

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BLOOM IN WINTER

A BLACK DAGGER BROTHERHOOD
HOLIDAY BOOK

J. R. WARD

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A
BLOOM
†N
WINTER

BLACK DAGGER BROTHERHOOD SERIES

J R. WARD

GALERİ KİTAPLARI

New York Londra Toronto Sidney Yeni Delhi

İkinize de.
Gerçek aşk, mevsim ne
olursa olsun sonsuza dek
çiçek açar.

TERİMLER VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ

***ahstrux nohtrum* (n.)**

Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

***ahvenge* (v.)**

Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (pr. n.)

Türlerini Azalan Topluluğa karşı koruyan yüksek eğitimli vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel güce sahip olmanın yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine de sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve gizemli olan Kardeşler, vampir dünyasında efsanelerin konusu ve saygı nesneleridir. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurularak ya da kalbinden bıçaklanarak vs.

kan kölesi (n.)

Bir başkasının kan ihtiyacına hizmet etmek üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yasaklanmıştır.

Seçilmişler (pr. n.)

Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilmiş dişi vampirler. Geçmişte zamansal olmaktan ziyade ruhsal olarak odaklanmışlardı, ancak bu durum onları Sığınak'tan kurtaran 1nal Primale'nin yükselişiyle değişti. Kâtip Bakire'nin rolünü bırakmasıyla birlikte tamamen özerk hale gelirler ve yeryüzünde yaşamayı öğrenirler. Ama yine de

Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin yanı sıra, barınaklarından beslenemeyen ya da yaralanan Kardeşlerin kan ihtiyaçları.

chrih (n.)

Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

cohntehst (n.)

Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çekişme.

Dhunhd (pr. n.)

Cehennem.

doggen (n.)

Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının bir üyesi. *Doggen*'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık bin beş yüz yıldır.

ehros (n.)

Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.)

Kötü ya da lanetli ikiz, ikinci doğan.

the Fade (pr. n.)

Ölülerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve ebediyete intikal ettiği zamansal olmayan âlem.

Birinci Aile (pr. n.)

Vampirlerin kral ve kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.)

Bir bireyin vasisi. En güçlüsü *sehcluded* bir dişi olmak üzere, çeşitli derecelerde *ghardianlar* vardır.

glymera (n.)

Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin ton.

hellren (n.)

Bir dişiyle çiftleşen erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiye eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.)

Tipik olarak bir aracın veya başka bir tür motorlu taşıtın mekanik işlemlerinin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasına atıfta bulunan terim. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması ve bunun üzerine söz konusu aracın çalınması.

leahdyre (n.)

Güçlü ve nüfuzlu bir kişi.

leelan (adj. veya n.)

"Sevgili" olarak çevrilebilecek bir sevgi sözcüğü.

Lessening Society (pr. n.)

Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla ilk olarak Omega ve şimdi de oğlu tarafından bir araya getirilen avcılar tarikatı.

daha az (n.)

Azalan Topluluğu'nun bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhu alınmış insan. *Lesser*'ların öldürülmesi için göğsünden bıçaklanması gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Artık Omega'nın oğlu tarafından topluma kabul edildiklerinden, eskiden olduğu gibi kalpleri için kavanoz tutmazlar. Artık kadınlar da üye olabiliyor.

lewlhen (n.)

Hediye.

lheage (n.)

Bir cinsel itaatkâr tarafından dominantlarına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.)

Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.)

Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.)

Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.)

Belirli bir fiziksel çevrenin maskelenmesi; bir illüzyon alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya **nallum** (n., m.) Sevgili.

ihitiyaç dönemi (n.)

Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık dönemi. Bir dişinin geçişinden yaklaşık on beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. Tüm erkekler, ihtiyacı olan bir dişinin etrafındaysa bir dereceye kadar tepki verir. Bu tehlikeli bir dönem olabilir, özellikle de dişi çiftleşmemişse rakip erkekler arasında çatışmalar ve kavgalar çıkabilir.

newling (n.)

Bir bakire.

Omega (pr. n.)

Daha önce Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirleri yok etmek için hedef alan kötü niyetli, mistik 1gure. Zamansal olmayan bir alemde yaşıyordu ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahipti. Şimdi ortadan kaldırıldı ve yerine oğlu Lash geçti.

phearsom (adj.)

Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Kelimesi kelimesine tercüme edildiğinde "bir kadının içine girmeye layık" anlamına gelmektedir.

Princeps (pr. n.)

Vampir aristokrasisinin en yüksek seviyesi, Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra ikincidir. Bu unvana sahip olmak için doğmuş olmak gerekir; unvan verilemez. Kraliyet kararnamesiyle yasaklanmıştır, ancak yeraltı grupları mevcuttur.

pyrocant (n.)

Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bir bağımlılık gibi içsel ya da bir sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.)

Kurtarıcı.

rythe (n.)

Bir başkasını davet eden kişi tarafından verilen onurun ritüel şekli. Eğer kabul edilirse, davet edilen bir silah seçer ve kendisini savunmasız bir şekilde sunan davet edene saldırır.

Kâtip Bakire (pr. n.)

Daha önce Kral'ın danışmanlığını yapan, aynı zamanda vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamansal olmayan bir alemde yaşıyordu ve geniş güçlere sahipti, ancak istifa etti ve yerini başkasına bıraktı. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

sehclusion (n.)

Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan *ghardian*'ının tek yönetimi altına sokar. *Ghardian*'ı, hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

shellan (n.)

Bir erkekle çiftleşen dişi vampir. Dişiler, bağlı erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.)

Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt türler. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır.

talhman (n.)

Bir bireyin kötü tarafı. Ruhun üzerindeki karanlık bir leke, düzgün bir şekilde temizlenmediği takdirde ifade edilmeyi gerektirir.

Mezar (ç.n.)

Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Tören alanı ve daha önce de *lesser* kavanozlarının depolandığı yer olarak kullanılır. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire'nin halefi veya üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

***trahyner* (n.)**

Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi için kullanılan sözcük. "Sevgili arkadaş" olarak çevrilebilir.

***geçiş* (n.)**

Bir vampirin hayatında yetişkin bir insana dönüştüğü kritik an. Bundan sonra, hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönüşümlerinden sağ çıkamazlar. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

***vampir* (n.)**

Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremez", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakinleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması koşuluyla, soyabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

***wahlker* (n.)**

Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve çektikleri çileler için hürmet edilir.

***whard* (n.)**

Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğerdir.

PROLOGUE

Otuz üç yıl önce...
Bloomin' Buds Çiçek
Dükkanı Connelly, New
York

Her gece."

Milly Trumble kaşlarını çatarak çantasını kasanın yanına bıraktı ve güneş yanığı omzunu ovuşturdu. "Her gece mi?"

En yakın arkadaşı Judy Descartes başıyla onayladı ve tezgahın üzerine dizdiği kırmızı gül demetini incelemek için geri çekildi. Kırk iki yaşlarındaki kadının saçları kırılaşmış, üzerinde sarmaşık aplikesi olan bir önlüğü ve üç odalı bir evde dört erkek çocuk büyütmüş, kocası da 1re departmanında çalışan birinin doğrudan tavırları vardı.

"Evet, sen çıktıktan hemen sonra başladı. Kapanıştan on beş dakika önce geldi ve bir beyaz Rower satın aldı. Bunun dışında her şey her zamanki gibiydi-"

"Bir Rower mı?"

"Evet, on dolarlık banknotla ödeme yapıyor ve para üstünü bırakıyor." Judy elini uzattı. "Bana bebeğin nefesini uzatabilir misin?"

Milly pencere kenarındaki bitkiler, kokulu mumlar ve her duruma uygun kartlarla dolu raflara göz gezdirdi. Sonra farklı renklerde gül kovalarının yanı sıra karanfiller ve diğer çeşitli çiçeklerle dolu camekânlı bölmeyi kontrol etti. Hiçbir şey yerli yerinde değildi ve sepetin üzerinde, incelemesi için hazır bekleyen makbuzlar vardı.

"Keser misin şunu?" Judy yüzündeki bir tutam saçını savurdu. "Geçen hafta burayı yakıp kül edeceğimi mi sandın?"

"Tabii ki hayır."

Judy bebek nefesi yığınının doğru bir el salladı. "Alo?"

"Özür dilerim." Küçük beyaz spreylere oluşan yumağı iş ortağına yaklaştırdı. "İşte."

"Gerçekten havaalanından hemen mi geldin? Önce eve gidip iyi bir uyku çekersen diye düşünmüştüm."

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

Ki bu doğrudu. Ama bu aynı zamanda iki yıl önce boşandığından beri çıktığı ilk tatildi ve o karanlık, boş eve girme fikri midesini ağrıttıyordu. Ayrıca uzakta geçirdiği zaman buna değmemişti. Güneş yanığı olmuştu, her ayakkabısına kum girmişti ve tek yaptığı dükkân için endişelenmekti.

Ve tabii ki Roger'ı da özlemişti. Yeni Bayan Trumble ile balayındaydı.

"Beni özledin mi?" diye mırıldandı saçlarını okşarken. Gitmeden önce saçlarını kestirmiş ve sarıya boyatmıştı.

Görünüşünden nefret ediyordu.

"Tabii ki yaptım." Judy bebek nefesini aranjmana serpiştirdi, minik tomurcuklar kırmızı bir geceye karşı 1reRies gibiydi. "Ve siz gidip şakayıkları saymaya başlamadan önce, evet, Rowers'lar Clancy'nin düğün buketleri için geldiler ve o saçma planlayıcıları da çoktan geldi. Hem de iki kez. Bu etkinlik çok saçma olacak. Bizim zamanımızda planlamacılar yoktu. Şimdi bu kızların nesi var anlamıyorum. Herkes kendini Hollywood yıldızı sanıyor."

"Bazen önemli olan yanında durdukları adamdan çok fotoğraflar ve törendir." Milly yana doğru eğildi ve saçlarını çatarak buketlere baktı. "Dur bakalım, soldaki bölümün biraz daha-"

"Biliyorum, üzerinde çalışıyorum-"

Bing!

Judy bileğini kaldırdı ve saatine dokundu. "Tam zamanında."

Milly dükkânın kapısına döndü ve zaman yavaşladı. Onun ve Judy'nin pastel cennetine giren adam siyah giyinmişti -deri miydi? Yoksa tümüyle mi? - ve binanın kendisi kadar uzun ve geniş duruyordu. Adam

Olumlu anlamda devasa, dükkanın duvarlarına baskı yapıyor gibi görünen omuzları ve neredeyse tavana değecek kadar sık kesilmiş siyah saçları vardı. Ama işin aslı sadece cüssesiyle ilgili değildi. Yüzü kışa özgü sertlikteydi, kemikleri yeterince beslenmemiş gibi sert kesiklerle görünüyordu, bakışları cehennem çukurları kadar siyahtı, ifadesi sert ve saldırgandı.

Milly bir elin koluna dokunduğunu hissedince sıçradı.

"Sakin ol, olur mu?" diye tısladı Judy. "Ve kes şunu. Polisi aramak zorunda değilsin." "Yapmayacaktım-"

"O zaman telefonun neden elinde?" Judy daha yüksek bir sesle, "Seni tekrar görmek güzel," dedi.

Tezgâhın arkasından sıyrıldı ve kaplanlarla ringe çıkan sirk çobanlarından biri gibi adama yaklaştı.

"İçeri girmek ister misiniz? Zaman ayırarak seçim yapmayı tercih ettiğinizi biliyorum."

Judy gidip cam kapıyı açtı ve bir yer gösterici gibi kenarda durdu. Dev adam kimseden talimat alacak bir tip gibi görünmese de ellerini deri pantolonunun içine soktu, başını eğdi ve ilerledi.

Normalde Milly o buzdolabının hızlı bir geçişten başka bir şey için açık olmasına dayanamazdı, çünkü tüm soğuğu dışarı sızdırarak para yakabilirdiniz, ama sanki bir şey söylüyormuş gibi?

O içeri girdiğinde Judy eşyaların kapanmasına izin verdi ve kasanın arkasına geri döndü. Güllerin içine bir dal daha bebek nefesi koyarken, "Bakmayı kes," dedi.

"Bakmıyorum," diye karşılık verdi Milly... yani bakmaya devam ederken.

Cam kutunun içinde adam, Kürekçilerin görüşünü engelleyen canlı bir gölgeydi; ay güneşi tutmuyor, onu yutuyor ve tabakta hiçbir şey bırakmıyordu, ne kırıntı ne de artık.

Ya da taç yaprakları veya yapraklar olmalı, değil mi?

Oh, her neyse. Metaforlarla arası çok kötüydü. Bu yüzden muhasebeyle o ilgilendi.

"İçeride ne kadar zaman geçiriyor?" diye fısıldadı kadın, adamın profilini incelerken. "Sanırım gözleri kapalı."

"Bir süre orada durdu. Sonra bir şey seçiyor, sadece iki dolar alacağımı söylememe rağmen bana on dolarlık banknotu veriyor ve gidiyor."

Milly kasaya baktı. "Ve hiç denemedi mi...?" "Aman Tanrım, çok şüphecisin."

"Buraya ilk girdiğinde de aynı şeyi düşünmedin mi?" "Şşş, dışarı çıkıyor."

Milly çantasını kaptı ve eğer bir şey başlatırsa ona bununla vurmaya karar verdi. Gerçi bu bir muşta boks maçına Ryswatter'la çıkmak gibi bir şey olurdu. Ama her neyse.

Beyaz bir gül seçtiğini fark etti. Ve iyi bir tane, sıkı kıvrımından yeni açılmaya başlamış bir tane.

"Güzel çiçek açmışsın," dedi Judy. "Milly seninle ilgilenecek."

Milly kıpırdamayınca Judy ters ters baktı ve işi devraldı, ellerini önlüğüne sildi ve bir dizi bip sesiyle kasayı açtı. Kasanın çekmecesini on yıllık makine dilini çıkarmış gibi ileri fırladı ve para el değiştirdi.

"Bundan emin misin?" Judy faturayı kaldırdı. "Sana sürekli bunun sadece-

"Üstü kalsın." Adam arkasını dönerken Judy'nin bakışlarıyla karşılaşmadı.

"Teşekkür ederim."

"Sanırım yarın görüşürüz," diye mırıldandı Judy onluğu çekmeceye koyup eşyaları kapatırken.

"Hayır," dedi omzunun üzerinden. "Hayır mı?"

Durakladığında, kapüşonlu gözleri gülün kırılğan beyaz yapraklarında oyalandı. O koca el sapı ezebilir, çiçeği koparabilir ve o kocaman botların narin tomurcuğu yok edebilmesi için hepsini yere atabilirdi. Bunun yerine, satın aldığı şeyi özenle tuttu.

"Artık Rovers alacak kimsem yok." Karanlık bakışları Milly'ye kaydı ve çantasına doğru eğildi. Sonra dükkânı taradı. "Yine de alışkanlık bazen elimizdeki tek şeydir."

Onlara neredeyse kibarca başını salladı ve sonra çıkıp gitti.

Kapının *zili* sustuğunda Milly Judy'ye baktı ve sonra, ikisi arasında her zaman olduğu gibi, aynı sonuca vardılar

aynı anda: İkiisi de aceleyle çıkışa yöneldiler ve camdaki aplikeli tabelanın etrafını görmek için eğildiler.

Orada kimse yoktu. Kaldırımlarda yoktu. Açılı yerlere park etmiş bir arabaya binen de yoktu. Kasaba meydanının şeftali renkli gaz lambalarının ışıltısında yürümüyorlardı.

Milly bir ileri bir geri baktı. "Ne-nereye gitti?"

Connelly bu saatte hayalet bir kasabaydı. Akşam yedi, on bir, kırk yedi, gece yarısından sonra da olabilirdi. Lokanta bile k a p a l ı y d ı ; avukatın dükkânı, ayakkabı dükkânı, terzi ve banka da öyle. Eczane bir saat daha açıktı ama ışıltısı uzakta, bir sonraki köşedeydi.

Uzaklaşan bir araba yok. Giden bir motosikletin mırıltısı yok. Yolda kaybolan pedallı bir bisiklet bile yok.

Ayrıca siyah deri ve kocaman botlar giymiş, kaldırımı çatlatacak kadar ağır adımlarla yürüyen iri bir adam da yok.

"Sanki kalkıp ortadan kaybolmuş gibi," diye nefes aldı Judy. "Oh, hayır. Rower'ını kaybetti."

Milly zıplayarak soğuğa çıktı. Beyaz gül kapıdan yaklaşık üç metre uzağa düşmüştü ve Milly sapını eline aldı. Yapraklar kaldırımın sert betonuna çarptıkları için çürümüştü.

Judy gökyüzüne bakarken, "Kar yağmaya başladı," dedi. "Artık gerçekten Bahamalar'da değilsin."

Milly bir an etrafına bakınıp, kendi evi kadar tanıdık olan bu küçük şehir merkezine göz attı. Burada doğup büyüümüştü ve burada da ölecekti. Yalnız başına. Çünkü Roger'ın yeni bir karısı vardı, tıpkı eski bir arabayı yeni modeliyle değiştirmiş gibi.

"Mevsimin ilk karı," dedi gökyüzünden inen Tırmıkların izini sürerken.

"İçeri gel, Milly. Zatürre olacaksın."

Küçük dükkânlarının sıcaklığına geri dönerken, siyah deri giymiş adamı hayal ettikçe üşümeye devam etti. Bir yabancıya, özellikle de böyle görünen birine karşı merhamet hissetmek biraz garip geliyordu. Ama onun için üzülmüyordu. Her kimse artık.

Ama bir yandan da bu kız, onun gitmesine izin vermediği madalyonun diğer yüzüydü: Artık ona Rowers alacak kimsesi yoktu. Ve kendi yaşındaki tüm erkeklerin ya evli ya da akraba olduğu bu kasabada yaşarken, bir tane bile bulamayacaktı.

Çiçeği burnuna götürdü ve içine çekti. Hayatın onu çoktan geçip gitmiş olduğu duygusu, kendisini seksen yaşında hissetmesine neden oldu.

Adamda da aynı hava vardı.

"Bu akşamdan kalan tavuk cacciatore var," dedi Judy sertçe. "Artık boş yuva olduğumuz için Joe'yla benim tek başımıza yiyemeyeceğimiz kadar çok."

Milly en iyi arkadaşına baktı. Judy tezgâhın arkasındaydı ve onun çabalarını onaylamıyormuş gibi gülleri itiyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Tabii ki özlemiyorum. Ama seni özledim." Judy eğildi ve tezgahın altından bir şey çıkardı. "İşte. Gülün için."

Küçük vazo tam doğru boyuttaydı ve Milly birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Neyse ki lavaboya dönüp doldurmak zorunda kaldı.

"Kulağa harika geliyor," dedi kabaca, sapı dar boynun içine sokarken. "Teşekkürler-"

"Roger bütün bu olanlardan pişman olacak," diye açıkladı Judy. "Ve sana geri döndüğünde, onu süründürmelisin."

"O geri gelmeyecek. O evli."

Judy sözlerini kırmızı bir gülle vurguladı. "Seni hâlâ seviyor. Bu sözlerimi bir kenara yazın."

"Artık onu sevemem. Bundan sonra olmaz."

Apex kasaba meydanından uzaklaşırken, her vampirin yapabileceği, sık sık yaptığı gibi, soğuk gecenin içinde moleküller saçarak ilerledi. Yeniden oluştuğunda, Willow Hills Sanatoryumu'nun arkasındaki otoparktaydı ve binanın arka cephesine baktığında, lekeli tuğlalardan, çürüyen harçtan veya kırık pencerelerden hiçbirini görmedi.

Anıları arka sıraya yansıtılan bir film gibiydi, görüntüler gerçekte var olanı gölgede bırakıyor, bir vergi tahsildarı gibi gerçekliği ele geçiriyordu.

Merkez çekirdek ve her iki tarafta kilometrelerce uzanıyor gibi görünen iki kanat yerine, direksiyonda Mayhem ve arkada yanıklarından yarı ölü Kane'in bulunduğu bir SUV'nin çılgın atarak otoparktan çıktığını gördü. Apex de arkadaydı, ikincisini onunla birlikte atmıştı ve kendi araçlarında kışlarının üstüne binen hapisane gardiyanları rütbesine karşı 1re'yi geri getirmekten sorumluydu.

Yolun aşağısında bir yerde bir patlama olmuştu. Bir kaza.

Ve ondan sonra, enkazdan yüzeye çıktıklarında, hayatı sonsuza dek değişmişti.

Kurtlar etraflarını sarmıştı... ama onlar kurt değildi. Onlar wolven'dı, vampir dünyasında mistik bir alt tür, tek bir bedende var olan iki varlık.

Vites değiştiriciler.

Callum'u ilk kez o gece görmüştü, hem o acı bakla formunda... hem de insana benzeyen formunda, erkeğin saçları bembeyazdı ve gövdesinin üzerinde sıralanmıştı, gözleri pırıl pırıl bir açık maviydi, vücudu yırtıcı hayvanların her zaman olduğu gibi güçlü bir şekilde yapıydı. Bu buluşma pek çok nedenden ötürü unutulmazdı, en önemlisi de adamın şekil değiştirdikten sonra çıplak kalmasıydı - çünkü Levi's'lar kendiliğinden ortaya çıkmıyordu.

Kurtadam çıplaklık konusunda hiç özür dilememişti. Her hayvanın yapacağı gibi.

Ve o... ay ışığında yürek parçalayacak kadar güzeldi.

Günümüze geri dönen Apex, eline batan bir iğnenin farkına vardı.

Hissi incelediğinde, ön parmağında bir damla kan buldu.

Sanırım o gülün üzerinde bir diken vardı. Git lanet olası 1gure.

Yarayı emerek kapattı, arka girişe doğru yürüdü, kodu girdi ve kısa bir merdiven yığınınan yukarı çıktı. Güçlendirilmiş ikinci kapıda durakladı. Diğer tarafta neyle karşılaşacağını biliyordu ve tereddüt etti. Ama hadi ama, sanki burada beklerse bir şey değişecek miydi? Başka bir gece gelse? Bir daha hiç içeri girmeyecek miydi?

Onun için en önemli olan erkek yine de gitmiş olacaktı. Buna alışması gerekiyordu.

Ağır elik kapıyı açıp eşikten içeri adımıını attığında, esir kampı müdürünün özel odası olan yeri sanki daha önce hiç görmemiş gibi inceledi. Açık alan, eskiden olduğu gibi savaş odası gibi düzenlenmişti; boş duvarlarda mühimmatlar hazır bekliyordu, üniformalar ve malzemeler düzenli bir şekilde yerleştirilmişti ve tesisin yerleşim planının haritasının bulunduğu masa açılmış ve köşelerindeki birkaç kola kutusuyla Rat'ı tutuyordu.

Bu zel konaklama yerleri, burayı kim işletiyorsa onun baş tacıydı ve şimdi kurtuluş gerçekleştiğine göre? Sanırım bu gerçekten değişmemişti.

Ve lanet olsun, kendine engel olamadı. Göğsünden bıçaklanmış gibi hissetmesine neden olsa da burnundan uzun, yavaş ve derin bir nefes aldı.

Callum'un kokusu havada asılı kaldı; baş döndürücü baharat, Apex'in wolven'e getirdiği diğer çiçeklerin kokusu altında sallanıyordu. Yine de kolonya olmayan sedir kolonyası taze değildi.

oktan solmaya başlamıştı.

"Acınacak haldesin," dedi. "Lanet olası deli ve *zavallı*."

Odanın ortasındaki boş yatak platformu, Apex'in orada olduğunu bile bilmeyecek kadar kötü travma geçirmiş bir erkeğe sunmak için getirdiği beyaz ardaklarla çevriliydi. Gller, şakayıklar ve karanfiller, esir kampının ilaç işleme odalarından çaldığı küçük cam kaplarda duruyordu ve artık su eklemeye devam etmek için bir neden yoktu.

Wolven'in orada yattığını, beyaz saçlarının yastıkların üzerinde kürek gibi sallandığını, soluk mavi bakışlarının tavana dikilmiş olduğunu, sanki Callum'un yukardan bir tür kurtarma beklediğini hayal etti.

Apex bir zombi gibi, botlarının elik parmakları yatağın kenarına değene kadar ilerledi. Son bir haftadır orada yatan bedeninin izine baktığında, hafızalı sngerdeki hatlar bir cinayet mahallindeki kurbanın dış hatlarını andırıyordu.

şimdi daha fazla anı. Muhafızların başını ve onun kiralık silah ekibini devirmek için yapılan kuşatmaya dair. Kara Hançer Kardeşliği tam zamanında gelmişti ve şimdi kontrol onlardaydı. Bu iyi bir şeydi. Mahkumlar

Hayatta kalanlar uygun tıbbi bakım ve ilgi görüyordu ve uyuşturucu pisliği kapatılmıştı.

Ama herkes iyi değildi.

"Sen sadece bize yardım etmek için buradaydın," diye fısıldadı. "Bu hiç adil değil."

Platformun kenarına oturarak elini çarşafın üzerine uzattı ve avucunu çukura doğru itti. Girintiye dokunmadan hemen önce durdu.

"Seni kurtarmaya çalıştım," diye fısıldadı. "Ama çok geç kalmıştım."

Her türlü çatışmada kayıplar olması beklenirdi... kurşun yaraları, her türlü yumuşak doku yaralanmaları, kırık kemikler. Ölümler.

Bu sonuncusu her zaman en kötü sonuç değildi. Bazen başınıza gelenleri yaşamak daha zordu.

Ya da daha doğrusu... sana ne yapıldığını.

Bu, Apex'in yeniden yaşamak zorunda kaldığı acımasız bir dersti ve Callum'un koma halinde yatışını izlemek bu gerçeği ruhuna kazıdı: O kurt adam nefes alıyor ve kalbi atıyor olsa da, onu o yapan şey, o hırçınlık, o küstahlık, o seksi alaycılık gitmişti. Geriye kalan tek şey kabuktu.

Bu Apex'in o kaltağı tekrar tekrar öldürme isteği uyandırdı. Güzel olan bir şeyi almış, onu kullanmış ve istismar etmiş, kendi muhafızlarına erkeğe tecavüz etmelerini emretmiş ve Callum'u canı sıkıldığında oynayacağı bir oyuncak gibi bağlı tutmayı planlamıştı.

Ve boş zamanlarında beslenir.

Tanrım, keşke ona neden olduğu acıyı hissettirebilseydi.

İntikamı onu *Dhunhd'a* inandırmıştı. Ancak Apex'in yapabildiği tek şey sonuçlarıyla başa çıkmaktı.

Farklılık yaratma çabasıyla Callum'un hırpalanmış bedenini nazıkçe yıkamıştı. Kurt adamın ağzına yiyecek koymuş ve onu beslemişti. Su olduğundan emin oldu. Yatağın yanında oturmuş, başını dizlerine dayamış, uykusuzluktan gözleri zımpara kağıdı gibi olmuştu... sanki sadece özveriyle iyileşmesini sağlayabilirmiş gibi. Kenara çekildiği tek an, Nadya'nın Callum'un bilek ve ayak bileklerindeki yaralarla ilgilenmek ve bazı iç yaraların iyileştiğinden emin olmak için geldiği zamandı.

Ve Apex özel odasından sadece onlara yiyecek getirmek ve her gece kapanmadan hemen önce başka bir Rower almak için Rower dükkânına gitmek için ayrılmıştı. Erkeğe daha önce nasıl hissettiğini söyleyememişti ve çiçeklerin her biri, şansı varken söylemiş olmayı dilediği kelimelerdi. Ayrıca bu narin kokuların Callum'u kafasının içinde bulunduğu yerden çıkarabileceğini de ummuştu.

Koku, bilinci tamamen yerinde olmasa bile bir insana ulaşabilen duyulardan biri değil miydi?

Ama hiçbir şey fark etmemişti. Başardığı tek şey, kurt adama güvenilir bir program vermektir, böylece Callum gitme zamanının geldiğine karar verdiğinde, sahilin ne zaman ayrılmak için temiz olacağını biliyordu.

Durumunda herhangi bir değişiklik yokmuş gibi görünse de, bir iyileşme yaşanıyordu, yedirilen tüm o yemekler, o gevşek dudaklara gazoz niyetine içirilen tüm o içecekler, tam da amaçlarına uygun olarak kullanılıyordu: Callum güçleniyordu. Bunu kendine sakladı ve bu gece Apex'in aşağı inip İlk Öğün erzaklarını toplamasını bekledi.

Yumurta ve domuz pastırması, kızarmış ekmek ve kahve masanın üzerinde, haritanın yanında soğuk bir şekilde duruyordu.

Apex geri döndüğünde, boş yatağı gördüğünde neye baktığına inanamamıştı. Sonra içindeki suikastçı odayı hızlıca taramış ve hangi silahların alındığını listelemişti. Hangi bıçakların. Savaş pantolonu, Reece, ceket. Botlar ve sırt çantası.

"Yani sen de onu bulamadın-"

Apex arkasını dönerek kolunun altından kırk kalibrelik bir otomatik silah çıkardı ve arkasında duran erkek vampire doğrulttu.

Her kimse ellerini kaldırdı. "Sakin ol. Benim. Kim olduğumu biliyorsun."

Blink. Göz kırp-

Bir anda yakışıklı, asil yüz hatları netleşti. Eski aristokrat Kane, yanlışlıkla bir eşek arısı yuvasına çarpmış gibi görünüyordu

-Ve Raid kutusunu arabada bırakmıştı. Ayrıca şu anda olduğu gibi asker gibi giyinmişti ve belki de kafa karışıklığı bundan kaynaklanıyordu.

Hayır. Apex aklını kaçıırıyordu. Sorun da buydu.

Silah kendiliğinden indi. Silahı yeniden kılıfına sokarken boş yatağa başıyla işaret etti. "Callum gerçekten gitmiş."

Kane'in kolları yanlarına döndü. "Yani onu binada bulamadınız mı? Sahada mı?"

"Bakmak için bir sebep yok. Onu bulamayacağız."

Kane, wolven'in katlanır bir sandalyenin ya da üzerinde soğuk yiyecekler olan masanın arkasından fırlamasını bekler gibi özel kamaranın etrafına baktı.

"Çok uzağa gitmiş olamaz."

"Saçmalık." Apex omuz silkti ve ayağa kalktı. "Söylediğinden daha iyi durumda. Bunu bilmem gerekirdi. Geçen hafta boyunca o morlukların iyileşmesini kendi lanet olası gözlerimle izledim."

Yatağın etrafındaki çardaklar artık aptalca görünüyordu. Artık onun için Bloomin' Buds Çiçek Dükkânı yoktu. O kadının ve paranoyak, güneş yanığı arkadaşının onu son kez görmekten memnun olacaklarına şüphe yoktu.

"Geri dönecek," dedi Kane.

Apex şiltenin üzerindeki girintiye odaklandı. "Hayır, yapmayacak." "Ama veda etmedi. Yani geri dönecek."

Apex etrafına son bir kez baktı. Sonra bilinçaltında silahlarını kontrol etti: kollarının altında iki silah, ikisi de kırk kalibre. Kemerinde bir bıçak. Deri ceketinin göğüs cebinde bir zincir ve diğer tarafında bir muşta seti.

"Demek sen de gidiyorsun?" Kane mırıldandı.

"Sadece onun yüzünden kaldım." Tekrar omuz silkti. "Üzgünüm, kolları sıvayıp buralara yardım etmeye hazır büyük bir kurtarıcı değilim. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Kane'in gözleri kısıldı. "Bildiğim tek şey yanımda kaldığında bana gösterdiğin her şey."

Harika. İhtiyacı olan son şey, bunun onu sevmeyen bir erkekle parkta yaptığı ikinci yolculuk olduğunu hatırlatmaktı. Oh, bekle. Kane birden fazla kişi tarafından cinsel saldırıya uğramak yerine yakılmıştı.

Sanırım Fate, o lanet olası pislik, her şeyi değiştirmeye karar vermişti.

Tam bir hödük gibi görünmemek için mırıldandı, "Kendine dikkat et, Kane. Numaram sende var-"

"Callum döndüğünde seni arayacağım."

"Evet, öyle yap. Tabii."

Tuhaf, Kane'le ilk kez ne zaman tanıştığını hatırlamıyordu ama sonsuza dek ayrıldıkları bu anı unutmuyacaktı. Yanına gitti, avucunu uzattı ve yalan söyledi:

"Sonra görüşürüz."

Gerçek şuydu ki, Kane onu aramayacaktı, Callum geri dönmeyecekti ve Apex'in bir zamanlar aşık olduğunu düşündüğü bu erkekle yollarının kesişmesi için hiçbir neden yoktu. Hatta ikisinin tanışmış olması bile imkânsızdı. Bir aristokrat ve bir suikastçı mı? Hayır, olamazdı. Yine de Kader'in berbat bir mizah anlayışı vardı. Kane işlediği suçtan dolayı haksız yere suçlanmıştı ve bu yüzden *kendini Glymera'nın* cehennem çukurunda bulmuştu. Ve Apex hapishaneye aitti: Erken mezar kazmakla suçlandığı tüm insanları öldürmüştü.

Kane kendisine uzatılan şeye baktı. "Nadya ve ben burada kalıyoruz. Kardeşlik bu tesisi uzun vadede hapishane nüfusundan geriye kalanlarla ilgilenmek ve onları dönüştürmek için kullanacak..."

Erkek konuşmaya devam etti ve Apex sadece kontrol etti. Diğer insanların mutlu sonları için harcayacak enerjisi yoktu-

Eli bir kol tarafından tutulduğunda şimdiki zamana geri döndü. "Kendine iyi bak."

Bunu zaten söylememiş miydi? Her neyse, tek istediği buradan siktir olup gitmekti.

Kane yumuşak bir sesle, "Bu kulağa kalıcı bir veda gibi geliyor," dedi.

Emin ol öyle.

Apex elini çekti ve geldiği kapıya doğru döndü- "Sana hiç teşekkür etmedim."

Apex kaşlarını çatarak omzunun üzerinden baktı. "Ne için?"

"Başucumda geçirdiğin onca saat. Sen iyi bir arkadaşsın."

Artık bir vampirden çok daha fazlası olan erkeğe bakan Apex, esir kampının eski yerini ve orada yaşanan her şeyi düşündü

orada olmuştı. O zamanlar duygularını çok fazla irdelememişti, özellikle de Kane söz konusu olduğunda. Bulduğu şeyden hoşlanmayacağını biliyordu.

Arkadaşlık ona göre değildi.

Oysa aşk sandığı şey, gerçek aşk için bir antrenman sahasıydı: Callum onun hiç istemediği ya da ihtiyaç duymadığı gerçek aşkı.

"Sorun değil."

Kendini bir kez daha otoparkta bulduğunda, dönüp terk edilmiş sanatoryuma baktı. Daha önce özgürlüğüne kavuşmayı hiç düşünmemişti. Esir tutulduğu yüzyıl boyunca hayatta kalmak için mücadele etmekle meşguldü ve zaten hayatla da pek ilgilenmiyordu. Ayrıca, eğer bir şeyleri öldürmekle ilgileniyorsanız, bundan daha iyi bir yer olabilir miydi? Aristokrasi bu lanet yeri unuttuktan sonra, serbest diktatörler tarafından yönetilen kanunsuz, gizli bir hapisane ve gerçek katiller ve soysuzlarla birlikte yanlışlıkla koydukları tüm insanlar.

Özgürlük onun geleceğinde hiç olmamıştı. Bir wolven'a aşık olması? Bu da hiç tahmin ettiği bir şey değildi. Ama dünyada bir kez daha yalnız kalması? Kimseye ya da hiçbir şeye bağlı olmadan?

Apex arkasını döndü, gözlerini kapattı ve kendini sakinleştirmeye odaklandı.

Bu benim lanet olası tema şarkım, diye düşündü acı soğuk gecenin içinde buharlaşırken.

BİRİNCİ BÖLÜM

*Otuz üç yıl sonra...
(Günümüz)*

Kar küremek süpürmek gibiydi. Ağır ekipmanlar dışında.

Tırmık şeritleri kamyonun ön camına çarparken, farların parlak şoku kabine geri yansıdı. Zaten kar fırtınası varken bunu istemezsiniz ama kimin umurundaydı ki? New York'un kuzeyindeki bu bin dönümlük arazide olabilecek en kötü şey neydi?

Çam ağaçlarına doğru koşun ve eve doğru yürüdün.

Hayır, ev değil, diye düzeltti Callum kafasının içinde. Onlardan birine sahip değildi. Gösterge paneline uzanarak ısıtıcıyı kapattı, sonra koltuğa yeniden yerleşti.

Bir saattir dışarıdaydı ve işi hızlandırmaya hiç niyeti yoktu. Tarihi Adirondack büyük kampına giden bir kilometre uzunluğundaki yol, 1800'lerin sonunda büyük evin inşaatı başladığında ormandan oyulmuştu ve kışın yolu temizlemek her gece yapılan bir şeydi. Yani, evet, acele etmeye gerek yoktu. İşin meditatif bir yanı da vardı, önündeki yol çoğunlukla belirsizdi, kapıya kadar gidip geri döndükçe kenarlardaki yığınlar gittikçe yükseliyordu.

Ayrıca, zamanın onun için artık hiçbir anlamı yoktu.

Eylül ayından beri Ghreylke Kampı'nda sezonluk saha görevlisi olarak çalışıyordu ve bu işi kabul etmesinin ana nedeni izolasyondur. Burada kimse onunla uğraşmıyordu. Sadece çeklerini bozduruyor, yemek yiyor, uyuyor ve bir sonraki adımın ne olabileceğini düşünmüyordu.

Yine de saban konusunda seçiciydi. Ford Super Duty'nin ön tarafına monte edilmiş, yirmili yıllardan kalma bir sopadan daha fazla pas, sıyrık ve çentik içeren bir kafa vardı, ancak eski güzel günlerde yapılan her şey gibi, mülkün özel logosunu taşıyan yeni parlak kırmızı olandan daha sağlam ve daha iyiydi.

Altın varaklı ve armalı o Rimsy lanet olası şey bakım garajında kalabilirdi. Küreme alanının ortasında çizgiler bırakıyordu, yanlış bir kavise sahipti, bu yüzden kaputun üzerine sürekli bir kar sıçraması oluyordu ve aç, yan çıkışın yeterince yüksek olması için yeterince dik değildi.

Ve bu konuda bir fikri olduğunu kim bilebilirdi ki-

Çizgi soldan geldi.

İçindeki yırtıcı hayvan, kar fırtınasının içindeki hareketlenmeyi görmesinin tek sebebiydi. Öte yandan, yer değiştirmemiş olsa bile kurt yanı her zaman yanındaydı, bu yüzden gözleri otomatik olarak kar yağışı boyunca her neyse onu takip etti.

Burun deliklerinin yeniden açıldığını hissettiğinde, motorun ve kaloriferin sesinden bir hırıltı yükseldi.

Bir an için içindeki her şey canlandı, uyluk kasları seğirdi, derisi diken diken oldu, çenesi yandı, diğer yarısı dışarı çıkmayı talep etti. Her zamanki uyuşuk kopukluğuyla tezat oluşturan bu durum, karanlığın içindeki bir ışık huzmesi gibiydi ama o buna izin verdi.

Kendisini canlı hissettiren bir şey olmayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu ve o da böyle olmasını tercih ediyordu.

Bir eli direksiyonda, ayağı gaz pedalında, gözlerini fırtınaya dikmiş, yavaş ve acımasız bir şekilde ilerlemeye devam etti.

Bir sonraki geçiş bir dakika sonra oldu. Ve onlardan iki tane vardı.

Callum nedenini bilmesede frene bastı. Arazide her türlü dört ayaklı şey vardı. Neden umursuyordu ki-

Üç tane daha.

Çakallar yolun karşısına fırladılar, sağda oluşturduğu sırttan atladılar, temizlediği yerde su gibi kürek çektiler, soldaki yığının üzerinden atlayıp geçtiler.

Direksiyona vurarak çenesini germek için ağzını açtı. Dişleri karıncalanıyordu, özellikle de öndeki köpek dişleri ve arkadaki büyük azı dişleri. Avının kaburga kemiklerini kemirirken parçalandığını hissedebiliyor ve sıcak, taze etin tadını alabiliyordu.

Yine de yırtıcı hayvanların doğasında avlanmak ve yere sermek vardı- Daha da fazla iri yarı piç kurusu önüne koştu.

Callum hareket etmeye karar verdiğinin farkında olmadan taksiden inmişti, soğuk yanaklarını tokatlıyor ve çıplak ellerinin kıvrılmasına neden oluyordu. Ama dikkatini çeken şey çamların derinliklerinden gelen seslerdi.

Av sürüsü heyecanla gevezelik ediyordu, sesleri yağın karı delip geçiyordu. Bir sonraki yemeklerini bulmuşlardı ve geyiğin -ya da her neyse onun- etrafında döndüklerini biliyordu ama saldırmak için acele etmiyorlardı çünkü gecikme işkencesi egemenlik ritüelinin bir parçasıydı.

Burun delikleri açıldı ve korkunun kokusunu hayal etti.

Göğsünün ortasında yankılanan av dürtüsü tanıdıktı ve görmezden gelmesi daha kolaydı çünkü ne kadar zamandır onu kapatıyordu? Yine de bir zamanlar çakalların bir parçası olduğunu hatırlamamak zordu: yiyecek getirmek için dışarı çıkan, bir bölgeyi koruyan, bir klana kan ve ortak çıkarlarla bağlı olan bir avcı topluluğu-

Rüzgârın içinden gelen çığlık, bir an için yanlış duyduğuna yemin edebileceği, tamamen yanlış bir çığlıktı.

Çakallar gibi, ses yine geldi.

Başını yana çevirerek düşündü... hayır, olamazdı. Son birkaç gecedir büyük evde kalan o kadının böyle bir havada dışarıda olduğuna inanamıyordu-

Çaresiz bağırış üçüncü kez tekrarlandığında Callum koşmaya başladı. Bel yüksekliğindeki tümseği aşmak için ayaklarıyla bir-iki yumruk atması yeterliydi ama öbür tarafta başı derde girdi. Kar neredeyse uyluklarının ortasına kadar geliyordu ve kendini sürüklerken sanki dökülmüş çimentonun içinde ilerliyor gibiydi.

Yanından bir çift erkek orman köpeği daha fırladı.

Kırbaç gibi zayıf ve tamamen olgunlardı ve onun varlığı fark edildiğinde, bir tepe yırtıcıyı tanıyıp onunla karşılaşmak istemedikleri için ondan çılgınca uzaklaştılar.

siktir et-

Saldırganlık dalgası o kadar büyüktü ki, Callum bu değişime karşı koyacak güçte değildi. Kurt adam benliği moleküler yapısından, kot pantolonundan ve

Rannel'in gömleği değişimin gücüyle parçalandı, uzuvları tamamen farklı bir formda yeniden oluşmadan önce geri çekildi, ayaklarından ve ellerinden pençeler çıktı, yüzünden bir acı bakla ağzı uzandı, kürkü çıplak tenini giydirdi.

Ve şimdi.

Koştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Hey, senden haber aldığıma sevindim. Bu neden bir hakaret?"

Apex cevap vermeyince Chevy Suburban'ın yolcu koltuğundaki diğer vampir başını çevirdi. Ve konuşmaya devam etti. Tıpkı Mayhem'in son iki saattir Kuzey Otoyolu'nda kar fırtınasında yaptığı gibi.

Hava neden bedava? Belki paralı olsaydı, erkekler bu boku karneye bağlardı.

"Yani, böyle küçük havlamalarımızı özledim." Bay Geveze konsolun karşısına eğildi. "Senin de özlediğini biliyorum. Ateş başı sohbetleri. Evet, onlar benim sevgi dilim. Uh-huh. Yeeeeeeeah."

Ve herifin saçında kefal vardı. Çünkü... tabii ki öyleydi. "Ee.

Yankee'lerden ne haber?"

Apex cevap vermeyince, vurmaya başladı: Erkek kalçalarını bir davul setine çevirdi, ön ayakları kot pantolonun altındaki kaslara yapıştı, tippity-tappity-ratta-tat-a-lum-a-lim-a-ding-bat Apex'in hayattaki seçimlerini sorgulamasına neden olan türden bir şeydi.

Bagaj ve ekipmanı kendisi götürmeli ve koordinatlara hayalet göndermeliydi.

Bu not üzerine Apex otoyolun kenarına göz attı. Hava berbat olmasaydı, kenara çeker ve Tanrı aşkına, o seğiren piç kurusuna yoluna devam etmesini söylerdi. Bu haliyle mi? Arkalarında sıralanan kamyonetlerin altında kalmakla ilgilenmiyordu.

"- Yoksa siz de tanıdığımız bazı insanlar gibi Red Sox'çı mısınız? Ha? Hellllllllllllllllllllllo."

Kahretsin, bir şey söylemesi gerekiyordu. "Basketbolu sevmiyorum."

Mayhem'in kafası ona doğru döndü ve o süper soluk gözleri açıldı. "Tamam, bu beyzbol olabilir. Ama istersen Golden State Warriors ve Lakers hakkında tartışabiliriz."

"Futbolu sevmiyorum."

Erkek bakmaya devam edince Apex içeriye göz atmak zorunda kaldı. Hapishanenin özgürlüğüne kavuşmasından bu yana geçen otuz yıl boyunca adamda pek bir değişiklik olmamıştı. Hâlâ yalın kılıç dövüşen bir şekilde zayıftı. Hâlâ zekiydi ve IQ'sunu ukalalığının altında saklıyordu. Hâlâ - evet, beyaz-sarı-siyah saçlarını *Cehennem Silahı*'ndaki gibi uzatmıştı.

Muhtemelen berbere gitmeye vakit bulamadığı için
Bir makasla yüzünün etrafındaki pisliği temizledim.

Ön cam silecekleri ileri geri hareket ederken Apex, "Ne?" diye mırıldandı.

Mayhem yavaşça başını salladı. Sanki fizik kurallarını ihlal eden bir şey düşünüyordu ve bunun gezegeni yok edip etmeyeceğinden emin değildi. "Sadece araba kullanmana nasıl izin verdiklerini merak ediyorum, hepsi bu."

"Ha?" Apex başka bir cevap alamadan ön cama doğru eğildi ve sileceklerin ve farların içinde dalgalanıp duran Tırmıkların arasından dikkatini verdi. "Lanet olası 1nally."

Çıkış işareti dua ettiği işaretetti.

Rampada sürüklenirlerken Mayhem mırıldandı: "Ben de sonsuza kadar kuzeye gideceğimizi sanıyordum. Ya da belki de bu yolculuk sonsuzluk gibi geliyordur."

SUV, sürülmemiş inişin üstesinden bir şampiyon gibi geldi. Alttaki dur işareti? O kadar da değil. Dört tekerlekten çekişin dört tekerlekten durma anlamına gelmediğini hatırlatan bir dizi kilitli kış lastiği ile gidilmemesi gereken yerden geçtiler. Neyse ki gece yarısı kar fırtınasında dışarıda başka kimse yoktu, bu yüzden sürülmüş ilçe yolunun ortasında durduklarında sorun olmadı.

"Bana ne yapacağımızı ne zaman söyleyeceksin?" Mayhem bir elini yün ceketinin içine soktu ve bir şey uzattı. "Hayat kurtarıcı mı?"

Apex başını direksiyonun üzerine koydu. "Tamam, ben o değilim, sen de değilsin. Kendini aşma-"

"Şeker mi? Boş versene, boğulmakta olan bir erkeğe taş atsan bile ben her zaman birini kurtarmaya hazırım."

Başını kaldıran Apex, taşların doğru bir takip ile nasıl kullanılabileceğini düşündü. Sonra renkli küçük tüpün kapağını salladı ve motoru geri vitese taktı.

"Sana zaten söyledim, bu sadece bir IT işi."

"Evet, ama ne yapıyor?" Erkek disklerden birini çıkırtırken bir vişne taneciği süzüldü. "Tabii, maaşı iyi. Tek bildiğim bu."

K-dönüşü, her tarafa savrulan kar, pikseli bir Tırmık duvarı, boş bir no-see-shit yıkaması ve omuzda potansiyel bir düşüşe sahip siyah bir boşluk arasında değişen saldırı ile eğleneliydi.

"Oraya vardığımızda"-Apex direksiyonu düzeltti ve onları ileriye doğru yönlendirdi-"Size daha fazla ayrıntı vereceğim."

Apex adamın hakkını teslim etmek zorundaydı. Bilgisayar uzmanı hâlâ bilgi boşluğu içinde yuvarlanıyordu, bu onun kişiliğinden kaynaklanıyor olabilirdi ya da belki de iş söz konusu olduğunda daha iyi bir alternatifi ya da şirketini isteyen insanlar olmadığı gerçeğinden kaynaklanıyordu. Ne de olsa bazı şeyler değişmiyordu. Mayhem o lanet hapishanede öylece dolaşan ve bir süre kalmaya karar veren tek kişiydi. O cehennem çukurunda kelimenin tam anlamıyla kırk yılını heba etmişti... çünkü.

Herif aptallığa varacak kadar tuhaftı. Ayrıca, cereyanlı eski bir Adirondack malikanesini Beyaz Saray'mış gibi tesisatla döşerken çok işe yarayan bir beceriye sahipti.

"En azından 'oranın' nerede olduğuyla başlayabilir miyiz?"

Mayhem söyledi. "Buradan."

"Ne kadar varoluşsal-"

"Hayır, biz

buradayız."

Apex, etrafta umursayacak kimse olmamasına rağmen dönüş sinyaline bastı ve onları çam ağaçlarının arasındaki bir mola yerine götürdü. Birisi çiftçilik yapıyordu, bu yüzden arazinin büyük girişine ulaşmak kolaydı.

"Vay anasını," dedi Mayhem, "burası da neresi? Topraktan insan kralları ve altın külçeleri çıkaran bir çiftlik mi?"

Adamın saç kesimi konusundaki zevki şüpheli olabilirdi ama haklı olduğu bir nokta vardı. Ferforje demir kapının ortasında altın bir tuğra, tepesinde de mızraklı direkler vardı.

kesik kafaları sergilemek için yapılmış gibi görünüyordu. Bu düzenek Adirondack Parkı'na ait değildi.

Ama kimse bu konuda Apex'in fikrini sormuyordu. Özellikle de çalıştığı erkek.

"Bir kod biliyor musun yoksa gaza basıp bu kapıdan mı geçeceğiz?" Mayhem avuçlarını birleştirdi. "*Lütfen*. Doğum günüm için mi? Kırıp açabilir miyiz?"

Apex bir kaya yığınının üzerine monte edilmiş bir ekranın yanına yanaştı, camı indirdi ve kolunu kar fırtınasına doğru uzattı. Altı basamaklı bir diziyi girdiğinde ve iki yarım açılmak üzere ortadan ikiye ayrıldığında, yolcusu küfretti.

"*Tam* bir uyuşuksun."

Geçmek için yeterli alan olduğunda gaza bastı. "Buraya vandalizm yapmaya gelmedik."

"Peki şimdi bana ne *yaptığınızı* söyleme zamanı mı?"

"Neredeyse."

Diğer tarafta, şerit ilerlemeye devam ediyordu ve sık ormanın içinde bile kar devam ediyordu, gür çam dalları düşüşü yavaşlatmıyordu. Her yer sürülmüş ve önündeki yol açık olmasına rağmen hızını sabit tuttu.

Tam bir viraja geldiklerinde, çok garip bir önsezi hissetti. Daha sonra bunu nasıl bildiğini merak edecekti, ama gerçekten biliyor muydu? Direksiyonu sola doğru çevirmeye başladığı anda, sadece bir şeyin yaklaşmakta olduğunu hissetmişti, önemli bir şeyin-

Şeridin ortasında duran bir aracın kırmızı arka lambaları bir çift şeytani göz gibi parlıyordu.

Mayhem, "Görünüşe göre sabancı vazgeçmiş," diye mırıldandı. "Hey, belki ben
-"

"Hayır."

"Ne yapacağımı bilmiyorsun-" "Hiçbir şey sürmüyorsun."

"Annen dün gece öyle demedi."

Onu öldürme, dedi Apex kendi kendine. *En azından sensörleri izleme programıyla senkronize etmeden önce.*

Kapıyı açtı -çünkü ya SUV'den inecekti ya da "pompalı tüfek" sözlükten çıkıp kilitli ve dolu yolcu fermuarına girecekti- sıcaktan kurtuldu ve parkasını yanına aldı. Park halindeki kamyonun kışına doğru yürürken Patagonia'sını çekti ve yüzünü saldırıdan korumaya çalıştı. Kar fırtınası çılgınca esiyordu, kar gözlerini oyuyor, burnuna giriyor, ağzına girmeye çalışıyordu-

Bu arada, derisinin hemen altında alevlenen o garip his... gittikçe daha yüksek sesle bağırmaya başladı.

Ford olduğu anlaşılan bir arabaya doğru yürürken, sürücü tarafındaki kapının üzerinde de aynı armanın olduğunu fark etti.

Takside kimse yoktu.

Kapıyı aç, dedi kafasının içinde bir yerlerden gelen bir ses.

"Neyimiz var?" Mayhem uzaktan seslendi. "Hayalet bıçıcı mı?"

Apex, adamın elinin ileri uzanıp mandalın üzerine gelmesini izledi.

Mandalı serbest bırakarak paneli açtı ve-

Koku onu fiziksel bir şeymiş gibi ele geçirdi.

Kim olduğunu tam olarak bilmesine rağmen öne doğru eğildi, gözlerini kapadı ve burnundan nefes aldı. Sadece emin olmak için.

Nefes verirken Mayhem yanına geldi. "Elimizde ne var dedim?"

O anda ormanın içinde bir yerlerde bir köpek sürüsü ulumaya başladı. Sanki bir şeyi aşağı indiriyorlardı.

Böylece yiyebiliyorlardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yaşlı Whestmorell'in kanlı kızı Mahrci, fırtınada sadece son birkaç gecedir geyikler için kurduğu ve bakımını yaptığı yemlikte taze tahıl olduğundan emin olmak için dışarı çıkmıştı. Sürü için endişelendiğinden, omzuna bir buçuk kiloluk bir yem torbası takmış ve ahırdan dışarı çıkmış, Rakes tarafından kumlanırken kar ayakkaşları onu üç metrelik birikintinin üstünde tutmuştu.

ATV'lerden birinin bunu başarması mümkün değildi ve taşıdığı ağırlıkla maddeden ayrılması da imkânsızdı.

Ayrıca, garip bir şekilde, fırtınanın onu hırpalamasını hissetmek hoşuna gitmişti. Buraya geldiğinden beri kendi zihninin sekizgeninde kilitli kalmıştı, bu yüzden fiziksel bir şeye karşı savaşmak iyi gelmişti.

Evet, her şey ondan uzaklaşana kadar.

Çakalların ilki, kar ayakkaşlarının kilidini açtıktan ve marangozhanede inşa ettiği platformu fırçaladıktan hemen sonra gizlice ona yaklaşmıştı. Çuval bezinde bir delik açmaya başladığında göz ucuyla hayvanı görmüştü.

O kadar şaşırılmıştı ki, kullandığı İsviçre çakısı elinden kaydı.

Eldiveninin içinden geçip avucunun içine girdi.

Kan hızla akmış, kara düşmeden önce kayak eldiveninin içinde birikmişti: Etraftaki her şeyi kırbaçlayan kar fırtınasına rağmen, koku burnuna bakır gibi gelmişti ve ihtiyacı olmayan bir kartvizitti.

Bir başka çakal, lapa lapa yağan karın içinden hayalet gibi çıkmıştı. Ve bir tane daha. Ve daha fazlası.

Ta ki etrafını sarana kadar.

Bunda bir gizem yok: Yırtıcılar tam olarak onun ne olduğunu kokusunu almışlardı.

Anında, korku vücudun sonndan bir önceki yakıt kaynağı olduğu için, kalp atış hızı üç katına çıktı, bu da kanamayı artırdı ve kendini sakinleştiremeyeceği ve maddesizleşemeyeceği anlamına geliyordu.

Gerçi gözlerini kapatıp konsantre olmaya çalışmıştı ama gizlice yaklaşıp arkadan saldırmak onu dehşete düşürmüştü.

Kendini büyük eve geri götürmenin hiçbir yolu yoktu.

Ve sonra en cesur olanı ona doğru geldi, ileri fırladı ve ayak bileğinin arkasını ısırdı. Kar pantolonunun içinde bile ısırığı hissetmiş ve boğazından bir çığlık kopmuştu.

Onun için gelen biri olduğundan değil. Bahçıvan bir hayaletti ve malikâne de bomboştı; buraya gelmesinin nedeni de buydu.

Bir sonraki saldırı üçgen şeklindeydi, çakalların üçü birden ileri atıldı, çeneleri ona doğru şaklıyordu, kırbaç gibi ince bedenleri hızlı ve güçlüydü.

Şimdi platforma tırmanırken daha da fazla çığlık atıyordu. Saldırganların etrafında dönerken bıçağı önünde tuttu - üç inçlik bıçakla çok etkili olacağından değil.

Kar fırtınasından daha fazla çakal çıktı.

Mahrci nefes nefese kaldı ve eldiveninin ne kadar ıslak olduğuna, kanın kara ne kadar bulaştığına ve başının ne kadar döndüğüne odaklanmamaya çalıştı.

"Heeeeeeeeeeeelp!" diye seslendi sebepsiz yere.

Böyle mi ölecekti? Kışın ortasında, babasının gösterişli yazlık evinde, lanet olası bir kar fırtınasının içinde mi?

Ve şimdi neden kışın "yaşayan" olmadığını biliyordu.

Küçük bıçağını platformun kenarından fırlayıp gözden kaybolan hırıltılı çenelere sapladı. Her sıçrayışta biraz daha yükseliyorlardı ve kız kendisiyle oynandığını hissediyordu: Platform yerden sadece bir metre yükseklikteydi. Eğer isterlerse ona ulaşabilirlerdi-

"Siktir git!" diye bağırdı havaya doğru bıçak saplarken.

Küfretmeye ve bıçağı saplamaya devam etti. Yaşadığı onca şeyden sonra, bu şekilde mi ölmüştü? Tüm o şoktan, kararsızlıktan, tüm o

panik ve kafa karışıklığı ve sonra Caldwell'den ayrılmadan hemen önce yaptıkları?

Ölümü vahşi sınır köpekleri tarafından parçalanarak mı oldu?

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı gözleri soğukla, karla, rüzgârla hiçbir ilgisi olmayan yaşlarla dolarken.

Ya da çakallar.

Bu arada yırtıcılar onun savunmasından etkilenmemişlerdi. Belli ki bunu daha önce de yapmışlardı; avlarının etrafında dönüyorlar, o çembere yaklaşıyorlar, parlak, açgözlü gözleri yemeklerine kilitleniyor, açık çeneleri fırtınada, karda heyecanla çıtırdayıp ulurken gevezelik ediyorlardı.

Gözyaşları yanaklarında donarken yanıyordu-

Son saldırı yıldırım çarpması gibiydi, dördü pusula noktalarından öne çıktı ve sanki onlar için hiçbir şey değilmiş gibi platforma atladı. Çünkü onlar için hiçbir şey *değildi*.

Birdenbire her yerde dişler belirdi; ayak bileklerine, baldırlarına, vücudunun alt kısmına ve kollarına saldırıyorlardı. Ayakta kalması gerektiğini bilerek elinden geldiğince bir şeyler sapladı ama onlar her hareketini tahmin ediyorlardı ve keskin köpek dişleri ile bir hevesle yanına aldığı kamp bıçağı arasındaki bu bıçak savaşında kaybolmuştu.

Isırık Aşil tendonuna kilitlendi ve acı tüm vücuduna yayıldı. Uluyarak etrafında döndü ve "silahıyla" benekli Rank'ın peşinden gitmeye çalıştı ama dengesi bozuldu ve düşmeye başladı.

Kollarını savururken kendini tutamadı, özellikle de çakal geri çekilip ayağını altından çekerken. Platformdan dışarı fırladığında dünya dönüyordu ve onu karşılayacak bol miktarda kar vardı, sürü ona çarptığında anında sıfırlanıyordu.

Mahrci kolunun üzerine kötü bir şekilde düştü ve nefesini kaybetti. Bilincini kaybetmemeye çalışarak sırt üstü yattı ve bıçağı eline almaya çalıştı. Başını kaldırıp baktığında tek görebildiği o ağızlardaki çentikli dişler, meraklı gözler ve Reş'inin tadına çoktan varmış olan açgözlü, yalayıcı dillerdi. Zayıf bir elle bıçağı salladı ve ciğerlerine yeniden hava dolması için soluk soluğa kaldı.

Son bir kez çığlık attı, karanlığa, tipiyeye doğru- Hayır, bekle. Bu ses ondan gelmiyordu.

Yüzüne en yakın olan, en saldırgan olan ve ilk saldıran çakal aniden ortadan kayboldu. Fırtınanın içinde geriye doğru çekildi.

Ve sonra bir şekilde onun üzerinden mi geçti? Havadan mı?

Sürü etrafında döndü, o ölümcül ağızlar ondan uzaklaştı.

İşte o zaman hırıltıyı duydu. Derin ve alçak: Daha büyük, çok daha tehlikeli bir canavar.

Kar öyle ağır tabakalar halinde yağıyordu ki görmek zordu, ama bir şey yaklaşıyordu ve sonra saldırıyordu.

Bir çakal daha sürüklenerek gözden kayboldu ve havlaması rüzgârı aşacak kadar yüksekti.

Hepsi birden onun göremediği bir şeye hırladılar ve hep birlikte görüş alanından çıktılar.

Mahrci ne olduğunu anlamamıştı ama hayatta kalma içgüdüsünün devreye girmesi ve çok fazla soru sormaması komikti. Lanet olası yere inmesi gerekiyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Kendini platforma doğru sürükleyerek kaba tahtalara tutundu ve vücudunu yukarı doğru çekti.

Rüzgâr bir an için hafiflediğinde, gördükleri... hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Devasa beyaz bir kurt çakallara saldırıyor, onları parçalıyor, boğazlarını yırtıyor, pençeleriyle parçalıyordu. Kan, benek benek kürk tutamları ve 1ght tarafından tekmelenen kar parçaları savaş alanına dönüşen yeri işaretliyordu.

Ama bu bir yarışma değildi.

O kurt daha küçük yırtıcılara hükmediyordu, çenelerinin şakırtısı gökyüzünde çakan bir şimşek gibiydi, gözleri yağın karı delip geçen bir intikamla parlıyordu.

Mahrci etrafına bakındı. Beslenme istasyonunu koyduğu açıklık yaklaşık otuz metre çapındaydı. Eğer koşmaya başlarsa, çamlardan birine ulaşabilir ve yukarı tırmanabilirdi-

İki el silah sesi duyuldu. *Pop! Pop! Pop!*

Kurt seslere doğru başını kaldırdı ve tam kaldırdığı anda çakallardan biri onu iyice yakaladı, arka sırasına saldırdı ve arka bacağından ısırıldı.

Kötü hareket. Kurt döndü ve...

Katliam anında gerçekleşmişti ve ona 1re'den çıkıp 1ring tavaına girmek üzere olduğunu hatırlatmıştı. Demir tava. Ateş, *kahretsin*. O kurt ilk saldırganlarını yemeyi bitirir bitirmez? Başlangıç yemeği olarak onu alacaktı.

Ama o bir silahtı. Ve hayvanlar ateş etmez. "Yardım edin! Buradayım!" diye seslendi.

am ağaçlarından oluşan halkadan iki kişi çıktı ve soldakini tanıdı.

Sarkmaya başlarken "Kadere şükrlers olsun," diye fısıldadı.

Bildiği bir sonraki şey, gözlerinin geri döndüğü ve bayıldığıydı. Bilincini kaybederken son dşncesi.

Babasının güvenlik şefinin burada ne işi vardı?

akal saldırısına ulaşmak için Apex, sık çamların arasında her 1,5 metrede bir yeniden şekilleniyor, tiz, heyecanlı havlama seslerini ve ara sıra duyulan çığlıkları üçgen içine alıyordu. Son adımda kan kokusunu almaya başlamıştı ama ne kadarının vampir, ne kadarının akal olduğunu ayırmakla uğraşamayacak kadar dikkati dağılmıştı.

Bok tazeydi, çoktu ve önemli olan da buydu.

Son kez bedenlendiğinde silahını çoktan kaldırmıştı ve sahneyi anlamlandırmaya çalışırken tetiği gökyüzüne doğru bir, iki kez çekti: Bir tür cılız platformun üzerinde dişi bir vampir ve onun altındaki karda bir köpek vardı. Gerçi pek bir şey olduğu söylenemezdi.

Kurt kazanıyordu. Ya da... kurt, durum buydu. Yüce Tanrım, bu mümkün müydü? Bu nasıl... mümkün olabilir? "Callum," diye fısıldadı kırılan bir sesle.

"Vur onları," diye bir tıslama geldi kulağına. "Hadi, oraya girip onu kurtarmalıyız."

Mayhem'in sesi sersemliği bozdu ve Apex birkaç kurşun daha sıktı. Ama doğrudan çatışmanın içine değil. Ayrıca, wolven-

En cesur akal, kaçınılmaz galibin arka bacağına doğrudan bir ısırık atmaya çalışan akal, yakalanmış ve vahşileştirilmiş, daha küçük olan hayvana hükmedilmiştir

Boğazı parçalandıkça daha fazla kan beyaz kurdun ağzını kırmızıya, beyaz karı pembeye boyadı.

Bu her şeyi bitirdi. Sürüden geriye kalanlar kaçtı, sürüklenerek dağıldı. Ve kurt bir hırıltıyla avından başını kaldırdı.

Buz mavisi bakışları Apex'e kilitlendiğinde hırıltısı biraz hafifledi. "Vur onu!" diye bağırdı dişi platformdan. "Sırada sen varsın!" *Hayır*, diye düşündü gözleri yanarken. *Sıradaki ben değilim.*

Beni öldürmek için beni seçmesi gerekir ve bunu bile asla yapmayacaktır.

Apex, "Bize zarar vermeyecek," diye boğuk bir ses çıkardı.

Kurt başını eğdi ve gözleri hâlâ Apex'in üzerindeyken leşi kaldırdı. Sonra yırtıcı hayvan, arkasında kan izleri bırakarak fırtınanın içinde kayboldu.

Apex silahını kolunun altında yeniden kılıfına sokarken ellerinin titrediğini saklamak için elinden geleni yaptı. Bu sırada Mayhem, gri-kırmızı parkası ve kayak pantolonuyla yere yığılmış olan dişinin yanına atladı. İkili arasında bir şeyler konuşuluyordu ama rüzgâr yüzünden bunların hiçbirini takip etmek mümkün değildi.

Tüm o beyaz tüyler karla mükemmel bir uyum içindeydi. Yine de o erkek, hangi formda olursa olsun bir hayaletti.

Kendini meşgul olmaya zorlayan Apex, Mayhem'in dizlerinin üzerinde dua etmekte olduğu yere gitti. "Ne kadar kötü durumdasın-"

Siyah saçlı kadın ona bakınca durdu. Bir an için gördüklerine güvenemedi. Patronunun kızının burada ne işi vardı?

Kahretsin, bu iş daha da karmaşıklaştı, diye düşündü o sessiz kalırken.

"Seni eve geri götürmeliyiz," dedi bitkinlikle. "Yürüyebilir misin?"

Mahrci, nam-ı diğer Mahricelle, Yaşlı Whestmorel'in kanlı kızı, gözlerini ondan kaçırdı. Dağınık saçlarında kar toplanıyordu ve korkudan gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğü yüzüne Rakes yapışmıştı. Çok solgundu ve soğukta çırılçıplak kalmış gibi titriyordu.

"Onu taşıyabilirim," dedi Mayhem kabaca. "Sen o silahı geri al."

Acaba silahı yerine koymuş muydu, diye düşündü Apex uyuşmuş bir halde.

Kendini yeniden silahlandırırken, diğer erkek eğildi ve bir vampir olarak sahip olduğu her şeye ters düşen sessiz bir şekilde konuştu. Kargaşa, kötü ritmi ve doğru akort edilmemiş kornaları olan bir bando takımıydı. Birdenbire ASMR kanalından fırlamış bir şeye mi dönüşmüştü?

Adam nazikçe, "Cipimiz yolun hemen dışında," dedi. "Sizi o tarafa götürebiliriz, tamam mı?"

Bir süre sonra Mahrci başını salladı ve kan damlayan eldivenini çıkardı. "Kendimi kestim."

"Her şey yolunda." Mayhem onun kolunu tuttu ve omuzlarının üzerine yerleştirdi. "Bunu eve döndüğümüzde hallederiz."

Apex, "*Şimdi de şeker soyguncusu oldu.*" diye düşündü.

Biraz daha sessiz bir konuşma oldu ve ardından Mayhem onu dikkatlice bir beşiğe alırken dişi nefes nefese kaldı.

"İlk sen git," diye emretti Apex.

"Silahın nerede?" Mayhem talep etti.

"Tam burada. Bu bende."

Saçmalık, her şeyi vardı. Mayhem the Good Samaritan'ın ve lanet olası işverenin dişleri dökülen, kanayan, şok geçiren kızının peşinden giderken, Apex'in zihni otuz yıl öncesine çekildi. Sanatoryumdaki o hapishaneye. Ve gardiyanların başının özel odasına.

Böylece bir kez daha o boş yatağın üzerinde, küçük kapların içindeki beyaz Rower'larla birlikte duruyordu.

Her göz kırpışında Callum'un bir başka görüntüsü gözünün önüne geliyordu ama en azından hepsi sondan değildi. Bazı zihinsel resimler başlangıçtan, Söğüt Tepeleri'nden o çılgın kaçıştan, wolven'in klanının üyeleriyle birlikte durduğu ve o yırtıcıların bir formdan diğerine dönüştüğü andan kalmaydı.

Apex daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. O eski film saçmalıklarından hiçbirisi yoktu, *Londra'daki Amerikan Kurt Adamı*'nın kaba kesimleri yoktu, *The Howling'in* çatlakları ve çıtırtıları yoktu.

Pürüzsüz, su gibi, sanki her hücre aynı anda iki şeymiş gibi ve bir tren uygun bir şekilde yeniden yönlendirildiğinde aksamadan ray değiştirirse, wolven de bir enkarnasyondan diğerine geçiş yaptı.

Yine de -Callum ne kadar unutulmaz olsa da- Apex, kamyonetin kasasındaki erkeğin kokusunu almasaydı onu tanıyabileceğinden emin değildi.

"Sorun yok, iyi olacaksın..."

Güven verici sözler Mayhem'in ağzından çıkıyor, fırtınada dağılan nefes bulutlarıyla omzunun üzerinden geri sürükleniyordu. Yine de bu heceler Apex'in beynine kendisinin söylediği bir şeymiş gibi yerleşti - çünkü söylemişti. Sonunda, o yatak platformunda... erkek bir ceset gibi sırtüstü yatarken, ruhu ve ruhu ölümcül bir şekilde yaralanmış olsa da çürükleri ve iç yaraları iyileşirken Callum'a tam olarak bu kelimeleri tekrar tekrar söylemişti-

"Apex kapıyı açacak. Değil mi? *Apex*."

İsmi sert bir şekilde tekrarlanınca dikkat kesildi. Cip nasıl bu kadar hızlı gelebilmişti?

"Evet, anladım."

Yanına gidip arka kapıyı açarak, ön ızgarasında o iğrenç eski pulluk olan yepyeni kamyonu baktı.

Bunca yıldan sonra Callum'un şimdiye kadar çoktan ölmüş olacağını düşünmüştü. Ya da batıda kaybolmuştur. Güneye. Burası dışında herhangi bir yerde, her şeyin yaşandığı yere çok yakın bir yerde.

Mayhem kadını kaptan koltuklarından birine oturtmak için yanından geçti. Kadının kemerini bağladıktan sonra garip bir geri çekilme oldu ve sonra adam diğer tarafa, kadının yanına bindi.

Apex onları birlikte içeri kapatırken kamyonete tekrar baktı. Çalışır halde bırakılmıştı ve kapıyı düzgün kapatmadığı için iç ışık yanıyordu.

Şoför koltuğunu bu kadar net görebildiği halde içinde kimsenin olmaması, kurtadamların bunca yıldır ona nasıl musallat olduğunu düşünmesine neden oldu; sürekli bir boşluk, her koltuk, her kanepa, girdiği tüm odalar, indiği koridorlar, girdiği avlular ve seyahat ettiği arabalar...

Callum orada olmadığı için hep boştu.

"Apex?"

Adını duyunca irkildi ve kendisini cipin içine koyduğunu fark etti. Ve dikiz aynasına baktığında, Mayhem

Sanki adam Apex'in araba kullanmayı hatırlayıp hatırlamayacağını düşünüyormuş gibi ona bakıyordu.

"Ben hallederim," diye mırıldandı Apex işleri yoluna koyarken.

Saçmalık.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

The Audience House
1075 Cedar Post Road
Caldwell, New York

Hharm'ın oğlu Kara Hançer Kardeş Tohrment, taze yapılmış vişneli Danish'ini ileri geri salladı. Ağzındaki lokmanın etrafında, "Hayır, hayır. İne, nasıl yardımcı olabilirim?"

Kara Hançer Kardeşliği'nin komutanı olarak insanların ona sorular sormasına alışkındı. Genellikle sahadaki vardiyalar hakkındaydı. Mühimmatlar. Seyirci Evi'nde Wrath'ı korumak için görevlendirmeler.

En azından Lassiter herkese ve amcasına *Growing Pains*'i izletirken artık televizyon kumandası söz konusu değildi.

Çünkü, elbette, yetmiş yıllık bir sitcom izleyelim-
"Efendim?"

Tohr tekrar dikkat kesildi. "Kusura bakmayın. Oturun."

Kral'ın avukatı Saxton mutfak köşesindeki masada ona katılmadı. Şık erkek, mükemmel ve kusursuz duruşuyla hamur işleri hazırlayan *doggen'in* fonunda ayakta durmaya devam etti. Her zamanki gibi resmi giyinmişti; bu gece tüvit bir takım elbise, avcı kırmızısı bir yelek ve uyumlu bir fular giymişti. Sarı saçları yüksek alına dökülürken, daha önceki bir yüzyıldan kalma bir şey gibiydi, Eski Ülke usulleri ve o aristokrat aksanı bir kardeşi geçmişe götüren türdendi.

"Yemeğinizi bölmek istemem," diye sözünü kesti.

"Hiç de değil." Tohr ağzını şam işi bir peçeteyle sildi ve karşısındaki koltuğu işaret etti. "Hadi, konuş benimle."

Mutfak son derece yoğundu; ev gibi mekânın ortasındaki ada ile bir sal dolusu hamur işi ve mu ns'un girip çıktığı profesyonel fırın arasında koşuşturup duruyordu. Bütün güzellikler de yenecekti. Dinleme Salonunda bu gece tam bir kayıt vardı, yirmi sivil Kralı görmek için gelmişti ve Tohr, Phury ile birlikte nöbetçiydi, Zsadist, ve Rhage. Bu kayıt süreç . ve 1. Saxton'ın bazı yardımcıları erkek ve kadınlarla çalışırken üç randevu çoktan başlamıştı ve diğer kardeşler Kral'ın odasında bekliyorlardı-

Avukat, elinde bir klasör dolusu evrakla olduğu yerde kalırken Tohr kaşlarını çattı ve gözleri aşçı çifte kaydı. Kendilerini bildi bileli bu evde çalışıyorlardı.

Ama avukat endişeli görünüyordu.

Tohr ayağa kalktı. "Hey, hadi senin o ce'ye gidelim."

F. Scott Fitzgerald'ın yüzündeki rahatlama ikinci kırmızı bez parçasıydı ve Tohr, çiftlik evinin çelikte güçlendirilmiş çekirdeğine girdiklerinde hiçbir şey konuşulmamasına şaşırmadı. Bomba sığınağına benzeyen bu salondan, vatandaşların kayıt yaptırırken geçtikleri, Kral'a takdim edildikleri ve daha sonra gerektiğinde sorunlarının veya törenlerinin takibine atandıkları odalara birkaç giriş noktası vardı. Saxton workRow'u tasarlayan kişiydi, Tohr ise Çakal'la birlikte bina tasarımını hazırlamıştı ve işlerin yapılış şeklini geliştiren bu yeni sistem yaklaşık otuz yıl önce bu tesisi kullanmaya başladıklarında uygulamaya konmuştu.

Ayrıca artık sivillerin gördüğü gerçekten de Wrath'tı, Kral gibi davranan Rahvyn değil.

Otuz yıl boyunca mümkün olan en kötü şekilde tepetaklak olduktan sonra nihayet her şey yerli yerine oturmuştu.

Tohr ikinci kapıya geldiğinde, "İzin verin," dedi.

Eşyaları açtıktan sonra Kral'ın avukatı hafifçe eğildi ve içeri girdi.

"Peki elimizde ne var?" Tohr onları birbirine yaklaştırdı. "Bu evraklar da neyin nesi?"

Saxton'ın giyim kuşamındaki farklılığın aksine, erkeğin çalışma odası son derece faydacıydı; üzerinde iki dizüstü bilgisayar, fazladan bir monitör ve dik açılarla düzenli yığınlar halinde yerleştirilmiş kâğıtlar bulunan özel olmayan bir masa vardı. Duvarlarda hiçbir dekorasyon yoktu, ziyaretçiler için fazladan bir sandalye bile yoktu ve raflar Eski Kanunlar'ın eksiksiz bir setiyle kaplıydı. Fotoğraf yok, ıvır zıvır yok, dağınıklık yok, saçmalık yok. Burada sadece ve sadece iş vardı ve Tohr adamın bu yönünü her zaman sevmiştir.

"Bu dün gecenin sonunda bekleme odasında bırakıldı." Saxton 1le'ı uzattı. "Ne yapacağımı bilemiyorum."

Tohr kendisine uzatılanı aldı, dosyayı açtı ve sayı sütunlarını görünce kaşlarını çatı. "Nedir bu?"

"Finansal tablolar, sanırım. Hepsinde bir ondalık nokta ve ardından iki hane olduğu göz önüne alındığında."

"Anlıyorum." Tohr bir isim, herhangi bir kimlik arayışıyla taramaya devam etti. "Yine de başlık yok. Yani bunlar banka hesap bakiyeleri mi? Bir tür finansal modelleme mi?"

"Bilmiyorum." Saxton kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hiçbirini deşifre edemedim. Her birinin sağ üst köşesinde dört haneli bir sayı olduğunu fark etmişsinizdir."

"Uh-huh."

"Belki de bu bir kimliktir? Her neyse, hepsi kapanışta bekleme odasında bulundu."

"Tamam." Tohr 1le'yi kapattı. "Böylece gelen sivillere ulaşabilir, hangilerinin bunu geride bıraktığını görebilir ve geri verebiliriz. Büyütülecek bir şey değil."

Avukatın neden bu kadar ketum davrandığını anlamak zordu.

"Soruşturmayı çoktan yaptım." Saxton boğazını temizledi. "Her biri onu getirdiğini inkâr etti. Nöbetçi olan John Matthew, Quinn ve Butch da onu daha önce hiç görmemişler. Onlara bazı fotoğraflar gönderdim."

Ve işte oradaydı, diye düşündü Tohr acımasızca. Merhemdeki uçuk.

"Peki bekleme odamıza kim bıraktı?" "Ben de bundan endişeleniyorum."

"İzleme kayıtlarına baktınız mı?"

"Bunu V'den isteyeceğim ama önce sana danışmak istedim." Saxton işyeri büyüklüğünde bir zarf aldı. "Sayfalar bunun içinde geldi. Önünde hiçbir şey yok ve Rap mühürlüydü."

Tohr zarfı aldı ama umursamadı. "Sıra dışı bir şey oldu mu?"

"Hayır. Üç çiftleşmemiz ve Wrath'ın kutsaması için iki yavrumuz vardı. Bir mülk anlaşmazlığı vardı, ama sadece bir televizyon içindi - o 1 gramların üzerindeki sıfırların sayısı gibi bir şey değildi. Sonra onaylanması gereken bir ölüm, kaydedilmesi gereken bir isim ve Kış Festivali için planlama komitesi vardı."

"Belki de bunun için yapılan harcamalara bağlıdır?"

"Temsilci olarak gelen kadın ve erkek ilk gittiğim kişilerdi. Kendilerine ait olduğunu reddettiler."

Tohr yukarı baktı. "Ve V bunu henüz görmedi."

"Şimdi ona gidiyorum. Belki o rakamları deşifre edebilir."

Dosyayı yeniden açan Tohr, sayfalar arasında ikinci bir gezintiye çıktı. En altta toplamı olan on iki kayıt. Sonra, aynı toplamla kırk iki giriş daha. Yirmi kadar sayfanın her birinde aynı format vardı ama rakamlar ve sağ üstteki dört haneli sıra farklıydı.

"Belki de bunlar aidatlardır," dedi Tohr. "Ya da... katkılardır. Festivale."

Ama organizatörler neden evrakları talep etmedi?

Son sayfaya gitti ve kaşlarını çattı. "Yine de bunu anlamıyorum. Buradaki diğer tüm sayılar ne? Neredeyse tek bir blok."

Saxton yine boğazını temizledi. Ve sonra konuşmadı.

Tohr, yeni askerlerle uğraşırken ya da iki kardeşi tartışırken kullandığı sert ses tonuyla, "Ne?" diye sordu.

Yani Saxton'la hiç böyle konuşmamıştı.

Avukat avuçlarını öne doğru uzattı. "Hiçbir fikrim yok-"

"Sen bir avukatsın. Bu senin işin." Tohr daha nazik bir şekilde, "Size ne düşündüğünüzü soruyorum" dedi.

Cevap aceleyle geldi. "Buraya izinsiz kimse giremez ve herkes her yerde izleme kameralarımız olduğunu biliyor. Neden biri bu belgeleri bırakıp sonra da yalan söylesin ki? Bu hiç mantıklı değil."

Tohr başını salladı ve dosyayı kolunun altına sıkıştırdı. "Bundan sonrasını ben hallederim." Saxton masasının üzerindeki düzgün yığınlara baktı.

Tohr, "Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi. "Bu senin suçun değil ve tabii ki öğrendiğim her şeyi sana bildireceğim."

Erkek acele etti. "Endişeleniyorum, biliyorsun. Burada olan her şey için. Gevşek ipler, dağınık hissettiren şeyler? Bunlara tahammül edemiyorum."

"Anlaşıldı." Avukatın omzuna bir el koyan Tohr başını salladı. "Ve işte bu yüzden işinizde bu kadar iyisiniz-"

Telefonu cebinde titredi ve çıkarırken başını kaldırdı. "Affedersiniz."

Kim olduğuna baktığında kaşlarını çattı. "Hey, Hollywood, ne var-"

Rhage'in sözleri sert ve hızlıydı. Ve rapor bittiğinde Tohr nefesinin altından küfretti. "Hemen geliyorum. Evet, adresi biliyorum."

Aramayı sonlandırırken Saxton, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hayır, değil." Tohr dosyayı avukata geri verdi ve kapıya yöneldi. "Bunu hemen V'ye götürmen gerekiyor. Müsait olduğumda kontrol edeceğim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Adirondack büyük kampı, demiryolu, kömür ve bankacılık servetine sahip bir sınıf insanın Manhattan'ın yaz bunaltıcılığından uzakta vahşi doğada inzivaya çekildiği yirminci yüzyılın zirvesinden kalma, sedir ağacıyla kaplı, geniş bir geçmişe sahipti. Etrafını saran sundurmasındaki kütük direk destekleri, çatısının tepelerindeki bacaları ve elmas camlı pencereleriyle yapı, kar örtüsünün içinde hem görkemli hem de büyüleyiciydi; duman dalları ve eski moda kabarcıklı camdan parlayan sarı ışık, ev sıcaklığında bir hale oluşturunuyordu.

Sürülmüş şerit bir ek binayı geçti ve ön girişe kadar daire çizdi, ve Apex cipi verandanın merdivenlerinin önünde durdurdu. Mayhem kapısını açıp dışarı atladığında frene daha yeni basmıştı.

Erkek diğer tarafa dönerken Apex omzunun üzerinden baktı. "Baban burada olduğunu bilmiyor, değil mi?"

Mahrci kanlı eldivenine baktı. "Hayır, yok."

"Demek çiftleşmeyi sen istedin." Kız cevap vermeyince omuz silkti. "Yoksa neden buraya koşasın ki?"

Kadının yanındaki kapı açıldı ve Mayhem içeri eğildi. Gözlerinde Apex'in daha önce hiç görmediği bir odaklanma vardı - adamla o kadar yakın olduğundan değil - ve Mahrci kendi başına çıkabileceği konusunda ısrar ettiğinde, adam sanki bir yanardağa bir gaz tenekesi taşıyarak girmeye gönüllü olmuş gibi görünüyordu.

Ama dışarı çıktı ve ayakta durmayı bile başardı. Bir ya da iki saniyeliğine.

Kadın yana doğru yattığında Mayhem yine onun getir-götür görevine hazırды ve yüzüstü kürekle kazılmış yürüyüş yoluna düşmeden önce onu kollarına aldı.

"Ah, romantizm," diye mırıldandı Apex kendi kendine.

Mayhem sanki kollarında bir hazine tutuyormuş gibi onu verandaya kadar taşıdı ve kapıda mandalın görevini yerine getirerek eşyaları onlar için açtı. Girişi tıpkı arka araba kapısı gibi geniş bırakarak içeride kayboldular.

"Teşekkürler." Apex küfretti ve ellerini direksiyonun üzerinde kavuşturup sıktı. "Ve buralardaki Antarktika için endişelenme."

Ama cipin içine sızan soğuğu da pek hissetmiyordu.

Hayır, tek düşünebildiği şeritten geri dönmek ve kamyonun hâlâ orada olup olmadığına bakmaktı. Ve eğer oradaysa, park edip beklemeye meyilliydi.

Wolven er ya da geç bunun için geri dönecekti. Onu durduran şey gururuydu.

Son birkaç on yıldır Apex, Caldwell'de nerede olduğunu gizlememişti ve dağdaki wolven klanının bir parçası olan Lucan'la iletişim halinde kalmıştı. Callum buradaysa, bu arazideyse? Kendi topraklarından sadece birkaç mil uzaktaydı ve hapishane, firar ve herkesin nereye gittiği konularının en azından bir kez bile açılmamış olduğuna inanmak güçtü.

Sadece Lucan meraklı bir orospu çocuğu olduğu ve suları test etmek isteyeceği için.

Hapishanedeki herkes Apex'in bütün o geceler boyunca o yatağın yanında oturduğunu biliyordu. Hemşirelik rutini, insanların onun şöhretiyle eşleştiremeyeceği türden bir dönüş olmuştu-

Kar fırtınasının içinden bir dizi far parladı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Koltuğunda dönerek, yan camdan, hurdaya dönmüş pulluklu kamyonun ek binalardan birine girip durmasını izledi.

Harekete duyarlı güvenlik ışıkları yandığında Apex'in eli ne yaptığını düşünemedi mandalı kavradı ve bir de baktı ki mesafeyi yararak tertemiz kar örtüsü üzerinde yeni kesilmiş çizme izleri bırakıyor. Farlar sönerken, aracın diğer tarafında kamyonun sürücü kapısı açıldı.

Hızını artırdı-

Dışarıdaki fenerlerin parlak ışığında o beyaz saçları gördü... kabinin tepesinde sadece bir ipucu görünüyordu.

Şimdi yavaşladı. Sonra yaklaşık on adım ötede durdu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sesi çıkmıyordu ve kendi kendine bunun çok fazla Tırmık yuttuğu için olduğunu söyledi.

Otuz yıl hiç olmamış gibi kayboldu.

Ellerini derisinin içine sokup tekrar çıkardı. Sonunda, rüzgârın gürültüsü ve göğsündeki gümbürtüler arasında, "Burada olduğumu biliyorsun," dedi.

Kapının kapanma sesi duyuldu... ve sonra kurt adam kamyonun yanından aşağı doğru yürüdü. Proile'i karnına inen bir diz gibiydi. Saçları artık çok daha kısa olmasına rağmen hiçbir özelliği değişmemişti, platin dalgalarını dimdik tutan bir fırça kesimi vardı: Yanakları ve çenesi hâlâ iyi bir kemik temelinden oyulmuştu, burnu düz, dudakları dolgun, gözleri derindi.

Çıplak omuzlar bir sürprizdi.

Göğüs kasları... şok ediciydi.

Ve erkek arka tamponu döndüğünde, tamamen çıplak olması her şeyi durduran bir bunaltıydı.

Hadi ama, Callum'un yer değiştirmeden önce şüphesiz giydiği tüm kıyafetler değişim sırasında yok olmuştu. Tabii önce gardırobu atıp sonra da... atmamaya karar vermediyse...

... hepsini geri koy.

"Neyi geri takayım?"

Ses bir kulağından girip diğerinden çıkarken Apex birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve beynine bir Cuisinart bıçağıyla vurdu. Ama sonra konuşmayı anladı.

Kahretsin, bunu yüksek sesle söylemiş olmalıydı. "Kahretsin-" Boğazını temizledi. "-o." Callum'un soluk mavi gözleri bir kurdunki gibi sabitti, kırışmıyordu,

1. ve tüm çıplaklıktan rahatsız değildi. Erkek, oldukça... etkileyici... özelliklerinin esintiyi ortaya çıkmasından hiç utanç duymuyordu.

Soğuk esinti. Bu da Apex'in doğrudan baktığı bir şey değildi.

"Bu bir sürpriz," dedi Callum.

"Evet. Öyle."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Whestmorel için
çalışıyorum."

Callum omzunun üzerinden kamyonu doğru başını salladı. "Ben buranın bekçisiyim." "Onun için bazı lojistik işler yapıyorum. Özel bir proje diyebilirsiniz."

Şu uyumluluğa bir bakın. İş arkadaşınıza imrenmek varken burçlara ne gerek vardı?

Bunu izleyen sessizlikte, fırtınanın rüzgarları etraflarında esiyor, dönen kar Apex'in sadece kendisinin istediğinden emin olduğu kucaklaşmayı tamamlıyordu.

"Onun hayatını kurtardın." Yanıt gelmeyince bu garipliğe dayanamadı. "Mahrci'nin."

Sanki Purina Coyote Chow'un kim olduğuna dair bir soru varmış gibi? Sikeyim.

"İyi misin?" dediğini duydu.

"Elbette, neden olmayayım ki?" Callum başıyla ana evi işaret etti. "Bu gece kalacak mısın?"

Kalbi küt küt atmaya başladı. Hiçbir nedeni olmamasına rağmen. "Öyleyim."

"Böyle fırtınalarda elektriğimiz kesilir. Elektrik kesilirse jeneratörü çalıştıracam, böylece gelip beni almak zorunda kalmazsınız."

Hızlıca başını salladı ve ardından genel bir görüşürüz gibi bir şey söyledi.

Callum, insandan çok acı baklaya benzeyen o canlılıkla hareket ederek yürüdü.

"Kanamam var," dedi Apex yüksek sesle. "Ayak bileğin."

Kurt adam yan kapıdan çıkıp gözden kaybolurken omzunun üzerinden küçümseyici bir el kalktı. On saniye sonra, altı bölmeli garajın ikinci katı aydınlandı, pencere sıralarından ışık süzülüyordu.

Apex olduğu yerde kaldı, başı geriye eğikti, kar gözlerine düşüyor ve yakıyordu, erkeğin ağır perdeleri teker teker kapatmasını izledi.

Ta ki o ışıkla parlayan yerden bir parıltı bile görünmeyene kadar.

ALTINCI BÖLÜM

Callum çöküş gerçekleşmeden önce son örtüyü de kapattı. Dizlerinin üzerine çökmeyi beklemiyordu ama hiçbir uyarı olmadan Roor'un üzerindeydi. Sanki dua ediyordu.

Ama öyle değildi.

Artık ölümlüleri dinleyen yüce güçlere inanmıyordu. Ve hazır inanmama konusunu açmışken... Apex nasıl buradaydı?

"Connelly'ye geri döndün," diye hatırlattı kendi kendine boğuk bir sesle. "Dönmeyi sen seçtin."

O halde erkekle karşılaştığına nasıl şaşırabilirdi?

Başını eğerek gözlerini ovuşturdu. "Şimdiye kadar gitmiştir diye düşünmüştüm, o yüzden."

Yana doğru sarkarken elini halıya dayadı ve sonra çabayı boşa çıkarıp kendini sırt üstü düşmeye bıraktı. Orada uzanırken, tepesindeki açıkta duran kirişlere baktı. Güzel bir bal rengindeydiler, kaba kesilmiş sıraları el işçiliğinin getirdiği karakterle doluydu. İlk bina yandıktan sonra bu ek binanın 1911 civarında inşa edildiği zamanki gibi olduklarını hayal etti. Pencereleler Roor'a doğru alçaldığı ve çatı çıkıntı yaptığı için ahşapta herhangi bir solma olmamıştı çünkü güneş o kadar yükseğe ulaşamıyordu.

Duvarlar da aynı bal renginde tahtalarla kaplanmıştı. Eğer biraz ruhu kalmış olsaydı, çam kokulu, açık kamarayı çok beğenirdi. Mutfak ve banyo tamamlanmıştı.

Son zamanlarda, geçmişin inşa edilmişliği ile günümüzün modası geçmişliği arasında mükemmel bir buluşma oldu.

Birden Apex'in içeri girdiğini hayal etti. Vampirin varlığı tüm hava moleküllerini emecek ve evin kırılgan düzenini bozacak, Callum'un daha önce yaptığı yatağı dağıtacak, eski moda gardıroptaki giysileri etrafa savuracak, dolaptaki tüm tabakları ve bardakları kıracaktı. Hatta aynalı ecza dolabını banyo duvarından skmş, pençe ayaklı porselen küveti ve lavaboyu parçalamıştı.

O erkek yapıyı yerle bir edebilirdi. Tanınmaz hale gelene kadar. Hiçbir şeye dokunmasa bile.

Başını yana eviren Callum, gözlerini yatağın altına ittiği bavula ve du e'ye dikti. Bavulları açtığında, havalar ısınıncaya, çalılar ve ağaçlar tomurcuklanıncaya kadar burada kalmayı düşünüyordu.

Bahara kadar dayanamayacaktı. Apex büyük evde olacaksa yapamazdı.

"Artık gitmem gerekiyor."

Gövdesi kalçalarının üzerinde yükseldi, sanki bir mahzende l ve hareket edememesi gereken bir şey gibi uyanıyordu. Sanki bir vampirin insan klişesiydi. Ve bu satıra bakılırsa, Apex'le arasında gerçekten hayatta olmayanın o olması ironikti-

Merdivenlerden gelen ağır botların sesi sürpriz değildi ve kendine dik durmasını söyledi. zerine bir şeyler giy. Kendini toparla-

Oh, Tanrı aşkına. Lanet kapıyı kapatmamıştı. En azından gözlerini kapatabilirdi.

"Ben 1ne," dedi Callum, sesini gerginlikten uzak tutma zahmetine girmeden.

Bir duraklama oldu. "Sen 1ne misin? Bu yüzden mi Roor'un üzerindesin ve halıyı kanla kırmızıya boyuyorsun?"

Apex'in sesi derin, alçak bir trpyd; yıllar yıllar önce bir wolven'ın üzerinde kıyafet olmadan yapılan şeylerin en iyisi olduğunu düşünmesine neden olan türden bir şeydi.

"İhtiyacım yok-" Callum göz kapaklarını açtığında vampirin tepesinde dikildiğini görünce sıçradı. "Kişisel alan diye bir kavramın var mı senin?"

"Tıbbi bir acil durumda değil."

Callum bacağını kaldırarak ayak bileğini işaret etti; tamam, bir, biraz damlıyordu. "*Buna* tıbbi acil durum mu diyorsun? Seni gerçek bir sorunla görmekten nefret ediyorum."

Yayına girer girmez bu geri dönüşten pişmanlık duydu. Tabii ki erkek bunu çoktan halletmişti. Callum'un vücudu kötü durumdayken.

Ama bu konuyu açmaya kimin ihtiyacı vardı ki?

"Nereye gidiyorsun?" Adam arkasını dönüp banyoya yönelirken Callum "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Vampir tuvalete girdiğinde ışık düğmesini çevirdi ve görececek çok fazla şey vardı. Aşağıda, kar fırtınasında, erkeğe odaklanmamak daha kolay olmuştu.

Şimdi açıklık ona doğru geliyordu. Bir yük treni gibi.

Apex eskisinden daha kaslıydı ve yüzü, ham güzelliğini daha da cesur ve çarpıcı hale getirecek şekilde belirginleşmişti. Koyu renk saçları askerdeymiş gibi klasik bir şekilde yüksek ve sıkı kesilmişti ve kar taneleri tepesinde tembel bir şekilde eriyordu. Siyah deri giymişti ve tüm bu fiziksel gücün üzerindeki tüm bu gizlenme, uzaklara bakmak için başka bir nedendi. Ama hadi ama, sanki o vampir hiç baba bedenine girecek miydi? Ve evet, üzerinde silahlar vardı, bir yanda belinde kılıfında bir av bıçağı, kolunun altında gökyüzüne ateş ettiği silah. Muhtemelen daha fazlası da vardı, saklanmıştı ama ulaşılabilecek bir yerdeydi.

Ceketin yakasında ve omuzlarında da kar eriyordu ve bir an için kalkıp karşıya geçtiğini, ellerini derinin üzerinde gezdirdiğini ve soğuk tırnakları temizlediğini hayal etti...

Eğer hayatı yıllar önce farklı bir seyir izleseydi, bunu yapardı. Ve bu doğal olurdu çünkü Apex de burada yaşıyor olurdu. Ve mutlu olurlardı, kışın bile birbirlerine Rower alırlardı-

Güzel fantezi. Ki bu da nöropatik yolların tamamen boşa harcanmasıydı. Birincisi, hayatınızı baştan yaşama şansınız yoktu. Ve ikincisi, sonsuza dek mutlu sonlar 1ction'dı.

Callum ayak bileğine doğru düzgün bakarken, "Ben 1ne," diye seslendi.

Sadece birkaç delik yarası. Önemli bir şey değil. Daha önce de olmuştu.

Apex lavaboda suyu akıttıktan sonra vampir önce ecza dolabını, sonra da dolapları karıştırmaya başladı.

"Orada ne arıyorsun?" diye mırıldandı Callum. "Bir kara delik mi?"

"Neden burada bir ilk yardım çantanız yok?"

Mutfakta yiyecek bile bulundurmuyordu. Ve Bay Tıp bir nakil ekibi mi istedi?

Apex nihayet dışarı çıktığında yanında iki küçük havlu vardı. Biri nemli ve köpüklüydü. Sanırım kuru olan şey içindi... yani, kurulamak için-

Hayır. O şey Callum'un kalçasına geçirilmiş.

Oh, doğru ya. Sanırım çıplaktı.

"Köpek ısırtıkları tehlikelidir." Apex diz çöktü. "Onların peşini bırakmamalısın."

Köpüklü sıcak havlu ayak bileğindeki diş izlerine değince Callum tısladı. Apex'in gözleri parladı. "Özür dilerim."

Acımamıştı ama Callum başka bir nedenle atladığını açıklamakla ilgilenmiyordu: Çok ama çok uzun zamandır kimse ona herhangi bir şekilde dokunmamıştı. Aslına bakarsanız, muhtemelen Apex'in kendisiydi.

Callum'un boğazından yükselen, geçmişten gelen boğuk ses zar zor yakalanıp tutuldu ve vahşi bir hayvan gibi kurtulmaya çalıştı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi kabaca.

Vampir temizlik yapmayı bıraktı. Ama başını kaldırıp bakmadı. "Nasıl bakmam."

"Sen başlama."

"Bunun için çok geç, değil mi?"

Callum gözlerini ovuşturarak konuyu değiştirmeye, söyleyecek başka bir şey bulmaya çalıştı. Kelimeler kifayetsiz kaldı. Yine de geçmişi ya da kendisini hayatta tutan ve o eski, harap sanatoryumdan uzaklaştıran vampiri düşünmesine asla izin vermedi...

Kahretsin, ayak bileğindeki yumuşak okşama onda çılgılık atma isteği uyandırdı.

Apex el havlusunun sabunlu köşesiyle o kadar nazikti ki, kan her şeyi kötü bir şekilde gül rengine çevirdi ve ne biliyorsunuz. Birdenbire, göz açıp kapayıncaya kadar, burada, bu çam kokulu ek binada, bu zengin adamın malikanesinde değillerdi. Takvim başka bir hayata geri dönmüştü ve onlar bambaşka bir yerdeydiler.

Komadan çıkıyordu, vücudunun acı sinyalleri beyninin büyük bir kısmını ele geçirmişti... tek bir şey hariç: Bu biricik vampirin onunla nasıl ilgilendiğinin farkındalığı.

Callum ayağını uzanamayacağı bir yere götürdü. "Bu kadar yeter. Bu iyi."

Apex topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve çöken sessizlik Callum'un açık kapıya bakmasına ve ilk önce hangisinin kullanacağını merak etmesine neden oldu.

"Hiç Polysporin var mı? Neosporin?" Apex sordu. "Evet."

"Nerede?"

"Bununla sonra ilgileneceğim." Erkek kıpırdamayınca, "Gidebilirsin-" diye ekledi.

"Öldün mü diye merak ediyordum," dedi vampir. "Bunca yıl boyunca. Senin hakkında hiçbir şey duymadığımda."

Callum kollarını uzattı. Kalçalarının üzerinde bir o yana bir bu yana döndü.

"Hâlâ hayatta." Nabızı atıyordu ve ciğerleri inip çıkıyordu.

"Geyik Dağı'na çok gittin mi?" Başını iki yana salladı. "Hayır."

Apex gözlerini kaçırdı. Sonra bir sonuca varmış gibi başını salladı. "İşte."

Üzerinde kan lekeleri olan el havlusu uzatıldı ve Callum onu aldı çünkü erkeğin gitmesini sağlamanın en hızlı yolunun bu olduğunu düşündü.

"Mayhem benimle." Apex ayağa kalktı. "Ondan da kaçınmak istiyorsan, bu nedenle büyük eve de bir geçiş izni vermen gerekecek."

"Oraya hiç gitmem." Jeneratörleri düşündü. "Mecbur kalmadıkça."

"Tamam-"

"Ne zaman gidiyorsun?" Callum ağzından kaçırdı.

Ona geri dönen kahkahanın bir sınırı vardı. "İşim bittiğinde. Senin için sorun olur mu?"

Erkek cevap beklemedi. Merdivenlere doğru geri döndü, güçlü vücudu bir şeyi takip ediyormuş gibi hareket ediyordu. Eşikte tereddüt ettiğinde, Callum ağzını kapalı tuttu, böylece ayrıntılar için baskı yapmadı. Mesela

Aylar sürececek bir mutfak kurulumu mu? Bir hafta sürececek bir çatı onarımı mı? Yirmi dört saat içinde yapılabilecek bir tür sınır çizgisi değerlendirmesi mi?

Eğer sonuncusuysa, bunu başarabilirdi. Diğerleriyle mi? Artık ciddi ciddi istifasını vermeyi düşünüyordu.

Apex omzunun üzerinden geriye baktı, o unutulmaz simsiyah gözleri kısılmıştı. Ve sonra başka bir şey söylemeden merdivenlerden indi.

Altındaki kapı açılıp sonra usulca kapandığında Callum başını öne eğdi.

Özür *dilerim*, diye mırıldandı, tam olarak ne için özür dilediğini bilmese de. Kaderin bir pislik olduğu kesindi ama bu onun sorumlu olduğu bir şey değildi.

El havlusuna bakarak başparmağını hâlâ sıcak ve biraz köpüklü olan şeyin üzerinde ileri geri gezdirdi.

Komik, neleri çıkaramıyordun. Hangi lekeler kalıcıdır.

YEDİNCİ BÖLÜM

*Four Lakes Estates
Caldwell, New York*

Tohr lanet olası bir tipinin ortasında yeniden şekillenirken, kar tarafından saldırıya uğradı, gözleri kör oldu, yanakları kırbaçlandı, kıyafetleri vücuduna çarptı. Hızlı bir dönüşle sırtını fırtınaya verdi ama bunun işleri pek de iyileştirdiğini söyleyemezdi.

Aldığı tek şey Vishous'un bile geri çevireceği türden bir şaplaktı.

Bununla birlikte, yön değişikliği ona Rhage'i ve bir an sonra, her ikisi de onunla birlikte yeni inşa edilmiş konaklardan oluşan bu yerleşim bölgesine ısınlanmış olan Qhuinn'i iyi bir şekilde görme fırsatı verdi.

Üçü sahadayken, fazla bir şey görememesine ve saldırıyı kesmek için ön kolunu yukarı kaldırmak zorunda kalmasına rağmen ilerledi. Poyraz nedeniyle Caldwell'in tüm bölgelerinde elektrik kesintileri yaşanmıştı ama fırtınanın uğultusu arasında, her türlü fosil yakıtı yakan büyük jeneratörlerin sürekli vrrrrrrrrr sesini duyuyordu.

En azından ilerideki ışıklar üçgenleme yapmak için iyi bir şeydi.

Sadece birkaç metre sonra -Lassiter sağ olsun- bir üniversite yurdu büyüklüğündeki üç katlı bir evin gölgesine adım attı. Kolunu yana bırakarak nefesini tuttu ve gözlerini kırıştırarak kirpiklerini temizledi.

Kutsal yeni inşa, Batman. Malikâne on bin, belki de on beş metre kare olmalıydı ve mimarın doğru yaptığı tek şey boyutuydu. Burası, Malikânenin Efendisi'nin antika tuğla sarayının kötü bir kopyasıydı.

Pencere seviyelerinin oranları, girişteki Korint sütunları, salonun açılı, hepsi yanlış.

Ama buraya ev sahibinin zevkine sataşmak için gelmemişlerdi.

Gösterişli ön girişte, üniformalı bir hizmetçi revakın tavanından sarkan büyük fenerin altında titriyordu, siyah elbisesi ve beyaz önlüğü soğuğa karşı hiçbir koruma sağlamıyordu. Uygun kıyafet kurallarına uymak için tuzlu ve biberli saçları makyajsız yüzünden geriye doğru toplanmıştı ama topuz düzgün değildi. Belirgin sıkıntısı kendi statik elektrik alanını yaratmış gibi, çizgilerle çevrili alnının etrafında uçuşan saçlar dağılmıştı.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım..."

Kelimeleri takırdayan dişlerinin arasından zorla çıkarıyordu ve Tohr basamakları tırmanırken kapıyı arkasında kısmen aralık bıraktığını fark etti.

"Seni içeri alalım," dedi alçak bir sesle.

Gözleri etrafta zıplamayı bıraktı ve düzgün bir şekilde ona odaklandı.

"Ben *değilim*

oraya geri dönüyorum."

İçindeki centilmenlik, deri ceketini çıkarıp kızın omuzlarına dolamak istemesine neden oldu. Ama içinde ve her yerinde silahlar vardı. Dişi bunu görmek istemeyecekti; daha da önemlisi, neye doğru yürüdükleri ya da savaşması gerekip gerekmeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onları neyin beklediğini biraz biliyordu. "Evde

başka kimse var mı?" diye sordu.

Cevabını öğrenmesi gerekiyordu ama onu çevirip eşikten geçirirken sohbet de dikkatini dağıtıyordu. Onun binadan ayrılmasını istemiyordu ve kar fırtınasında daha uzun süre dışarıda kalırsa tıbbi müdahaleye ihtiyaç duymasından da endişe ediyordu.

"Hayır. Başka kimse yok..." Geniş, korkmuş gözler ona kilitlendi. "En azından... Ben öyle düşünmüyorum."

Kardeşleri arkadan gelip kapıyı kapatırken, etrafına bir göz attı ve ilk olarak tüm güvenlik kameralarını fark etti. Sonra içerisi gözüne battı. Tıpkı dışarısı gibi, siyah, beyaz ve altın rengi fuaye de büyük ölçekliydi, uygulamada neredeyse doğrudu ve çok fazla zorlama sanat, çok fazla ipek çardak, çok fazla renkle tamamen yapış yapıştı. Sanki sahipleri bir şeyler satın almak zorundaymış gibi.

Sol tarafta bir salon, sağ tarafta ise bir kütüphane vardı. Arka tarafta başka odalar da vardı ama hepsi kemerler, kapılar ve koridorlarla gizlenmişti. Ve son olarak, her şeyin ortasında, çatallı bir merdiven ikinci bir Roor'a doğru açılı bir şekilde yükseliyor, sonra üçüncü katta ne varsa ona doğru devam ediyordu.

Her yerde bir sürü kokulu mum vardı. Ama uzak olmayan bir yerden kan kokusu geliyordu.

Rhage ve Qhuinn yayıldılar ama fazla uzağa gitmediler, boşluklara eğildiler, yakın dururken etrafı kontrol ettiler.

Tohr sessizce, "Bana onun nerede olduğunu söylemeni istiyorum," dedi. "Ve burada kal."

Hizmetçinin bakışları merdivenlere kaydı ve buruşuk eli üniformasının kolalı yakasına gitti. "Süitinde. Ben... ben her gece geldiğimde, 1. Roor'daki Kürekçileri yenilerim ve sonra yukarı çıkıp çarşafalarını değiştiririm. Haftanın geri kalanı için ayrılması gerekiyordu, bu yüzden çalışmak için gelen tek kişi benim." Burnunu çekti ve cebinden bir mendil çıkardı. "Onu... yatağında buldum."

"Tamam, ben yukarı çıkıyorum." Kız adamın koluna tutunduğunda, adam kızın kolunu sıvazladı. "Sorun yok. İki kardeşim de burada seninle kalacak-"

"Peki ya sen?" dedi umutsuzca. "Bu korkunç bir şey ve ya... burada hâlâ biri varsa?"

"Benim için endişelenme. Ve senin için de endişelenme-kardeşlerim seninle."

Onun omzunu güven verici bir şekilde sıktıktan sonra Rhage ve Qhuinn'e başıyla selam verdi. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken kadının endişesi onu duygulandırmıştı. Ama Azalan Topluluğu'yla yüzyıllar süren savaştan sonra? Ölümün her türlüüne yakından aşınaydı. Ölümcül tehditlere de.

Bunu onun için hecelemesine gerek yoktu.

"Sol tarafta," diye seslendi hizmetçi. "Süiti bahçeye bakıyor. Manzara... evdeki en iyi manzara."

Tohr ikinci kata çıktı ve korkulukların üzerinden eğildi. "Teşekkür ederim."

Ama yönlendirmeye ihtiyacı yoktu. Mumlar ve artık gerçek olduğunu anladığı Rowers'larla bile kan burada olgunlaşmıştı.

Kimsenin böyle geçici bir şey için bu kadar çok para ödemeyeceğini düşünmüşü.

Aşağı doğru devam ettiğinde, geniş koridor yumuşak bir griye boyanmıştı ve her iki yanında parlak beyaz kapılar vardı. Tavan pervazlarına yaslanmış, monotonluğu bozan yüksek sesli, cafcacflı modern tabloları koruyan çok sayıda güvenlik kamerası vardı-

Ne zaman durması gerektiği belliydi. Birincisi, bakır kokusu o kadar yoğunlu ki, boğazının arkasında tadını alabiliyordu. Bir diğeri ise, hafifçe açık duran kapının üzerindeki altın varaklı arma onu ele veriyordu.

Tamam, kötü kelime seçimi.

İçeri girmeden önce Tohr, Lassiter'e Eski Dilde bir dua okudu: "*Ölenin ruhu Solgunluğa giriş bulsun ve onun gelişini bekleyenler tarafından karşılansın.*"

Dirseğiyle içeri doğru itti... ve kendini pahalı bir çatı katı dairesine giriyormuş gibi kısa bir yığın koridorla karşılaşırken buldu. Her şey beyazdı. Duvarlar, tavan, halı, pervazlar, kapılar. Ve düzen, tamamen beyaz dekorla döşenmiş oturma odası büyüklüğünde bir alana açılıyordu.

"Clorox'un renk düzeni," diye mırıldandı daha da ilerlerken.

Kırmızı lekelerden ilki, duvardan duvara pelüş kumaşın üzerindeki damlacıklar olan bir kemerin arasından görülebiliyordu. Sadece bir ya da iki noktaydı ama onun gözünde bir çılgılık gibiydi.

Dikkatle adım atarak yatak odasının girişine ilerledi, her şeyi taradı, herhangi bir gariplik aradı - bir cep çöpü, halı yığnında bir ayak izi, duvara çarpan bir fırça. Hiçbir şey fark etmedi ve dekor çok tek renkli olduğu için...

"Herhangi bir şey," diye fısıldadı köşeyi dönüp yatak odasına doğru düzgün bakabildiğinde.

Kısmen giydirilmiş ceset, başı yastıkların üzerinde, çıplak ayakları şiltenin kenarından sarkacak şekilde, dağınık yatağın üzerinde yatıyordu. Boğazı kesilerek açılmış ve kısmen düğmeli iş gömleğinin yakasından kan sızmıştı. Başka yara izi yoktu. İç çamaşırları maviydi.

Telefonunu çıkararak cesedin odada bulunduğu yerin, yatağın ve yastığın fotoğraflarını çekti. Sonra boynunun ön tarafındaki temiz şeride odaklandı. Ölümcül kesik hafif bir açıdaydı ve katilin sağ elinde bıçakla arkadan yaklaştığını hayal etti.

Fotoğrafları mesajla gönderirken *sürpriz bir iş* diye düşündü. Erkek giyinirken yapıldı.

Tohr geri çekildi. Soyunma odası olduğunu tahmin ettiği bir yere doğru giden bir kan izi vardı.

Telefonu titremeye başladı ve kim olduğunu kontrol etmeden cevap verdi. "Görüntüleri aldın mı?"

Sanki Vishous el sarmalarından birini çalıştırdıktan sonra nefes veriyormuş gibi acele bir ses geldi. "Oldukça profesyonel bir iş."

"Öyle görünüyor." Yanına gitti ve bir oda büyüklüğündeki gömme dolaba baktı. "Buraya gelip güvenlik sistemini gözden geçirmeniz gerekecek. Her pencere ve kapıda kontaklar var. Her köşede kameralar var."

"Yola çıkıyorum. İstedğin başka bir şey var mı?"

Tohr çubukların üzerinde asılı olanlara göz gezdirdi. Takım elbiseler. İş gömlekleri.

Ütülenmiş ve kolalanmış pololar ve gündelik pantolonlar. Kot yok.

Bir kadının giydiği hiçbir şey.

Halının üzerindeki bazı çizik izlerine ve yün 1bers tarafından emilmiş bir kan gölüne odaklandı. İşin yapıldığı yer burası olmalı, diye düşündü.

Ya da en azından öyle olduğunu varsayıyordu.

"Butch'a da ihtiyacımız var," dedi. "Bu benim maaş derecemi aşıyor."

"Anlaşıldı. Şu anda yanımda ve konuştuğumuz gibi arabasının anahtarlarını alıyor."

Tohr telefonu kapatırken omzunun üzerinden geriye baktı. Yataktaki ceset kıpırdamamıştı, ama gerçekliğin bir cilvesi olarak erkeğin doğrulduğunu ve Mısır pamuğundan nevresim takımının lekелendiğini ve monogramlı gömleğinin mahvolduğunu hayal etti.

Yatak odasına döndüğünde pencerelere baktı, evet, eğer tipi yüzünden her şey karanlığa gömülmemiş olsaydı dış aydınlatmayla aydınlanacak olan resmi bir bahçeye bakıyordu. Arka arazinin de evin geri kalanı gibi olduğunu hayal etti: Eski usul ihtişam hedefini kıl payı kaçırmıştı çünkü ev sahibinin sınıfından çok parası vardı.

Bu yeni *Glymera*'ydı.

Bloodline eskiden tek kadife ipti. Ya şimdi? Soğuk para sizi kulübe sokardı. Kurucuların çoğundan sonra standartlarını düşürmek zorunda kaldılar.

Baskınlarda aileler öldürülmüştü. Ne de olsa uğruna yaşayıp öldükleri kurallar ve sosyal hakaretler, bu saçmalıklara inanan kritik bir insan kitlesi gerektiriyordu.

Ya da şu anda olduğu gibi satın aldı.

Broadius Rayland'ın cesedine tekrar baktı. Değişmeyen neydi?

"Öldürülmüş bir aristokrat büyük bir sorun," diye mırıldandı yüksek sesle.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayvan kafaları için bir müze gibiydi.

Mayhem yaralı dişiyi bir tür rustik büyük salona taşırken, her türden tahnit edilmiş memelinin dikkatli cam gözleri altındaydı. Geyikler, ayılar, vaşaklar, çakallar, geyikler ve adını bilmediği boynuzlu başka şeyler. Hiç olmayan kokulara bakarak, bu korkunç süslemelerin yıllar ve yıllar önce kemerli yükseltiye monte edildiğini anladı.

Ormanda az önce yaşananlar göz önüne alındığında, vahşi hayvan pisliği rahatlık için biraz fazla yakındı.

En azından tavana kadar uzanan nehir taşı ocakta kükreyen bir ateş vardı ve onu sıcaklığa en yakın olan ekose kanepeye yatırdı. Sonra arkasına yaslandı.

Kadın geniş, koyu mavi gözleriyle ona bakıyor ve tıbbi yardıma ihtiyacı olduğundan bahsediyordu. Kalbi göğsünde ça-ça-ça yapıyordu ve kafası sanki biri beynini jöleyle değiştirmiş gibi yüzüyordu. Yine de çok güzeldi. Yüzü kalp şeklindeydi, yüz hatları narin ve mükemmeldi, yanakları soğuktan kızarmıştı ve şokta olduğu belli olmasına rağmen sağlıklı görünüyordu.

Ayrıca esmerlere karşı hep bir ilgisi olmuştu. Uzun, siyah saçları arkadan bağlanmıştı ve yağın kar yüzünden nemliydi. Saçlarının gevşek ve dalgalı bir şekilde sırtından aşağı döküldüğünü hayal etti.

"İlk yardım çantan nerede?"

"Adın ne senin?"

İkisi de aynı anda konuşuyordu ama diğeri duyduktan sonra kendine gelmek için bir süre beklemesi gereken tek kişi oydu. Elbette, fırtınada birkaç kelime değış tokuş etmişlerdi ama gürültüden nüansları yakalamak zor olmuştu.

Burada, sessizlikte, sesi ona sanki çıplak kalçasını okşuyormuş gibi hissettirdi...

Birdenbire söylediğı şey kafasına dank etti. Ve doğru cevabı düşünürken, bir Bob olmayı diledi. Bir Tom. Dick ya da Harry de olabilirdi.

Şey- bir Dick değıl. Yaralı, yabancı ve onun için fazla iyi olmasına rağmen kontrol etmekte zorlandığı şeye çok yakındı - ve evet, onun hakkında hiçbir şey bilmeden sonuncusunun doğru olduğundan emindi.

Ve hey, kendisine verilen isim bu tür bir tanımlayıcı olmasaydı tereddüt etmezdi.

Gerçekten mükemmeldi.

"Bana Hemmy de," diye cevap verdiğini duydu.

Dudaklarını eğen gülümseme, bir operanın sesini ne kadar açabilerseniz, onun güzelliğini de o kadar artırıyor. "Motor gibi."

"Evet, bu kadar. Yaran ne kadar kötü ve nerede?"

"En büyük sorun elim." Kanlı bir eldiveni havaya kaldırdı. "Gerçekten zonkluyor."

"Tamam, hadi gidelim-" Dişlerini sıktı. "Demek istediğim, sen- çıkarabilir misin-"

"Şu koridorun arkasında bir tuvalet var mı? Gidip bana bir havlu getirir misin lütfen? Kanepenin her tarafını kanatmak istemiyorum."

"Kesinlikle."

Jily'e geri dönmüştü, görevinden başka hiçbir şeye dikkat etmiyordu. Ve döndükten sonra, el işi ile ilgilenirken havluyu eldiveninin altında tuttu-

Kendi kendine yüzünü buruşturarak bu düşünceyi düzeltti: *Eldivenini çıkarırken.*

İkisi de rahat bir nefes aldı. Başparmağı ile ön parmağı arasındaki kesik neredeyse ameliyatlıktı, çok temizdi ve çok kanamış olmasına rağmen, vampirlere özgü bir şekilde yara kapanmaya başlamıştı bile.

"Tanrı'ya şükür," dedi nefesinin altında, harap olmuş kayak eldivenini 1replace'in ayağının üzerine koyup elini havluya sararken. "Ama bileğinizi de kontrol etmemiz gerekiyor."

Başını sallayarak bacağını kaldırdı ve kanepeye doğru eğdi-

Hayır, eğik değil. Kar pantolonundaki yırtıkları inceleyebilmek için onu kanepenin üzerinde gezdirdi.

Tanrım, bu zordu-

"Siktir."

Dişinin kafası bu lanetle bir anda yukarı kalktı. "Hayır, hayır. Sanırım tüm bu Gore-Tex ve katmanlar ısırganı durdurdu. Gördün mü?"

Her şeyi doğru görüyordu. En çok da ne kadar gülünç duruma düştüğünü.

Şimdi seksi düşünmenin sırası *değildi*.

Kendini toparlayarak, sahip olmadığı bir otoriteyle, "Hadi şu botu çıkaralım ve neler olduğunu kontrol edelim," dedi.

Hey, en azından kendini "toparlamamıştı", tamam mı? Bunu yapabilirdi.

Kanepeden aşağı kayarak kar pantolonunun paçasındaki diş izlerini ölçtü ve kızın pürüzsüz teninde nasıl görüneceklerini düşünmemeye çalıştı. Sonra pantolonun paçasını yukarı çekmeye gittiğinde kadın hışırdaydı ve adam dondu kaldı.

"Hayır, sorun değil." Atkuyruğunu yeniden tutturdu, sanki etrafı sarılmış kravat saçlarını çekiştiriyormuş gibi. "Sadece acı verici olmasını bekliyordum."

Mayhem onun gözlerinin içine baktı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Kız başını çevirdiğinde, Rush'ın yüzünün daha da kızardığına yemin edebilirdi. "Tabii ki yapmayacaksın."

Pantolonun bunu kült haline getirecek olması dışında. Yokuş aşağı kaymaya elverişliydi, alt kısmı iki katlıydı: dış kısmı, ki bu çok kalın olduğu için tam bir baş belasıydı, ve iç kısmı, ki bu da tam bir baş belasıydı, çünkü botlarının bağcıklı üst kısımlarını sıkıca bağlayan elastik bir bandı vardı. Ki o da bunun tam bir baş belası olacağını biliyordu.

Öte yandan, yalınayak, şezlong kıyafeti giymiş ve Tylenol yüklenmiş olabilirdi ve yine de tüm zaman boyunca yüzünü buruştururdu.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı baldırlarının ortasındaki bağcıklara bakarken.

Tamam, bu da kulağa pis geliyordu. Ama hecelerin yerini tutacak bir şey yoktu. "Her şey yolunda, değil mi?" dedi.

Kız doğrulunca, adam kızın görebilmesi için arkasına yaslandı. "Evet, çizme seni kurtardı."

Adamım, deri üst kısımdaki diş izleri, eğer gördüyse, korkunç bir diş iziydi.

"Yani geçemediler," diye mırıldandı. "Hayır, geçemediler."

Gerçi bacağından kan kokusu gelmediği için bunu tahmin etmişti ama kendine güvenmemişti çünkü onun yaralanmamış olmasını çok istiyordu.

"Şu bağcıklar üzerinde çalışmamın sakıncası var mı?" Oh, Tanrı aşkına, bu kulağa- "Bu kulağa pis geliyor."

Tekrar gülümsediğinde, Mayhem nefes almayı bıraktı. Ciddi olduğunda güzel olsa da, bu ifadeyle kesinlikle parlıyordu.

"Adın ne senin?" dedi usulca. "Sormayı unuttum."

Çünkü gerçekten bir önemi yoktu. Onun gözlerine baktığında... aslında hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Mahrci."

Şimdi gülümseyen o oldu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Mahrci. Kışın bu ücra evde ne işiniz var?"

Kız hemen cevap vermeyince, "Eşin buralarda mı?" diye sordu.

Pleasesaynopleasesaynopleasesay-

"Oh, burada yalnızım," dedi. "Yani, yan tarafta bir bekçi var elbette, ama onun dışında sadece ben varım."

"Yani evden sen mi sorumlusun?"

Etrafına bakındı. "Oh, bu benim değil. Bunların hiçbiri... benim değil."

Utanç duygusu tamamen yersizdi. Onun bir hizmetçi ya da kahya olması umurunda değildi. Bu dürüst bir işti ve ayrıca kim bütün gece oturup bonbon yiyen ve Saks'tan bir şeyler sipariş eden zengin, işe yaramaz bir kadınla birlikte olmak isterdi ki?

"Aramamız gereken biri var mı?" Böylece her şeyi tamamen açıklığa kavuşturmuş oldu. "Yani, aile ya da bir erkek arkadaş-"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bu sadece... benim."

Mayhem omuzlarındaki gerginliğin hafiflediğinin farkındaydı. Yine de içindeki yalnızlık ayıltıcıydı.

"Pekâlâ, şu botların ikisini de çıkarmaya ne dersin?" dedi kabaca. Çünkü onun için bir şey, herhangi bir şey yapmak istiyordu.

"Lütfen," diyerek koltuğa uzandı ve parkasını silkerek çıkarmaya başladı.

Vücudunun hareket edişi, kıvrılıp bükülüğü, incelikli bir şekilde güçlü oluşu, ona aklından çıkarması gereken şeyler yaptı.

En azından ona bakan ve onu yargılayan tüm cam gözlere odaklanmak yardımcı oldu. Baştan savma bottan inişini düzeltmeye çalışmak da öyle: Normalde kendinden çok emin olan parmakları kayıyor, kayıyor, kayıyordu ama sonunda Merrell'i gevşetti ve çekip çıkardı. Altındaki çorap siyahtı ve siyah uzun bir iç çamaşırı giymişti.

Ve zihninin bundan daha fazla dolaşmasına izin vermeyi reddetti.

Ayağını esneten Mahrci, eşyaları bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. Tek yönlü bir daire çizdi.

Diğerini çember yaptım.

"Gerçekten de paçayı kurtardığımı düşünüyorum," diye mırıldandı. Sonra bacağını kaldırdı ve çorabını çıkardı.

Oh, Tanrım. Muhteşem ayakları vardı. Ve daha önce hiç ayak seksi yapmamıştı. Katmanları yukarı çekerek başını salladı. "Şanslı olup olmadığımıdan emin değildim. Şansım yaver gitti."

Şanslı olan, o ve Apex'in saldırıya geçtikleri anda ortaya çıkmış olmalarıydı. Eğer yapmasalardı, o kurt, çakalların başlattığı işi bitirmiş olacaktı. Ama bu konuyu açmaya gerek yoktu-

Ağır ön kapı ardına kadar açıldı ve soğuk içeri girerek beraberinde Rake'leri... ve Apex'i getirdi. Sanki kar fırtınasının bir parçasıymış gibi ters ters bakıyordu.

Erkek arkasındaki eşyaları kapatırken, tüm acımasızlığıyla sıcaklığı aşağı çekti.

"Merhaba günışığı," dedi Mayhem kuru bir sesle. "O ce'de zor bir gün müydü?"

Apex'in siyah bakışları daraldı. Ama sonra Mahrci'ye odaklandı. "İyi misin?" Mahrci başını salladı. "Elim iyileşmeye başladı bile."

Mayhem, onu buraya getiren erkekle... ve onu hayatının geri kalanında bu ölü başlı odada tutabilecek olan kahya arasında gidip geldi.

İsterse sadece gülümsemesiyle doğal hayatını
sürdürebilirdi. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"
diye sordu onlara.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Apex büyük eve adımını attığında nerede olduğundan tam olarak emin değildi. Etrafındaki hayvan kafalarına bakarken, bir an için kafası kesilmiş mahkûmların tahnit edildiği, herkesin tuhaf şapkalar taktığı ve tıraş olması gereken yeni bir hapishaneye girip girmediğini merak etti.

Ama sonra aptal gözleriyle Mahrci'ye odaklandı. Kadın kanepeye yayılmıştı, elinin etrafında kanlı bir havlu vardı, botlarından biri Roor'un üzerindeydi.

Mayhem ayaklarının dibinde bir köpek gibi otururken.

Apex ona iyi olup olmadığını sorduktan sonra, kadının kendisine bir mesaj iletmeye çalışıldığı anlamına gelen bir yoğunlukla baktığını fark etti: Sanki ikili, ilk kelimenin "putt", son kelimenin "s'up" ile kafiyeli olduğu ve ortada bir yerde bir f-bombası bulunan optik bir sessiz sinema turundaydı.

Ne, diye mırıldandı ona.

"Arkadaşın birbirimizi nereden tanıdığımızı bilmek istiyor," dedi garip bir şekilde. "Ah." Ağzını açtı. Kapadı. "İş sayesinde."

Mahrci yavaşça nefes verirken, aniden buradaki görevin bir oyun olup olmadığını merak etti. Ama sonra aklına Suburban'ın arkasındaki ekipman geldi. Hiç kimse, Whestmorel kadar varlıklı bir erkek bile, kızının öfke nöbetini izlemek için bu kadar para harcamazdı-

Cep telefonu deri ceketinin içinde titreşirken kaşlarını çattı ve telefonu çıkardı.

Şeytandan bahset.

Ona baktı. Mayhem'e baktı.

"Affedersiniz."

Apex daha önce Ghreylke Kampı'na hiç gitmemişti ama işe hazırlanmak için mimari planları incelemişti, bu yüzden Birinci Roor'daki on beş banyodan birini bulmak için nereye gideceğini biliyordu. Kendini içeri kapatarak çağırüyı kabul etti ve bir yandan da koyu yeşil, kozalaklı duvar kağıdını ve rustik bakır lavaboyu kontrol etti. Koyu yeşil kapılı iki kabin ve bakır gölgelikli ışıklar vardı.

Lanet olsun, diye düşündü. Bütün bu yer Paul Bunyan'ın iç tasarım yapmaya karar vermesi gibiydi.

Bağlantıdan "Alo?" diye bir talep geldi. "Orada mısın, değil misin?"

Günün sorusu bu değil miydi?

Apex döndü ve huş ağacı dallarıyla çerçevelenmiş bir aynada kendine baktı. Bir yabancı ona bakıyordu.

Boştaki eliyle gözlerini ovuştururken kendi kendine, "Evet, senin kampındayım," dediğini duydu.

"Kızım-"

"O burada." Çakal saldırısından bahsetmek için bir neden yoktu. Ve adamın bahçe bekçisinin bir kurt olduğunu bilip bilmediğini merak etti. "Bu yüzden mi burayı kablolarla döşüyorum?"

Whestmorel, "Telefonu ona ver," dedi. "Telefonlarıma cevap vermiyor."

Apex aynada kendini tekrar kontrol etti. Hayır. Yüz hatlarını hâlâ tanıyordu ama siyah gözlerin ardındaki erkek hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Üzgünüm," dedi, "ben bir aile terapisti değilim. Eğer sizinle konuşmak istemiyorsa, bu ikinizin arasında."

"Nerede olduğu konusunda yalan söyledi. Bana evde olduğunu söyledi-" "Ve biz hala senin çocuk sorunlarını konuşuyoruz. Neden?"

"Çünkü sana para veriyorum," diye tersledi Whestmorel, "ve sana onu telefona vermeni *emrediyorum*."

Apex aynada üst dudağının dişlerini sıyırmasını izledi. "En sinir olduğum şeylerden biri nedir biliyor musun?"

"En ufak bir şekilde bile-"

"Otorite. Otoriteden *nefret ederim*. Eğer beni sıkıştırmaya çalışıyorsan, evinin kablolarını bağlaması için başka birini bulmaya ne dersin? Parasını sen ödediğin için ekipmanları burada bırakacağım."

"*Bekle.*" Bir hışırtı duyuldu, sanki erkek sinirlendiği için kulaklarını değiştiriyordu ama küfredemeyecek kadar klas biriydi. "Eminim bir babanın kızı için duyduğu endişeyi anlayabilirsin-"

"Hayır, bildiğimi söyleyemem ve asla çocuk sahibi olmayacağım, dolayısıyla öğrenmeye de niyetim yok. Şimdi, burada ne yapıyoruz? Bana ödediğiniz işi tamamlıyor muyum, yoksa 'sipariş' kelimesini kullanıp duracak mısınız?"

Bağlantıdan gelen nefesin yalvaran bir niteliği vardı. "Çiftleşme törenine bir aydan kısa bir süre kaldı."

"Yine, beni ilgilendirmez."

Bunu takip eden sessizlikte, "patronunun" çeşitli zorlama ve manipölasyon yollarını ayıkladığını hayal etti. Ama mesele şuydu. Tüm bu ast etiketi iki taraflı bir anlaşma gerektiriyordu ve Apex bu el sıkışma anlaşmasının sadece ismen bir parçasıydı. Yani aristokrat kendisiyle oynuyordu.

Whestmorel, "Caldwell'e geri dönmeli," diye açıkladı. "Bu ve bir kase çorba senin öğle yemeğin, benim değil."

Bir duraklama daha. Sonra, "Pekala, Bir. Ama sen başa çıkılması kolay bir erkek değilsin."

Apex kuru bir sesle, "Bu *öyle* bir haber ki, tahmin bile edemezsiniz," dedi. "Kızınızla aranızda her ne oluyorsa ikinizin arasında kaldığı sürece buradaki projeye ben ilgileneceğim. İyi konuşmaydı, harika. Ben çıkıyorum."

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve sonra kendini gösterişli, ahşap görünümlü lavabonun kenarına dayadı.

Başını eğerek ağzından nefes aldı. Tek görebildiği, garajın üstündeki odasında Roor'un üzerindeki kurt adamdı, kanlar içinde, çıplak... Geçmişten gelen bir patlama Apex'i kış üstü yere serdi ve anılarına doğru yuvarlanmasına neden oldu.

Hiçbiri iyi değil.

Daha dün gibi hatırlıyordu, hapishanedeki o yatak platformunun yanında beklediğini, dakikaların hızla geçtiğini, duaların dudaklarından döküldüğünü, gözlerinin

yanıyordu çünkü bir şey kaçırma ihtimaline karşı gözlerini kırpma bile istemiyordu. *Tanrım, nefes alamıyorum*, diye düşündü Apex ceketinin fermuarını çekiştirerek açarken. Bu kadar uzun zaman önce olan bir şey nasıl dün geceki kadar yeni hissedilebilirdi?

Kendini toparlayarak banyodan çıktı ve bal rengi çam kaplamaları, yaprak dökmeyen bir halısı ve elmas camlı pencerelerde kıpkırmızı perdeleri olan bir koridora çıktı. Ham huş ağacı kabuğuyla çerçevelenmiş boyalı manzaralar ve Viktorya dönemi kıyafetleri içindeki insanların eski siyah-beyaz fotoğrafları her yöne uzanıyordu.

Whestmorell'in burayı ve içindeki her şeyi iki yıl önce satın aldığı düşünülürse, bunlar vampir değil, erkek ve kadındı.

Başka birinin ailesi, erkeğin kendi ailesi değil. Ama görüntüler dekor için doğruydular.

Ve hey, adam her zaman görünüşü kendi soyundan daha çok önemserdi.

Apex hayvan kafalarının bulunduğu büyük odaya geri döndü ve Mahrci'yi ocağın yanındaki kanepede tek başına buldu. Dişi kayıtsızca Rames'e bakıyordu ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"O muydu?" diye sordu donuk bir sesle.

"Baban mı?" Tavanın yüksekliğini ölçtü ve arazide bir yerlerde ona ulaşabilecek kadar yüksek merdivenler olmasını umdu. "Evet."

"Yukarı geliyor mu?"

"Öyle bir şey demedi. Ama onunla yüz yüze görüşmek istemiyorsanız, onu aramanızı öneririm."

"Yapamam..." Elleriyle yüzünü kapattı. Sonra akmayan gözyaşlarıyla parıldayan gözleriyle parmaklarının arasından baktı. "Şu anda onu göremiyorum. Onu yatıramaz mısın?"

Nasıl olmuştu da bir tür aile danışmanı olmuştu? En azından Mahrci'yi seviyordu. Ya da onun için üzülüyordu, daha uygun olurdu. Her ne kadar

"zavallı küçük zengin kız" rutinini hiç düşünmemiş ya da pek

benimsememiş olsa da, onun hayatını zerre kadar kıskanmıyordu.

Aristokrasideki tüm kızlar gibi o da takas edilecek bir statü sembolüydü.

Şimdiye kadar hiç

kendi hayatını yaşamasına izin verilmeli.

Peki ya onun için seçilen erkek? Apex, Penbroke'un oğlu Remis'i hiç umursamamıştı. Bu yüzden Mahrci'yi yaklaşan törene katılmadığı için suçlamadı.

"Tekrar söylüyorum," dedi, "benim tavsiyem onunla telefonda görüşmeniz. Yine de bu senin anlaştman. Kendin karar vermelisin."

Kadın çaresizce ona bakmaya devam ederken, onun aşk hayatı dramasına dahil olmak üzere *değildi*.

"Anlamak zorundasın." Sesi çatallaştı. "Remis'le çiftleşmem ve ne sen ne de babam-"

Elini kaldırdı. "Merak ediyorsanız, içinizi rahatlatmama izin verin. Senin için burada değilim."

"Güzel. Bu... iyi." Ama sonra kaşlarını çatı. "O zaman neden buradasın?"

Mahrci babasının güvenlik şefini ormanda gördüğünde, onun ve arkadaşının kendisini çakallardan -ve bir defans oyuncusu büyüklüğünde beyaz-gri bir kurttan- kurtarmaya gelmiş olmasından da öte ilk düşüncesi, kendisini Caldwell'e geri götürmek için gönderilmiş olduğuydu. O siyah cipin arkasına bindirildikten sonra, posta sisteminde kaybolmuş bir paket gibi babasına iade edileceğine ikna olmuştu.

Ve şu anda bile Apex'e inanıp inanmadığından emin değildi. Yine de hâlâ bu koltuktaıdı.

Tanrı biliyordu ki onu kolayca dışarı çıkarabilirdi.

Yine de ona güvenemiyordu ve bunun nedeni sert kara gözleri ve buz gibi soğuk tavrıyla her zaman çok korkutucu görünmesi değildi.

Hayır, kimseye güvenmemeyi en yürek parçalayıcı şekilde öğrenmişti. "Peki burada ne yapıyorsun?" diye tekrarladı.

Apex omuz silkti, ağır omuzları deri ceketinin altında oynadı. "Sadece benim işim." Kız daha fazla üstelemeden Apex başıyla ön kapıyı işaret etti. "Dinle... bahçıvan hakkında."

Kaşlarını çatı. "Evet?"

"Onun olayı ne? Ne zamandır burada çalışıyor?"

Konunun değişmesiyle kafası karışan kadın kaşlarını ovuşturdu. "Yanlış bir şey mi yaptı?"

"Hayır, sadece merak ettim. Kamyonu yolun kenarına park etmişti. Aslında durmamızın sebebi de buydu."

"Oh." Acele etti. "Biliyor musun, hayatımı kurtardığın için sana henüz teşekkür etmedim.

."

"Bu 1ne." Apex bu yorumu elinin tersiyle itti. "Bana burada başka biri olduğu söylenmemişti. Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Çok değil. Yani, benimle bir süredir birlikte. Birkaç gece önce geldiğimde bana Eylül ayında sezon boyunca her şeye göz kulak olması için işe alındığını söyledi. Sanırım ilkbaharda normal yaz yardımı geldiğinde ayrılmayı planladığını söyledi."

"Yani Mayıs'a kadar." "Sanırım mı?"

"Sana hangi ismi verdi?"

"Callum. Ama merak ettiğin buysa, onun soyunu hiç bilmiyorum. Neden soruyorsun? Onunla ilgili bir şeyden mi endişeleniyorsun?"

"Dediğim gibi, sadece mülkte kimin olduğunu bilmem gerekiyor. Önemli bir şey değil."

Saçmalık, diye düşündü. Saldırmaya hazırmış gibi duruşundan, yüzünde kaynakayan hesaplamaya kadar erkekte sıradan olan hiçbir şey yoktu. Babası her zaman iyi adam işe alırdı çünkü her pozisyonda en iyisine ödeme yapacak kadar parası vardı ve tüm mülklerin güvenlik şefi olarak Apex, saldırganlığı ve zekâsıyla tam da ihtiyaç duyulan kişiydi.

Her zaman izliyordu ve çok fazla şey görüyordu.

Ama bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Mahrci bir iniltiyle doğruldu. "Onu tanıyorsun, değil mi?"

Çok hafif bir geri tepmeyle kendi şüphesi de son bulmuştu ama haklı çıkmasına şaşırmamıştı. Son zamanlarda sır saklayanlara karşı altıncı hissini geliştirmişti.

"Neden bana onun adını soruyormuş gibi yapıyorsun?" diye mırıldandı.

"Kendini fazla kaptırma. şimdiye kadar ne yaptığını bilmiyordum." "Yani ben haklıyım-"

"Babana selamımı söyle, neden yapmıyorsun?"

Pekala. İşte böyle, diye düşündü.

"Um... Hemmy mutfakta yiyecek bir şeyler alıyor." Başıyla evin arka tarafını işaret etti. "Eğer ona katılmak istiyorsan doğruca oraya git."

"Hemmy?"

"Bu onun adı değil mi?"

"Sanırım bir nick talep etti, o zaman."

Apex başka tarafa bakarken, kadın onun acımasız bakışlarını inceledi. "Sana bekçi hakkında bir soru sorabilir miyim? Onun tehlikeli olduğundan mı endişeleniyorsun?"

"Senin için değil," diye gergin bir yanıt geldi. Sonra erkek ona odaklandı. "Sen 1ne'sin."

Ben miyim, diye merak etti kayıtsızca.

Uzak köşeden Hemmy elinde bir tepsiyle çıkageldi-

"Bütün mutfağı getirmek zorunda mıydın?" Apex mırıldandı.

Yine de haklı olduğu bir nokta vardı. Hemmy belli ki etrafı karıştırmış ve üzerine bir parça peynir koyabileceğiniz, daldırıp çıkarabileceğiniz ya da birkaç dilim sert salamla kaplayabileceğiniz her şeyi getirmişti. Ama en azından tüm o karbonhidratları bir paket M&M'le dengelemişti.

"İçeride hiç yiyecek yok," dedi erkek yanına gelip önündeki alçak masaya bir şeyler koyarken. "Buraya yeni mi geldin?"

Bir an için onun Apex'le konuştuğunu sandı. Ama hayır, o gözler onun üzerindeydi.

"Oh, ben mi?" En son ne zaman yemek yediğini hatırlamaya çalıştı... ama hatırlayamadı. "Düşünmüyordum, yani markete gitmem gerek." "Kimse bir yere gitmiyor." Apex pencereye gitti ve dışarıya baktı. Fırtına. "Şu anda değil."

Ayrıca, bu saatte bu kadar uzakta ne açık olabilir ki, diye düşündü.

"Kileri yağmaladım." Hemmy elini sergisinin üzerinde gezdirdi. "Elimizde bunlar var."

"Biliyor musun, sanırım acıktım." Öne doğru oturdu ve erkeğe zorla gülümsedi. "Ve bu korkunç görünüyor."

Eski tuzlu krakerler ve istiridye krakerler. Kasım ayında son kullanma tarihi geçmiş Fritos. Triscuits ve Wheat Thins kutuları. Ama aniden açlıktan ölmüştü, bu yüzden bir ziyafetti.

Tuzlu krakerleri açarak iki yeni ev arkadaşının arasında gidip geldi. Hemmy ocağın yanına gitmiş ve 1re'nin üzerine biraz daha parke atıyordu, sanki kütük yerleştirme ve BTU üretimi not alacağı bir şeymiş gibi kaşlarını aşağı indirmişti. Apex hâlâ pencereden dışarı bakıyordu.

Garajlara giden dairesel çakıl taşlı yola baktı. Yüzündeki ifade sanki bir hayalet görmüş gibiydi.

Belki de sadece kendi huzursuzluğunu ona uyguluyordu.

Hemmy'ye baktı. Sonra başını yana eğdi. "Sende kefal var."

Erkek geniş omzunun üzerinden baktı. Gülümsemesi yavaştı ve birden büyük salondaki sıcaklık çok ama çok daha sıcak göründü.

"Gözlerimin rengini ortaya çıkartıyor, sence de öyle değıl mi?"

Mahrci gülmek istememişti ve bu tıpkı yemek gibiydi. En son ne zaman kıkırdadığını hatırlayamıyordu.

Ama gülümseyecek bir şey bulamayalı çok uzun zaman olmuştu.

Gülmek büyülü bir histi. Özellikle de ona sanki onu gerçekten *görmüş* gibi bakan parlak gözlü, sarışın erkekle birlikte.

ONUNCU BÖLÜM

*Kara Hançer Kardeşliği Yeraltı Konut Kompleksi
a.k.a. Tekerlek Caldwell,
New York*

Tohr, Kardeşliğin çıkmaz sokağına barbekü saatinden yaklaşık on dakika önce varmıştı. Son Yemek'teki gibi değildi ve menüde kısa kaburgalar vardı.

Şafak Scuderia Ferrari'den bir şey gibi geliyordu.

İnsanlar için hiçbir özelliği olmayan banliyö görüntüsünü korumak için yer üstüne inşa edilmiş on beş evden birinin yanında yeniden şekillenirken, derisinin her santimetresinin, hatta giysilerinin altındaki sıvının bile karıncalandığını hissedebiliyordu. Aynı şekilde, sırtı doğuya dönükken kasıtlı olarak bedenlenmiş olmasına rağmen gözleri yaşarmaya başladı.

Hayatta geçiştirebileceğiniz pek çok şey vardı. Gökyüzündeki büyük, parlayan ölüm topu bunlardan biri değildi-

"Efendim! İçeri gelmelisiniz!"

Sesin geldiği yöne doğru bir dönüş yaptı ve komuta odaklandı. Colonial'ın yan kapısından geçip ev gibi bir mutfığa girdiğinde, olağanüstü uşak Fritz, zaten 1re'deymiş gibi onu bir bulaşık beziyle yelpazelemeye başladı.

"Bu biraz yakındı," dedi Tohr, esinti Raming yanaklarında iyi hissettirirken.

Ve tüm pencere camlarındaki özel reRective kaplama sayesinde zararlı ışınlar büyük ölçüde engellenmişti. Rahatlama anıktı.

"Hanımefendi Autumnn-"

"Geldiniz! Oh, Lassiter'a teşekkür et."

Shellan bodrum kapısından fırladı ve o hiç düşünmeden kolları açıldı: Her zaman sakın bir sıcaklıkla dolu olan o güzel gri gözleri çılgına dönmüştü ve genellikle başının üstünde düğümlediği sarı saçları bir endişe halesi gibi arkasından akıyordu.

"Özür dilerim," dedi onu kendine doğru çekerken. "Bu gece çok çılgıncaydı."

Bir dakikalığına yeniden bağlantı kurduktan sonra, eşi geri çekildi ve gerçekten yaşadığına emin olmak istercesine yüzüne dokundu.

"Çok yakın," diye fısıldadı.

"Özür dilerim." Kızın alnına bir öpücük kondurdu ve kendini tam bir pislik gibi hissetti. "Bunu bir daha yapmayacağım."

Bu bir yalandı ve ikisi de bunu biliyordu ama başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. İş tehlikeli, öngörülemez ve neredeyse her zaman yolunun üzerindeydi. Yine de onun için kaçış yoktu. Rhage'in her zaman söylediği gibi, o Wrath'ın ikinci adamıydı ve Kardeşliğin Elmer tutkalı gibiydi.

"Tamam," diye mırıldandı
kararlılıkla. "Tamam," diye
yineledi adam sevgiyle.

İşte bu yüzden sadece onunla çiftleşebilirdi. Tanıştığı onca insan arasında, Sonbahar'ı en çok suya benziyordu. Zorlukla kürek çekerdi, ama zayıf bir şekilde değil. Hayır, asla zayıf değildi. Sakinliğinde ve değiştirilemeyecek olanı kabullenişinde büyük bir güç vardı.

Geçmişi ve ilk *shellan*'ını kaybetmesi gibi. Şimdiki zamanı ve işi gibi.

Her gece ona ilham verdi, her gün onu yükseltti, onu önlerinde sonsuzluk ve aynı anda sadece bir saniye daha varmış gibi sevdi.

Onu tekrar kendine çekerken *bir kucaklaşma daha* diye düşündü. Ayrıldıklarında gülümsüyordu.

"Butch ve V sizi aşağıda, aile odamızda bekliyorlar." Beline bağladığı önlükle ilgilenen Fritz'e dikkatle baktı. "Orada hepimiz özenle hazırlanmış olan her şeyin tadını çıkaracağız."

"Daha fazlasını yapabilir miyim?" Fritz'in buruşuk yüzü burnunun ucunda bir çadır gibi duruyordu ve çabalarının yeterliliği konusundaki açık endişesi her şeyi daha gevşek gösteriyordu. "Belki başka bir tatlı?"

Sanki bir Ran ya da başka bir şeyle ilgili endişesini gidermesi gerekiyormuş gibi, rüzgârda sallanan bir "lütfen" vardı ve Tohr yaşlı uşağı da endişelendirdiği için nefret ediyordu.

Sikeyim.

"Kesinlikle." Pişmanlık midelerini ekşitirken, *köpekçiğe* zorla gülümsedi. "Ve neye ihtiyacım olduğunu hissediyorum biliyor musun? Taze bir elmalı turta."

"Oh! Efendim!" Fritz, sanki biri ona kazı kazan hediye etmiş gibi ellerini çırpı. "En güzel Braeburn elmalarım var. Ve onları biraz Gala ile tatlandırabilirim. Ve eğer şimdi başlarsam, doksan dakika içinde sıcak olarak sunabilirim!"

Uşak çoktan arkasını dönüp Crisco'ya doğru gidiyordu. El yapımı ve her zamanki gibi Raky, bu evde ya da herhangi bir Kardeşlik evinde bir kabuk olmasının tek yoluydu.

Tohr, Autumn'un ağzına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Sen söylemeden önce," diye mırıldandı mahzenin kapısına doğru giderlerken, "Butch ve Vishous ile konuşmak için kalacağım. Ve evet, bundan nefret ettiğini biliyorum ama ben de senin dünyanda seninle birlikte yaşıyorum. Gerçek neyse o ve benim de bunu bilmeye hakkım var."

Bir anlığına Tohr, Caldwell'den çok çok uzakta, şiddetin olmadığı, Kardeşliğin özel görevlerine ihtiyaç duyulmadığı, Lash ve *lesser*'lerle savaşın olmadığı başka bir posta kodu olduğu hayaline kapıldı. Ütopyasında, sevdiği herkesi tecrit edecekti-

"Ve biraz önce taze vanilyalı dondurma yaptım," diye duyurdu

Fritz. "Teşekkür ederim," dedi Autumn. "Bu çok hoş olurdu."

İkisi birlikte inişe geçti ve eşinin sıcak, hayat dolu elini tutarken, şimdi ve burada olduğu için minnettardı. Ve gerçekten de gelecekte kendini cayır cayır yakmamaya çalışacaktı.

En altta, Çark'ın en dış halkasına bağlandılar ve gidecekleri fazla bir yer yoktu. Bir sonraki kapı onların kamarasıydı ve o da öne atlayıp içeri giden yolu açtı. Sonbahar içeri adımını attığında gözlerini kapadı ve içine çekti. Bir yaz gecesi gibi kokuyordu, temiz, taze, goncalarla renklendirilmiş.

Kanı kıpırdadı ve canının başka bir tür tatlı çektiğini fark etti.

"Bunu daha kısa kesebilirdin," diye kuru bir selam geldi oturma alanından. "Yani, gerçekten, en azından üç ya da dört dakikalık bir hareket alanınız vardı."

Tohr, Butch O'Neal'a dik dik baktı ama eski cinayet masası polisi her zamanki gibi iyi bir laf sokmaya karşı dayanıksızdı ve sadece gülümsemekle yetindi. Kanepede onun yanında, kardeşinin oda arkadaşı ve en iyi arkadaşı V, sanki bir tartışmayı izliyormuş ve kimi destekleyeceğinden emin değilmiş gibi cep telefonu ile dizüstü bilgisayar arasında gidip geliyordu.

Vishous her zaman bir hançer kadar keskindi. "Tam da çiftlik kıyafetlerini çıkarmak üzereydim-"

"Yeter."

Tohr, arkadaşına daha fazla üzülmemesini işaret eden bir bakış attığında, ikisi de yüzlerini buruşturdu.

Ve Butch kekeledi. "Ah... evet, her neyse, ben... hey, yemek vakti geldi mi?"

"Son Yemek bekleyecek," dedi Autumn aşk masasındaki yerini alırken kardeşlerin karşısındaki koltuğa oturdu. "Fritz'de, ısıtma çekmecemizde. Bu gece olanlar."

Tohr rahat mobilyalar ve çok sayıda battaniyeyle döşenmiş rahat oturma odasına göz gezdirdi. Autumn evlerinin insanların ayakkabılarını tekmeleyip kıvrılabilecekleri türden olmasını seviyordu ve o da öyle olmasını istiyordu... özellikle de konuşmaların çoğu çok ağır olduğu için. Bu akşamki gibi.

Daha doğrusu bu sabahki.

Ve evet, bu konuyu onun duyamayacağı bir yerde konuşabilmeyi diliyordu. Ama ona, narin kulaklarının adil seks için uygun olmayan konulardan korunmasını talep eden göğüs kabartan *cehennem* zebanisini oynamayacak kadar saygı duyuyordu.

"Elimizde ne var çocuklar?" diye sordu alçak bir sesle.

Butch buzlu bardağını dudaklarına götürdü ve yolcusundaki Lagavulin'den bir yudum aldı. "Broadius'taki tüm sahneyi gözden geçirdim. Çok profesyonel bir iş. Katil güvenlik sisteminin nerede olduğunu biliyordu, nasıl etkisiz hale getireceğini biliyordu, evin düzenini biliyordu. Ayrıca istasyonun programını da biliyordu. Hizmetçi gelmeden hemen önce ölü bölgeyi seçmiş."

Tohr Sonbahar'a baktı. Gözleri polise kilitlenmişti. O da boğazını temizledi ve devam etti. "Peki ya ceset?"

"Yine, katilimiz işinde çok kararlıydı. Savunma yarası yok, dolapta duvardan duvara birkaç çizik dışında bir bozulma yok ve çok az kan var. Ayrıca kapı pervazlarına çarpmadan ya da cesedi yatağa sürüklemekten ölü ağırlığı taşıyabilecek kadar güçlüler."

"Neden bununla uğraşıyorsun ki?" dedi Tohr. "Yani, onu dolapta bırakabilirdin-"

Butch başparmağını kaldırdı. "Sanırım bir mesaj gönderiliyor. Kendi yatağında yat. Katilin Broadius'u ibret olsun diye öldürdüğüne ve insanlara göndermek için birkaç fotoğraf çektiğine bahse girerim. Bunu yapan erkek-"

"Ya da kadın," diye işaret etti Autumn.

Butch düzeltmeden önce kardeşler ona başarıyla onay verdi, "Doğru. Bunu *her kim* yaptıysa bir de hatıra almış. Broadius sadece bir cu mürekkebi giyyordu. Diğerini ben bulamadım."

"Ceset nerede şimdi?"

"Morgda." Butch bardağını öne doğru eğdi. "Şimdi sıra sende. Kurbanımız hakkında ne biliyoruz?"

Shellan'ın yanına giden Tohr, aşk koltuğunun koluna oturdu ve omzunu ovuşturdu. "Saxton ve benim keşfedebildiğimiz kadarıyla, yaklaşık otuz yıl önce aristokrasiye kabul edilen yeni grubun bir parçasıydı. Çiftleşmemiş. Bitcoin'de para kazanıldı. Tartışma yok-"

"İşte başlıyoruz." V öne doğru oturdu ve dizüstü bilgisayarını çevirdi. "Bu bizim katilimiz."

Güvenlik kamerası görüntüleri ekranda oynatılırken herkes eğildi. Lapa lapa yağan kar yüzünden grenli görüntüler pek bir şey göstermiyordu ama Tohr'un gözleri iyice odaklandığında, kar fırtınasının hiddetiyle savaşıyor, garaja yaklaşırken rüzgâra karşı kıvrılan beyazlar içindeki bir cismi seçebiliyordu.

"Kar maskesi yüzü kapatıyor tabii ki." V tekrar oynattı. "Ve aptal değillerdi. İçeri girdiklerinde yaptıkları ilk şey sistemi kapatmak oldu, bu yüzden elimizdeki tek şey garajın yanındaki bu yürüyüş. İç kameralar bundan hemen sonra kararıyor."

"Dediğim gibi, bu bir profesyonel," diye mırıldandı Butch, üçüncü kez bir şeyleri izlerken. "Demek istediğim, hiçbir yerde parmak izi yok - ama sonra

Bizim türümüzden biri olduğu varsayımıyla. Ama bot izi de yok. Kapının hemen içindeki Roor'da iki su birikintisi vardı. Tahminimce kilidi kırıp içeri girmişler ve ayak izi bırakmadan kaymışlar."

"Güvenlik görevlisine ne yaptıklarına dair bir fikrin var mı, V?" Tohr sordu.

"Şifreyi biliyorlardı." V koltukta arkasına yaslandı ve eldivenli eliyle keçi sakalını okşadı. "Oldukça standart bir sistem. Bir kapı ya da pencere açtığınızda devre dışı bırakmak için bir dakikanız var. Kayıtlara erişmek ve incelemek kolaydı ve saat on bir buçukta garajdan girildiğini ve otuz saniyeden kısa bir süre sonra kodla kapatıldığını gösteriyor."

Butch, "Hizmetçi gelmeden önce yirmi iki dakika geçmişti," diye araya girdi. "Ve geldiğinde alarmin çalışmadığını teyit etti, ki bu alışılmadık bir durumdu." "O rakamlar girildikten sonra" -Vishous omuz silkti- "sanki Flint."

"O filmlere bayılırdım," dedi Tohr nefesinin altından. "Zowie." Polis kadehini kaldırdı. "Coburn'ün şerefine."

"Peki Broadius'un ölmesini kim istiyor?" Tohr V'ye baktı. "Kimliği konusunda sadece yüzeyi çizdim. Daha ileri gitmeni istiyorum."

"Sorun değil." Vishous bilgisayarına dokundu. "Öğlene kadar çok şey öğrenmiş olacağım. Akşama kadar en sevdiği rengin ne olduğunu bile söyleyebileceğim."

"Seni seviyorum," dedi Tohr nefesinin altından.

"Yapmalısın." V ekrana dokunmaya başladı. "Hazır kamera kayıtlarından bahsetmişken, Seyirci Evi'nin bekleme salonuna o zarfı kimin bıraktığını biliyorum. Hanımefendiler ve beyefendiler, sizi kuryemizle tanıştırmak istiyorum."

Herkes tekrar ileri giderken, Lenovo tekrar geri döndü. "Candice ile tanışın, Meiser'in kızı."

Bu kez, bir kare içinde her biri bekleme alanının farklı bir açısını gösteren dört görüntü vardı. V oynat düğmesine bastığında, yün paltolu kısa boylu bir kadın içeri girdi ve resepsiyonistle kontrol etti, sesi iyi ayarlanmış ve sessizdi. Ardından kanepede oturan erkek ve kadına hoş bir şekilde başını salladı ve kapının yanındaki tekli sandalyeye oturdu.

"Hızlandıracağım," dedi V bir şeye dokunurken.

Birdenbire sağ alt köşedeki küçük saat Sağ moduna geçti ve üç vampir hareketleri boyunca seğirdi ve sarsıldı,

Ayakları birbirine vuruyor, elleri öksürüğü bastırmak için havaya kalkıyor, bir dizi küçük, saniyelik baş eğme hareketi Alvin-ve-Chipmunks'un oktavlı, kesik kesik konuşmalarını noktallıyor.

Ve sonra çift dışarı çağrıldı. Ardından bir erkek, yanında bir kadın ve pembe bir battaniye içinde minik bir bebekle içeri girdi. Kanepede ayrılanların yerini aldılar.

Daha fazla zaman ölü bir koşuyla geçti ve daha fazla süperonik sohbet cıvıladı. Sonra Saxton'ın avukat yardımcılarında biri geldi ve tekli koltuktaki kadın ayağa kalktı. O sırada ceketinin altından bir zarf düştü ve kol ve koltuk arasındaki bağlantı.

Tohr kaşlarını çatı. "O olduğunu bilmiyordu-"

"Bekleyin." V, kapıyı gösteren sağ üst kadranda beslemesine dokundu.

"Bekle..."

Kadın dışarı çıkmadan hemen önce arkasına baktı ama genç kızın yanındaki çiftte değil.

Endişeli gözleri oturduğu yere gitti. Ve geride bıraktığı zarfa.

Tohr, "Ne yaptığını biliyordu," dedi. V başını salladı. "Biliyordu."

"Peki neden inkar etti?"

"İşte işin eğlenceli kısmı. Onu geri aramaya çalıştım mı? Cevap vermedi. Telefon kullan at, adres yalan ve veri tabanlarının hiçbirinde bu isimde bir kayıt yok."

"Peki kim bu kız?"

Vishous başını salladı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Bu noktada, senin tahminin de benimki kadar iyi, doğru mu?"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Güneş ufukta iyice belirmeye başladığında Callum parkasını giydi ve garajın ikinci katındaki yaşam alanından dışarı çıktı. Kapıyı kapatmaya giderken, merdivenin tepesindeki tırabzanın üzerinde bir şey gördü.

Kaşlarını çatarak sarı beyaz tüpü eline aldı. Ters çevirerek etiketi okudu: Polysporin.

Merhemi kendisi için bırakılan yere geri koydu ve attığı bir sonraki adımda ayak bileğindeki acıyı sanki yeni bir ısırılmış gibi hissetti.

Size hatırlatılmadığı sürece bir şeyi nasıl görmezden gelebildiğiniz komik.

Evet, inişte kesinlikle topallıyordu ve garajdan çıkarken başka bir fiziksel rahatsızlığı daha miras aldı: Kar körlüğü.

Çıplak elleriyle gözlerini kapatarak, *"Lanet olsun, işleri bitirmek için tek ihtiyacım olan taşaklara iyi bir diz."* diye düşündü.

Retinaları sakinleştikten sonra kollarını indirdi ama kamyonu doğru ilerlerken hâlâ gözlerini kısmak zorundaydı. Tepedeki fırtına bulutlarının sonuncusu da gitmiş, gökyüzü pırıl pırıl, robin yumurtası mavisine bürünmüştü. Güneş ışınlarını engelleyecek hiçbir şey olmadığından ve her yer karla kaplı olduğundan, gün ışığı dayanılmaz bir parlaklığa ulaşmıştı.

Derin derin nefes alıp verirken burnunun içi uğuldadı ve nefesini verdiğinde ardındaki durgun havada asılı kalan kendi bulutunu yarattı. Garip olan, hiç rüzgar olmamasıydı. Sanki kar fırtınasının yoğunluğu tüm havayı tüketmiş gibiydi.

ve bir esinti bile olmadan önce bir tür yeniden şarj olması gerekiyordu.

Direksiyona geçmeden önce büyük eve baktı. Güvenlik kalkanları, kış manzarasının düzinelerce enstantanesini sağlayan reRective derileri, başıboş yapının her yerinde bugün için indirilmişti. Onlar yerindeyken ve güneş ışığını içeriden uzak tutarken bile, vampirlerin hepsinin yeraltında, yeni inşa edilmiş yeraltı yatak odalarında olduğuna bahse girmeye istekliydi.

İnsan efsanelerinin ürkütücü mahzenlerini siktir et. Modern Drakulaların Wi-Fi'si, güzel çarşafları ve kapalı su tesisatı vardı.

Apex'in hangi odayı seçtiğini düşünmeyi reddetti. Ya da erkeğin kral yataklardan birinin üstünde uyumaya karar verip vermediğini... ya da soyunmaya ve tüm yorganların altına girmeye karar verip vermediğini-

Alçak bir sesle, "Gidin," dedi.

Onun yerine Ford'a baktı. Kamyonun yıkanmaya ihtiyacı vardı; her türlü kar izi ve tuz kiri, şasisini, kaputunu ve ön camını tozluyordu.

Nereye gittiğini düşünürken, bir zamanlar yer değiştirip patileriyle gideceği yere seyahat edebileceğini fark etti ama artık diğer tarafına güvenmiyordu. Bir ay önce kurdu kaçmış ve kendini klanın bulunduğu Geyik Dağı'nda bulmuştu. Bir zamanlar evim dediği mağarada çıılçiplak uyandı; ısıtılmalı pınar eskiden olduğu gibiydi, kırk yıldan uzun bir süre önce içine koyduğu mobilyalar hiç değişmemişti.

Tekrar ziyaret etmek istediği son şey buydu. Ve sonra, onun da görmek istemediği kuzenlerinden biri, soruları ve nezaketiyle çıkageldi.

İkisi de aynı derecede dayanılmaz.

Evet, dün gece sabanın yanına geldiğinde kendini şanslı saymıştı.

Kendini harekete geçmeye zorlayarak kapıyı açtı-

Ve bardak tutucusunda unuttuğunu fark etmediği anahtarları buldu.

Kendini toparlayarak, "Lanet olsun, malikânenin ekipmanlarını korumayan bir bekçiymiş," diye düşündü. Gerçi onu savunmak gerekirse, o fırtınada kimse dışarıda olmazdı.

Bu arada, yılın bu zamanlarında bu kadar kuzeyde pek kimse bulunmuyordu.

Motoru çalıştırdıktan sonra geri vitesle taktı ve sonra pulluğun hala açık olduğunu fark etti - ve onu açık tutmak benzin israfı ve otoyolda bir boyun ağrısı olacaktı. Arabadan inerek etrafından dolaştı ve pulluktan kurtuldu, onu olduğu yerde, garaj blmelerinin tam önünde bıraktı.

Bir kez daha hissederek.

Çok geçmeden Kuzey Otoyolu'nda güneye doğru ilerlemeye başladı ve I-87'nin ortasından geçen tek şeritli lastik yarıklarında yavaş ilerliyordu. Kar yağışını ilkel bir şekilde temizlemek için çaba sarf edilmişti ve şüphesiz gün ilerledikçe büyük belediye küreme araçlarının başka geçişleri de olacaktı.

Belki de sabanını üzerinde bırakmalıydı.

"Kapa eneni," diye mırıldandı. "Ve bunu yaparken düşünmeyi de bırak." Ne yazık ki odaklanması gereken tek şey önündeki otoyoldu.

Bluetooth'ta müzik yok - çünkü cep telefonunu bilerek yatağın yanındaki masanın üzerinde bırakmıştı. Radyo yok - çünkü çoğunlukla parazitli olacak bir şeyle uğraşmak istemiyordu. Sirius yok- çünkü bu bir iş kamyonuydu ve sahibi olan aristokrat, eski Adirondack malikanesinin donanımı, bakımı ve insan dünyası vergileri için yüz binlerce dolar ödemeye istekli olabilirdi.

Ama bu aylık abonelik, sıradan bir işçi için çok fazlaydı.

Callum'un umurunda değildi.

Aslında, eli direksiyonda ve sağ ayağı gaz pedalında olmasına ve karla kaplı tepeler ve beyaz tozlu am ağaçlarından oluşan ormanlar yanından geçip gitmesine rağmen araba kullandığının pek farkında değildi. Sıcak ya da soğuk olduğunu söyleyemezdi, kabindeki ısıtıcının açık olup olmaması da umurunda değildi. Güneşin parlaklığı bile artık onu rahatsız etmiyordu.

Zihninde, karanlıktaydı ve geceyle birlikte gelen türden değildi. Ve her geçen kilometre daha da karanlıklaşıyordu.

Geldiği çıkışa vardığında, kaygan bir inişten aşağıya doğru sürdü ve alttaki dur işareti yaklaşırken, frenleri pompaladı ve direksiyona nazik davrandı. Her ne kadar kendi sağlığı ve güvenliği umurunda olmasa da, varış noktası bir takıntıydı ve yolda bir çukura düşmek planının bir parçası değildi.

Sol mu sağ mı? Tabii ki sağ.

Yolu bu kadar iyi bilmesine şaşırmamalıydı.

Willow Hills Sanatoryumu onu hiç terk etmemişti. Yerini değil. Ne on beş katlı hasta revakları ne de kuleye benzeyen çekirdeği. Ne mekanın çürümüş, küflü kokusu, ne düzeni, ne de manzarası.

Altı mil daha gidince tekrar frene bastı. Sert.

Dağınık araziye dönüş yolu sürülmemişti ve kamyon yerden ne kadar yüksekte olursa olsun, tel örgülere giden yolda takılıp kalma riskini göze almak istemiyordu; tabii bu şey hâlâ arazinin etrafında bir daire çiziyorsa.

Yolun karla dolu banketine yaklaşmak için öne doğru çekerek trenin geçmesi için yeterli alan olup olmadığını ölçtü. İlçe kar küreme araçları, büyük çocuklar, zaten düzgün bir şekilde geçmişti, bu yüzden hiçbir sıkışmak zorunda kalmadığı sürece işler yolundaydı.

Araçtan inip kamyonu kilitledikten sonra anahtarları cebine koydu ve tümseğin üzerinden atladı.

Diğer tarafta, dizlerine kadar yükün içine gömüldü ve bir an için orada, kar tuzağının içinde öylece kaldı. Yukarı bakarken, delici gökyüzünü inceledi, sonra soğukta uysalca duran çam ağaçlarını ölçtü.

Bir kez daha, yer değiştirebilir ya da maddesizleşebilirdi. Ama olmadı.

Çizmelerinden birini yukarı çekip bacağını tekrar aşağı indirirken, arazide yürümenin getireceği yorgunluğu hissetmek istiyordu. Belki bu biraz uyumasına yardımcı olurdu.

Kışlık arazide ilerlemeye başladığında, özellikle bileği kötü durumdayken, önünde kilometrelerce yol varmış gibi hissediyordu.

Tam o anda beyinde Apex'in kar fırtınasının içinden garaja doğru yürüdüğü, buğulu ve fırtınalı geceden siyah deri kıyafetiyle çıktığı anı canlandı.

Sapık gibi.

Yine de erkek, Callum'u Adirondacks'e döndüğünden beri takip ediyordu, geçmişin gölgesi onu en tuhaf anlarda mahvediyordu, anılar kendi işine baktığı, odun kestiği, ana evin Sıçan çatılarından birinin karını temizlediği türden şeylerdi,

yemek yapmak... ve vampirin bir görüntüsü her ne yapıyorsa onu kesip ele geçiriyordu, içinden göremediğı, etrafından dolaşamadığı, altına giremediğı opak bir kalkan.

Peki ya şimdi erkeğı şahsen gördüğüne göre? Bu daha kötüydü-

Apex'in sesi de aynıydı. Derin, hafif törpülü, vampirlere özgü bir aksanı vardı.

Ve her zaman kaşları çatıktı. Hala öyle.

"Hiçbir şey hissetmedim," dedi Callum soğuk, durgun havaya doğru. "Hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey hissetmedim... hiçbir şey..."

Yalan söylemesi dışında.

Çok fazla şey hissetmişti. Bu yüzden buraya gelmek zorunda kalmıştı. Hapishaneye.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ghreylke Kampı'na döndüğünde, Mahrci son birkaç gündür üstünde uyuduğu yatağın ayak ucunda oturuyordu, çıplak bacakları ucundan sarkıyordu, çoraplı ayakları her zaman olduğu gibi içe dönüktü. Cep telefonu, avuçlarının içinde, pimi hâlâ çekili bir el bombası gibiydi; açmadığı sürece patlamayacak türden bir şeydi.

Apex haklıydı. Bir şey yapmazsa babası buraya gelecekti.

Onun mülküne gelirken aklından ne geçiyordu ki? Yine de o kadar çok mülkü, dairesi ve binası vardı ki, neye sahip olduğunu takip etmek neredeyse imkansızdı ve iyi aylarda bile Connelly'ye gelmezdi. Her zamanki gibi, onu ilgilendiren şey mülkün satın alınması ve dönüştürülmesiydi.

Keyif değil. Asla... zevk.

Beklenmedik oda arkadaşlarının gelişi, ne kadar ileri gidebilirse gitsin, gerçekliğinden kaçamayacağını hatırlattı. Whestmorel babasıyken olmazdı.

Çiftleşmesini istediği erkekle değil. Yaptığı
şeyle değil.

Derin bir nefes alan Mahrci, başparmağını iPhone'un yan tarafındaki düğmenin üzerinde gezdirdi. Sonra düğmeye gereğinden fazla bastırdı ve telefonu Rannel yorganın üzerine bıraktı.

Etrafına baktığında, mekâna karşı duygusal bir tepki vermedi. Bu odayı seçmesinin tek nedeni, dibe vurduğunda geldiği ilk oda olmasıydı.

yeraltı katındaydı. Efendisinin inşa etmekte ısrar ettiği diğer tüm gündüz s  tleri ve yukarıdaki ev gibi, her Şey i  dekoratör-Adirondack tarzında yapılmış, renkler her daim yeşil, kıızıl ve altın rengi, ahşap iŐçiliĐi doğal bırakılmış, mobilyalar cilalanmış kütüklerden ve kabukları hala üzerlerinde olan dallardan yapılmıştı. Evet, teknoloji sıcaklığı, Wi-Fi'yi ve aydınlatmayı kontrol ediyordu ama ekranları ve hatta kanalları gizlemek için her türlü çaba g sterilmıŐtı.

Mülk umurunda olmasa da hiçbir masraftan ka ınılmamıŐtı.

Ve bu açıdan, tıpkı onun emlak portföyü gibiydi. Sanat koleksiyonu. Arabaları.

Kı ında bir sığır başı gibi damgalanmış bir monogram yoktu. Ve her Şey göz önüne alındığında, bu biraz sürpriz oldu.

Elini yana doğru uzatarak telefonu avuçladı ve lanet olası Şeyi ters çevirdi. Cep telefonu Wi-Fi'ye bağlandığında, aramalar, sesli mesajlar ve mesajlar geldi, afiŐler su gibi akıyordu-

Ta ki gelen bir telefonla her Şey kesilene kadar.

Gözlerini kapatarak parmağını ekranda gezdirdi ve üniteyi kulağına dayadı-

"Bu sefer sesli mesaj yok mu? Bu gerçekten sen misin, Mahricelle?"

Uzun sesli harfler, kırpılmıŐ sessiz harfler ve yüksek irtifa tavrı sinir sistemini elektrik yükü gibi etkiledi ve omurgasını dikleştirip omuzlarını geriye aldı.

Bunu yapabilirim, dedi kendi kendine.

Boğazını temizleyerek, "Merhaba, Baba-" dedi.

"Akşam karanlığında bir araba gönderiyorum. Arabaya binip derhal Caldwell'e dönmenizi bekliyorum. Seninle ne zaman ilgileneceğim-"

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Hayır."

Bunu takip eden duraksamada, onu Caldwell'deki çalışma odasında masasında hayal etti, koyu kırmızı, monogramlı bir bornoz düzgün vücudunu sarmıştı, siyah saçları hiçbir Şey yerinde olmadan yandan ayrılmıştı, zarif eli düz burnunun ucunda duran okuma gözlüklerini çıkartıyordu.

" z r dilerim," diye buz gibi bir yanıt geldi.

Adam onu göremese de başını iki yana salladı. "Geri dönmeyeceğim."
."

"Evet, öyle yapacaksın. Remis'ten özür dileyecek ve seni affetmesi için yalvaracaksın. Sonra da bir ay içinde çiftleşeceksin."

"Bunların hiçbirini yapmayacağım."

Sanki babası onun sözlerini anlayabileceği bir dile çeviriyormuş gibi bir süre daha sessizlik oldu.

"O zaman sen bir izinsiz girensin." Gırtlığını temizlerken duyduğu tempolu ses daha önce de duyduğu bir şeydi. Bir astına hitap ederken. "Ve ben de güvenlik şefime seni tesislerimden uzaklaştırmasını söyleyeceğim - bunu iyice düşünelim, olur mu? Nereye gideceksiniz? Neyle yaşayacaksın -ve sen teyzenin sevgisi ve desteği demeden önce, tüm bu soyun gelirlerini ben kontrol ediyorum. Eğer bir an için birinin seni yanına alacağını ya da sana para vereceğini düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Kendi yolumu bulabilirim-"

"Hayır, yapamazsın. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, hepimiz bu aptallığını o kadar çabuk geride bırakabiliriz."

Ayağa kalktı. "Şu anda valizlerimi topluyorum. Gün batımında gideceğim." Üçüncü bir duraklama oldu. Ve sonra efendisinin sesi biraz yumuşadı. "Mahricelle.

Mantıklı ol. Çiftleşme planlandı-" "Ve seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Sevgilim, senin için endişeleniyorum. Senin için sadece iyi şeyler istiyorum, bu yüzden lütfen yolumuza devam edelim. Remis senin geçimini rahatlıkla sağlayabilecek, değerli bir erkek. Geleceğin onun yanında ve eğer burada olsaydı, senin *kocan* da aynı şeyi söylerdi."

Mahrci başını eğerek kaşlarını ovuşturdu. "Ben bunu yapamam. Anymore."

Onu korkuttuğu için nefret ettiği o soğuk ses tonu geri geldi. "İhtiyaçlarının karşılanmasının ve her arzusun yerine getirilmesinin bu kadar büyük bir yük olduğunu bilmiyordum. Sana yatırım yaptım. Hayatın boyunca sana destek oldum. Bundan yoksun olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeni istemem-"

"Destek mi?" diye tersledi. "Bu mu yani? Çünkü bana zorlama gibi geliyor. Bilmek istediğim şey Remis'in *senin* için neden bu kadar önemli olduğu."

Başka bir çağrı geldiğinde, kim olduğunu tahmin edebiliyordu ve cevap vermiyordu. "Eğer onu bu kadar çok seviyorsan, bence kendin çiftleşmelisin."

Mahrci telefonu babasının yüzüne kapattı ve aceleyle ayağa kalktı. Ama gündüz olduğu için hiçbir yere hızlı gidemiyordu.

Yaldızlı bir kafeste sıkışıp kalmıştı.

"Bakın bu sabah OKB ödülünü kim kazanıyor."

Mahrci'nin hemen yukarısında, çalışma odasında, Apex diz çökmüş olduğu Roorboard'lardan yukarı baktı. Mayhem odanın kemerine yaslanmıştı, uzun boylu Igure'un Allah'ın belası kefali nemliydi, bu da yeni düş aldığını gösteriyordu. Bir elinde çikolatalı puding fincanı, diğerinde süslü gümüş bir kaşık olan Mayhem'in üzerinde kraliyet mavisi bir bornoz vardı ve bornozun üzerinde malikânenin kapısındaki armanın aynısı bulunuyordu. Tabaklar. Çarşafklar.

Sanki Whestmorel misafirlerin her şeyin parasını kimin ödediğini unutmasından korkuyordu. Ya da belki de çatısı altındayken insanlara sahip olduğunu hissediyordu.

"Neden kendini biraz güzellik uykusuna yatırmıyorsun?" diye mırıldandı Apex. "Islak yatarsan belki saçların kendiliğinden 1 katına çıkar."

"Saçımı
seviyorsun."

"Hayır,
sevmiyorum."

Erkeklerden birinin çıplak ayakları vurmaya başladığında, tekrarlayan ritim Apex'i buraya kadar olan yolculuğa ve adamın her şeyden yaptığı lanet olası davul setine geri götürdü.

"Ne," diye sordu Apex.

"Hm?" O gümüş kaşık yalanıp temizlendi. "Oh, hiçbir şey."

Mayhem olduğu yerde kalırken, vuruşları, lanet pudingi ve aptal gösterişli cübbesiyle, bu bir TEKRAR DEĞİL vakasıydı: Yirmi dört saat içinde ikinci kez, Apex diğer insanların sorunlarının nasıl birdenbire meşhur ön camının her yerinde olduğunu merak etti.

"Sorun ne?" diye homurdandı.

Buna karşılık Mayhem'in gözleri, eski ciltli kitaplardan oluşan koleksiyonu

not ediyormuş gibi hacimli odayı dolaştı. Gerçekte ise

bir şey kaydettiğinden şüpheliydi. Aynı şeyi kaşıkla da yapıyordu, plastik puding kabının etrafında dönüp duruyordu, zıplayan ayak şeyine zil sesi gibi küçük bir kazıma sesi çıkarıyordu.

"Şunu durdurabilir misin?"

Adam silkinerek kendine geldi. "Ha?"

Apex havada daireler çizdi. "Lanet olası kaşık ve ayağın ve o bornozla mı? Burayı spa mı sanıyorsun?"

"Senin tatile ihtiyacın var."

Apex başını öne eğdi. "Benim yaptığım bu değil-"

"Ve sauna güzeldi." Adam elindeki kaşıkla Roor'u işaret etti. "Orada biraz rahatlamanızı tavsiye ederim."

"Rahatlamama gerek yok!"

"Gerçekten mi? Çünkü çok şirin bir dizilişin var. O cep roketi güvenlik kameralarına matematik falan mı öğretmeye hazırlanıyorsun? Güzel sınıf sıraları yapmışsın."

Apex kameraları işaret etti - bunu hemen becermek niyetindeydi. Ancak... itiraf etmeliydi ki her şey oldukça düzenliydi. Boşalttığı dört kutuyu bile sıraya dizmişti.

"İhtiyacımız olanın elimde olduğundan emin olmak için onları saymak zorunda kaldım," diye homurdandı. "Caldwell'den ayrılmadan önce bunu yapmadın mı?"

Elbette vardı. "Hayır, yapmadım."

"Demek sen de uyuyamıyorsun, ha?" Mayhem kaşığıyla tekrar işaret etti. "Sanırım buradaki işimiz, her şeyin güzel fotoğraflarını çekebilsinler diye onları her yere monte etmek."

"Şu haline bak, Einstein. Sırada ne var, kuantum fiziği mi?"

"Ben de beni çekici kişiliğim için getirdiğinizi sanıyordum." Mayhem biraz daha yaklaştı ve elindeki kabı deri koltuklardan birinin yanındaki çöp sepetine attı. "Bu neden bu kadar gizli?"

"Tedbirli olmak işimin bir parçası."

"Size yardım etmesi için işe aldığınız insanlar için bile mi?" Mayhem yalayarak temizlediği kaşığı cüppesinin cebine koydu. Sonra kenara ayrılmış olan son du e'ye gitti. Fermuarını açmaya başlarken, "Ayrıca, arkadaş olduğumuzu sanıyordum

."

"Dur." Mayhem heykele doğru ilerlerken Apex okyanusun ortasında bir yerde, kimsenin ona ulaşamayacağı ıssız bir adayı düşündü. Cep telefonuyla bile. "Onlar sadece kıyafetlerim. Onu rahat bırakabilirsin."

Erkek ellerini havaya kaldırdı. "Tamam patron. Ve bu enayileri vidalarken merdiveni tutacak kişi olarak herkes arasından beni seçtiğin için duygulandığımı söylemiş miydin?"

"Bundan daha fazlasını yapacaksın."

"Ve şimdi işin özüne geliyoruz." Mayhem soğuk ocağa doğru yöneldi ve nehir taşına monte edilmiş vaşağın çenesini kaşımak için durakladı. "Nihayet."

"Anakartın her şeyi bir araya getirmesini ve beslemeleri gitmeleri gereken yere yönlendirmesini sağlamaktan sorumlusunuz."

"Yine o eski saçmalıklar mı?"

"Programlamada iyisin." Trajik bir şekilde öyle. "Değilim."

"Teşekkür ederim." Erkek elini kalbinin üzerine koydu, tam o aptal dikişli armanın yanına. "Ama yine de, bunu bana daha önce söyleyebilirdin."

Apex homurdandığında erkek eğildi. "Konuyu değiştirmemi istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Peki, kim o zaman?"

Apex kaşlarını çatı. "Kim-Mahrci?"

"Hayır, bu çatı altında bizimle birlikte olan diğer kadın." Mayhem rustik masaya doğru yürüdü ve eski moda yeşil gölgeli lambayı yaktı. OI. Açık. OI. Açık. "O sadece bir kahya değil-"

"Şunu keser misin?"

"Ne?"

Apex elini arılara vuruyormuş gibi salladı. "Lanet olası gürültü. Tanrım, o tıkırtı, o tıkırtı, o-"

"Yalnız yaşıyorsun, değil mi?"

"Evet. Ve bana nedenini hatırlatıyorsun - seni vurmadan önce şu *lanet* lambayı söndür ve masadan uzaklaş."

Gerçi adamın etrafta dolaşacak başka bir şey bulacağına şüphe yoktu: Duvara monte edilmiş bir anahtar. Şuradaki kapı. Belki de herif fakirleşirdi-

o kaşıyla yemek masasına koydum.

Mayhem'in dalgın bakışı iyiye işaret değildi. "Bana onun kim olduğunu söyle." "Oh, hadi ama-"

Klik. Lamba söndü. *Klik.* Lamba açıldı

"Biliyorsun," dedi Apex, "eğer böyle devam edersen senin adını tıbbi bir prosedüre verecekler. Ve bu, birinin göt deliğinden hafif bir 1xture çıkarılmasını içerecek."

"Anlat bana." *Klik.* "Yapacak daha iyi bir şeyim yok-"

"Ona sorman gerek. Bunun benimle ne alakası var?"

P.S., bu posta koduna girdiğinden beri hayatının teması bu değil miydi?

En azından erkek lambayla uğraşmayı bıraktı. "Bak, sana karşı her zaman adil oldum. Sadece neden burada olduğunu bilmek istiyorum."

Mayhem tamamen hareketsizleştğinde, sanki nefes bile almıyormuş gibi, Apex kendini kışının üzerine bıraktı. Ve daha düzgün bir pes etme cümlesini bir araya getiremeden erkek araya girdi.

"Telefonunda tartışırken duydum." Mayhem nerede olduğu belli değilmiş gibi Roor'u işaret etti. "Alt katta."

"Sinsice takip etmenin yetenek ve eğitim özgeçmişinize eklenmesine gerek yok." "Merdivenlerden sana doğru geliyordum."

Apex başını salladı. "O sana göre değil."

"Onunla ilgilendiğimi söylemedim."

"Gerçekten mi? O zaman neden bana soruyorsun-"

"Ben sadece onun buradan gitmesini kimin istediğini bilmek istiyorum."

"Bilgin olsun, o da seninle aynı dili konuşuyor. Bu soruları sormanız gereken kişi ben *değilim*."

"İstilacı görünmek istemem."

"Arkasından iş çevirmek ve ayrıntılar için beni pompalamak tam da bunun tanımı." Apex kameralardan birini eline aldı ve işini drama olmadan yapan cansız nesnelere ne kadar düşkün olduğunu düşündü. "Bu sistemi kurmak ve defolup gitmek için buradayız. Hepsi bu."

Bu Mayhem için doğruydı ve lanet olsun, keşke adamın teknik becerilerine sahip olsaydı. Kendisi de bilgisayarlar hakkında bu kadar çok şey bilseydi, bu saçmalıktan tamamen kaçınabilirdi.

Mayhem geldiği kemerden dışarı baktı. "Korkmuştu. Korku kokusu o kadar gclyd ki, lanet koridorda kokusunu aldım." Erkek arkasına baktı. "Ve hayır, temizlikçi saçmalığına inanmıyorum. Onu gördüğüne şaşırdın. Eğer bu işi yapmaya gelseydin ve o da staI olsaydı, onun burada olduğunu bilirdin. Ayrıca evde hiç yiyecek yok. Yataklar yapılmamış ve eğer o sorumlu olsaydı yapılardı. Gerçeği bildiğini biliyorum ve eğer onu koruyacaksam, hazırlıklı olmak istiyorum."

"Kimse senden bunu yapmanı istemiyor, Mayhem."

"Ben gönüllüyüm çünkü bunu başka kimse yapmıyor." Gözleri şaşırtıcı bir hesaplamayla kısıldı. "Sen sadece babasına bakmakla grevlisin."

Bunu takip eden sessizlikte Apex bir lanetle ayağa kalktı. Mayhem'le işlerin bu kadar ciddileşmesini beklemiyordu. Ve erkeğin BT yeteneklerinden bile daha fazla olan bu laissez-faire tavrı, eski mahkmu seçmesinin gerçek sebebiydi.

Mayhem hiçbir şeyi umursamazdı.

"Bana güveniyor musun?" dedi

Apex usulca.

Uzun bir duraklama oldu, diğer erkeğin bakışları hiç değişmedi. Ve sonra adam başını salladı. "Biliyor musun Apex, başka bir zamanda, başka bir yerde olsaydım evet derdim. Sadece yalan söyleyerek ya da beni kandırarak zaman kaybetmeyeceğin için. Ama burada, bu evde? O her kimse? Anladığımı sanmıyorum."

Apex bir kez başını salladı. "Buna saygı duyuyorum. Ve sana bir şey söyleyeceğim - arkadaş olduğumuz için değil, burada yaptığım işi kolaylaştıracığı için."

"Ne?"

"Bu aileye bulaşmaym." Apex avucunu uzattı ve sesini kalınlaştırdı. "Onlar düşündüğünüz gibi değiller ve onların sorunlarını istemezsiniz."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O insan ne diyordu? *Ormandan ve derelerden geçerek büyükannemin evine gittik.*

Yoksa ormanın içinden ve 1eld'lerden mi geçti? Akarsu yok muydu? Bisikletle mi? Ya da yürüyerek.

Kimin umurundaydı ki?

Dizlerine kadar kara batmış olan Callum soluklanmak için durdu, ellerini kalçalarına kilitledi ve havayı kokladı. Etrafındaki arazi, kar yığınları ve birikintilerle kaplı, karmakarışık bir karmaşaydı: Onlarca yıllık bakımsızlıktan dolayı çalılıklar keçeleşmişti ve ağaçlar sıkışık, biraz yeşil gösteren çamlar ile gri ve iskelet halindeki meşe ve akçaağaçlar arasında gidip geliyordu. Belli ki, asgari peyzaj düzenlemesinden bile vazgeçilmişti ve zincir bağlantı çitleri de terk edilmişti, artık çoğu yıkılmış bölümler ve direklerden başka bir şey değildi.

Nihayet menzile girmişti.

Birbirine geçmiş çalıların, dalların ve dalcıkların arasından Willow Hills Sanatoryumu'nun kasvetli ön cephesi seksenli yılların korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Midesi bulandığında, botları kara saplanmamış olsaydı bir adım geri atacaktı.

Ah, evet. Bu yüzden maddeleşmemişti. Geri dönme hakkını saklı tutmak istemişti.

Uzaklara baktığında, görüş alanından çıkmak için çabalayan bir geyik gördü. Sol tarafta, küçük bir açıklığın üzerinde bir şahin süzülüyordu, belli ki kahvaltı arıyordu. Bunun dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu ve sanki tüm düzen

bir tuzak, onu bir koluna takılıp onu alacak olan avcı için yerinde kalmasını sağlayacak bir tuzak.

"Buraya neden geldin lan?" diye mırıldandı.

Sözlü bir cevap yerine, vücudu kendi kendine ilerlemeye devam etti, ayakları yukarı kalktı ve bir kez daha kar yığınlarının arasından aşağı indi, elleri uzandı ve dalları yolundan itti. Ormanın kenarına vardığında bir kez daha durakladı... ve sonra bir zamanlar tuğla yığınının kadar uzanan inişli çıkışlı bir çimenlik olması gereken yere adım attı.

Mülkün bu kısmının bakımı yapılmıştı. Elbette korunmuştu, çünkü yapının savunma konumunu güçlendiriyordu.

Belki de bunca yıldan sonra burası hâlâ Kardeşlik'e aitti.

Tanrım... Lanet olsun. Çökmüş bina tam olarak hatırladığı gibiydi, merkezi çekirdeği, buranın asıl amacı olan iki Rütbe için bir dayanak noktasıydı. Antibiyotiklerden önce, tüberküloz hastalarının tedavisi temiz havaydı, bu yüzden kanatların on beş katının her biri, yataklarında yatan hastaların üzerine yuvarlanabileceği uzun, açık bir sundurmaydı.

Sanatoryumun geçmişinin tüm ayrıntılarını bilmiyordu. Ama otuz yıl kadar önce, kısa bir süre için bir grup vampir için gizli bir hapishane olarak kullanıldığı gerçeğini çok iyi biliyordu. Peki ya kurtuluştan sonra? Çoğunlukla sahte bir şekilde kafese kapatılmış ve uyuşturucu işleyicisi olarak kullanılmış olan söz konusu mahkûmların tedavisi için bir klinik olmuştu. Erkekler ve kadınlar arasında çok fazla hastalık ve yetersiz beslenme vardı ve Kara Hançer Kardeşliği hayatta kalanlara iyileşmeleri için gereken her şeyi vermişti.

Görünüşe bakılırsa tesis tekrar boş olma durumuna geri dönmüştü.

En azından Ghreylke malikanesinin ayrılan mevsimlik çalışanı, sonbaharda sormak zorunda kaldığında ona böyle söylemişti.

Ama ziyarete gelmeyi hiç düşünmemişti.

Yürüyüşüne devam ederek yüksek orta kısma yaklaştı. Planının ne olduğundan emin değildi ve girişe gelene kadar içeri girmesi gerektiğine karar vermedi.

Enfeksiyonun ne kadar kötü olduğunu görmek için açık bir yarayı dürtmek gibiydi. Yaranızla uğraşmak zorundaydınız.

Çift kapı kilitliydi ve dış cepheye baktığında stratejik yatırımlar yapıldığını fark etti. Her ne kadar yüzeydeki bozulma korunmuş olsa da, bina yeni pencerelerle desteklenmiş, ikinci ve üçüncü katlar arasında uzanan dekoratif frizin etrafına güvenlik kameraları yerleştirilmişti. Burası hâlâ Kardeşlik'e ait olmalıydı. Tanrı biliyordu ki, içeride kimse olmasa bile, herhangi bir şeyi sonsuza dek saklayabilecek mali kaynaklara sahiptiler-

Bir vızıltı ve tıkırtı duyulduğunda kaşlarını çatı.

Bu kez, kapıların sağ tarafını tekrar denediğinde, bir şeyleri açmayı başardı. Ne kadar zamandır vampir dünyasında olmamasına rağmen güvenlik görevlisinin onayından geçtiği açıktı. Sanırım bu Kardeşler'in hafızaları uzun ya da veri tabanları kimliklerle doluydu.

İyileşirken sabıka fotoğrafını çekmişler miydi? Tamam, vay canına. Reno işlerinden bahset.

Yüz yıldan daha uzun bir süre önce hastanenin faaliyete geçtiği zamanlarda, çekirdeğin ilk odası açıkça bir check-in ve bekleme alanı olmuştu ve ciddi bir çaba sayesinde bir kez daha pırıl pırıl temizlenmiş, odalar cilalanmış, duvarlar yeni boyanmış ve tavan onarılmıştı.

Ama mobilya yok. İnsan da yok.

Etrafta dolaşırken harekete duyarlı ışıklar yandı ama onlara ihtiyacı yoktu. Üç camlı pencereden bolca gün ışığı sızıyordu ve o içeriye doğru ilerledikçe her şey bakımlı olmaya devam ediyordu.

Bildiği sonraki şey, bir koridorda ilerlediği ve kanını donduran bir kapının önünde durduğuydu.

Tam da olmak istemediği yerdeydi. Ama gelmesinin sebebi de buydu, değil mi?

Olay yeri... ona karşı işlenen suç.

Apex ve diğerleri muhafızların başını devirmeye ve mahkûmları serbest bırakmaya karar verdiklerinde, bir dizi despotun sonuncusuna yapılan saldırıya o da katılmıştı. Neden mi? Dövüşmeye alışkındı ve bundan hoşlanıyordu. Bir wolven olarak, ister klanın topraklarını diğer wolvenlere karşı savunmak ister kaçak avcılarını klan üyelerini öldürmeden önce öldürmek olsun, savaşmak bir yaşam biçimiydi. Ayrıca, acı onu hiç korkutmamıştı ve ayakları ve pençeleri üzerinde hızlıydı.

O gece yeterince hızlı değildi. O zaman değil.

Trans halindeyken avucunu kapıya dayadı. Diğer tarafa mı? Onu bağlayan ve kendi Reş'inden ayrılana kadar kullanan o kadının özel odası.

Görüntüler aktı ve bedeninde içgüdüsel olarak kaydedildi, eller ona dokunuyor, onu yüzüstü çeviriyor, bir erkek bedeni kendi bedenine biniyordu.

Mide bulandırıcı bir telaşla, sikilirken kendisini izleyen kadını hatırladı... kadın onu ters çevirmeden ve bir bacağını kalçalarına atıp üzerine binmeden önce.

Bir süre sonra tek bildiği, yüzünün yatağın içinde mi olduğu yoksa tavana mı baktığı oldu.

Sonunda, artık herhangi bir fiziksel his bile hissetmiyordu.

Sanki her seansta bir çukur kazılmış ve ruhu daha da dibe batarak bedensel dünyadan uzaklaşmış gibiydi.

Kendi içinde bir hapisaneyeye.

Bir noktada bilincini kaybetmişti. Ve bunu sadece sonunda uyandığı için biliyordu.

Onu geri getiren şey bir kokuydu. "Apex..." diye fısıldadı.

Vampirin varlığı onun fiziksel dünyaya dönmesi için bir işaretti ve anlamadığı nedenlerden ötürü onu takip etmişti. Ve ilk başta gözlerini açmayı reddetmişti -çünkü o kadar etkilendiği erkeği görmeye dayanamayacaktı.

O yatak platformunda yatarken günler geçtikçe daha da güçlenmiş, Apex'in boğazından zorla geçirdiği besin sayesinde vücudu toparlanmıştı. Ve ona sağlanan tek şey bu değildi. Yaralarına dikkatle bakılmış, temel bedensel işlevleri bezlerle yerine getirilmiş, derisi nazıkçe temizlenmiş ve düzenli bir programla yeniden bandajlanmıştı.

Vücuduna o kadın tarafından yapılan muamelenin tezathlığını fark ettiğinde, acının ilk pençesi içine saplanmıştı.

Bu yüzden bunu bir daha düşünmeyi reddetti.

Bunun yerine seslere, sağlık personelinin geliş gidişlerine ve Apex'in nerede olduğuna odaklanmıştı - ki bu asla uzakta değildi. İçinden

Kulak misafirliği sırasında tesisin kurtarılmasının geciktiğini, o kadının komuta ettiği gardiyanların hepsinin kaçtığını ya da öldürüldüğünü, bölgenin Kara Hançer Kardeşliği tarafından korunduğunu ve açlıktan ve hastalıktan ölmeyen mahkûmların tedavi edildiğini öğrenmişti.

Kane'in buralarda olduğunu da biliyordu. Lucan'ın da. Ve arkadaşlarının, özellikle de hemşire olan Nadya'nın.

Programı ezberlemişti, karanlığın ne zaman çöktüğünü biliyordu çünkü Apex her zaman ilk tur yemeği o zaman getirirdi ve sonra erkek bir süreliğine ayrılır, Callum'un göz kapaklarını açana kadar parfüm sıktığını düşündüğü bir şeyle yeni duş almış olarak geri dönerdi.

Parfüm değil ama. Beyaz çiçekli.

Ayrılmak için yeterince güçlü olduğuna karar verdiği gece, yemeklerin ilkinin almak için Apex gidene kadar beklemişti. Sonra nihayet gözlerini açmıştı.

Sırt üstü yatmıştı ve tavanı görünce? Bir an için gözlerini kırptırdı ve kadının tekrar üzerine bindiğini gördü, hisleri hissetti, artık var olmayan bağlarla sarsıldı.

Şimdiki zamanda kalmak için verdiği savaşı hâlâ hatırlayabiliyordu. Kürekçilere duyduğu merak odaklanmasına yardımcı olmuştu.

Yatak platformunun dört bir yanında, küçük cam kaplara yerleştirilmiş güller, karanfiller ve bebek nefesi dalları vardı.

Kederinin baharı gelmişti. Ve o zaman ağlamıştı.

Yine de uzun sürmedi. Gücünün yetmeyeceği bir vedadan kaçınmak istiyorsa fazla zamanı yoktu...

Hâlâ gücünün yetmediği bir vedalaşma.

"Apex," diye fısıldadı-

"Hayır, korkarım o ben değilim."

Callum etrafında döndü. Arkasından gelen erkek, uzun boylu ve zayıf, Roor'a kadar inen siyah bir cübbe giymiş, siyah saçları uzun ve düz, çarpıcı bir 1gure'du. İlk bakışta onu bir tür münzevi, fiziksel dünyada iyilik yaparak dolaşan dindar bir kişi sanabilirdiniz.

İşler. O değil. O pırıl pırıl parlayan kara gözler nükleer bomba gibi hesaplıyordu.

Görünüşün aldatıcı olabilmesi ne kadar komik.

Erkeğin burnu kalktı ve bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Oh, sen... sensin."

"Pardon?"

"Seni tanıyorum." Igure sanki Roating'miş gibi ilerledi, Callum'u atlayıp kapıda durdu. "İçeri gel. Bir yemek için bana katıl. Sana borcumu en azından bu şekilde ödeyebilirim."

Callum gözlerini kırıştırdı.

"Ne için?"

"Misafirperverliğiniz için."

Callum başını sallayarak, "Beni biriyle karıştırmış olmalısınız.

."

"Oh, hayır.

Görmedim." "Sen de kimsin be?"

Erkek eğildi. "Blade, Xhexania'nın kanlı kardeşi. Ve bu doğru, sen beni tanımıyorsun ama ben seni tanıyorum."

Giriş açıldığında Callum'un tüm vücudu sağa sola savruldu, geçmişin yankıları onu kırbaçladı.

Erkek ona sabit bir şekilde baktı. "Burada yaralandın o zaman?"

"Evet," diye cevap verdi sert bir sesle.

"Ve sen de acının hâlâ seninle olup olmadığını görmek için geri mi döndün?" Gülümsemesi kısmen sinsi, kısmen duygusaldı. "Lekeleri ruhtan çıkarmak zor, değil mi?"

"Beni nereden tanıyorsun?"

"Senin mağaranda kaldım. Geyik Dağı'nda." Erkek burnunun kenarına dokundu. "Kokunu tanıyorum."

İçeride ışıklar yandı ve Callum görmek istemese de gözleri ortaya çıkan şeye kilitlendi.

Ondan çıkan nefes rahatlama değildi. Ama bir tür rahatlamaydı.

Hiçbir şey aynı değildi. Yatak platformu yoktu. Duvarlardaki raflarda ya da masaların üzerinde duran silahlar yoktu. Ne savaş kıyafetleri, ne savaş erzakları, ne de sıranın kendisine gelmesini bekleyen savaş kıyafetli muhafızlar.

Aç ve öfkeli gözlerle ona tecavüz edilmesini izleyen bir kadın yok.

Sadece bir sürü zarif, şık mobilya ve terk edilmiş lanet olası bir sanatoryumun ortasında kesinlikle uygunsuz olduğunu düşündüğü beyaz tüylü bir halı.

O sürtüğü süpürmek de zor olurdu.

Callum düşünmeden bir adım öne çıktı, çünkü beyni neye baktığını anlamaya çalışmakla meşguldü.

"Yeniden dekore ettim," dedi erkek kuru bir

sesle. "Yaptın," diye ağzından kaçırdı

Callum.

Beyaz mermer ve fırçalanmış çelik bir mutfak bile vardı.

Erkek olan yürüdü ve Sub-Zero buzdolabını açtı. "Biraz deniz tarağı kızartacak ve kuşkonmazımı buharda pişirecektim. Taze bir somun Fransız ekmeğim var ve tatlı olarak da..." Hesapçı bakışları omzunun üzerinden fırladı. "Kendimi yaramaz hissediyorum. Ben ve Jerry'nin naneli çikolata parçacıkları var."

Callum etrafta dolaşarak elini krem ve beyaz renklerle kaplanmış bir sandalyeye koydu. Ve aynı damask deseniyle yapılmış bir kanepenin arkasına. Kaşmir bir battaniyeye dokundu. Beyaz ve krem rengi pamuklu örtülerle örtülü kral boy yatağın ayak ucunda oyalandı.

"Beklediğiniz gibi değil mi?" diye sordu erkek.

Callum arkasını döndü. Erkek farklı bir şeyler vardı. Ama kendini tehdit altında hissetmiyordu. "Kaldığın mağara yıllardır bana ait değil. Bölgeye yeni taşındım."

"Bu ikimiz için de geçerli. Ben yaklaşık bir yıldır buradayım." Rared'in gülümsemesi o sinsî sıcaklığı daha da arttırdı. "Uzun, çok uzun zaman önce mağaranızda kalmıştım."

"Ben de," diye fısıldadı Callum.

"Bir elmanın iki yarısı gibiyiz." Blade ocağını işaret etti. "Ya yemeğe kalırsın ya da gidersin, seçim senin. Her iki durumda da yemek yemem gerek."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hava karardıktan bir saat sonra Tohr, moleküller halinde batıya, Çark'tan on mil kadar uzaktaki orta sınıf bir mahalleye doğru yola çıktı. Yeniden oluştuğunda, küçük bir Cape Cod ile bir çiftlik arasındaki gölgelerdeydi. Birkaç dakika sonra Qhuinn de ona katıldı.

"Caddenin karşısında mı?" diye sordu

kardeşi. "Evet, ev orası."

"Hadi yapalım şunu."

Bir gece önceki kar fırtınasından kalan kar yığını düzgün bir şekilde sürülmüş ve sokaklardan ve yürüyüş yollarından kürekle temizlenmişti, ancak çimlerin üzerinden caddeye doğru ilerlerken bu onlar için pek bir şey ifade etmiyordu. Yolun her iki tarafındaki yığınları aşmak bir şeydi ve bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucu, ilerledikleri araba yolunun ve yürüyüş yolunun küreklenmemiş olmasıydı.

Aslında, 21G8 Foote Caddesi, sokakta kar temizleme yoluna gitmemiş tek evdi. İki katlı ev, sağlam çatısı, budanmış çalı ve çırpıları ve ön kapısına asılmış Noel çelengiyle yeterince bakımlıydı. Ama küçük ev hâlâ tamamen karla kaplıydı. Tabii ki orada bir vampir yaşadığı için garaja araba sokup çıkarmanın gerekli olmadığını iddia edebilirdiniz. Tohr'un karanlık pencereleri ölçtüğü zaman hariç mi? Evet, iç panjurlar bunu da açıklayabilirdi ama-

Posta kutusunun yanında durduklarında Qhuinn, "Evde kimsenin olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ya da bir süredir yoktu."

Tohr etrafına bakındı. Soğuk bir geceydi, bu yüzden insanların çoğu ısıyı içeride tutmak için perdelerini çekmişti ve bu iyi bir haberdirdi. Ayrıca, hiçbir tra c

sokakta gelip gidiyordu. Herkes hava koşullarının yarattığı dramın etkisinden kurtulmak için hâlâ yere kapanmış durumdaydı.

"Biraz hırsızlık yapmaya hazır mısın?" dedi. Qhuinn başını salladı. "Evet, sanırım o noktaya geldi."

İkisi birlikte sağ taraftaki arazi sınırından aşağıya, garajın arka köşesine doğru yürüdüler. Uzakta bir köpek havlıyordu ve spagetti sosunun kokusu esintiyle yayılıyordu, sanki yandaki insanlar *nonna'nın* sosunu ısıtırken ocaklarının üzerinde davlumbazı çalıştırıyorlardı.

Dönüşü tamamlayıp bir kapıya geldiklerinde Qhuinn elinde bir kilitle öne çıktı.

ve işe koyuldu. Çok uzun sürmedi ve sonra garajdaydılar.

Havada çok hafif bir gaz kokusu vardı ama araba yoktu. Tohr bir kalem ışığını tetiklediğinde, tek arabalık alanın ortasındaki bazı soluk yağ izleri ışığı emdi.

"Görünüşe göre arkadaşımız Candice gitti..." Tohr evin girişine doğru yürürken mırıldandı. "... iki gece önce Seyirci Evi'ne gitmeden çok önce. Eğer burası onun eviyse bile."

Bu noktada, kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Wrath'ı görmek için kayıt yaptırırken verdiği isim mi? Sahte kimlikti ve işin ironik yanı, bunu doğrulamak ve tür veri tabanına kaydettirmek için gelmişti. Ya da en azından kapıdan girip paketi bırakmak için bahanesi buydu.

"Eğer bir güvenlik sistemi varsa," dedi iç kapıya doğru giderlerken, "alarm çaldığında kimin ortaya çıktığını görmek ilginç olacak."

Belki gelen her kimse bazı sorulara cevap verebilirdi. Burası açıkça bir vampir evi olduğuna göre -çünkü hiçbir yerde insan kokusu yoktu- ADT ya da Caldwell Polis Departmanı olmayacağı kesindi.

"İçeri girmeye çalışalım," dedi.

Işığı kapıya tutarken Qhuinn kilit takımını hem topuz hem de sürgü üzerinde çalıştırdı. Ve sonra temizlenmiş zifiri karanlık bir mutfaktaydılar: Parlak küçük ışığında, yerinde olmayan hiçbir şey yoktu, tezgahlar temizlenmişti, küçük masa üç sandalyesiyle sıkıca kapatılmıştı, çöp kutusu boştu.

Ve alarm yok.

Qhuinn buzdolabını açtığında ışık yandı, yani eve elektrik geliyordu ve parası birileri tarafından ödeniyordu.

"Hiçbir şey," dedi kardeşi. "Ketçap ya da eski bir hardal kabı bile yok."

"Dolapları kontrol edeyim." Tohr tabak yığınları ve bardak dizileri buldu ama yiyecek yoktu. "Hiçbir şey."

"Bu kiralık mı?" Qhuinn omzunun üzerinden baktı, kulaklarındaki piercingler ışıktaki parlıyordu. "Yoksa tapuda Candice'in adı mı yazıyor?"

"Bilmiyorum. Sadece Saxton'ın avukatlarına kayıt yaptırırken belirttiği adres. Biz konuşurken o da emlak kayıtlarını araştırıyor."

İkisi Roor'un planını çabucak hallettiler: Oturma odası, televizyonlu bir oturma odası, iki yatak odası, iki tam banyo. Üst katta bir ana süit vardı ve ne biliyor musunuz, şifonyerde ya da dolapta giysi, banyoda tuvalet malzemeleri, kadının ya da ailesinin fotoğrafları yoktu.

Alt kata inen Tohr merdivenlerin dibinde durdu ve telefonunu çıkarırken ön kapıya baktı.

Vishous ikinci zil sesinde cevap verdi. "Boş mu?"

"Hayalet kasaba gibi. Ve hala onun hakkında bir şey bulamadınız mı? Hiç mi?" "Hiçbir şey. Bu kadın her kimse, o bir hayalet." Tohr sessizleştğinde, diğer uçtan bir kıkırdama geldi. "Demek sen de benimle aynı şeyi düşünüyorsun?"

Qhuinn bodrumdan çıktı. "Kilerde bir çift çamaşır makinesinden başka bir şey yok."

Tohr, "O burada yaşamıyor," diye sözlerini tamamladı. "Bu da bir yalandı."

Hiçbiri mantıklı değildi. Kadın, sahte bir ismi ve yalan olan bir adresi tür veri tabanına kaydettirmek için geliyor. Evrakları geride bırakıp ortadan kayboluyor.

"Şimdi ne yapıyoruz?" V bağlantı üzerinden konuştu.

Tohr acımasızca, "Bana görüntülerden onun gerçekten iyi bir fotoğrafını göndermeni istiyorum," dedi. "Ve Broadius'un hizmetçisinin adresini, onu bulan kişinin."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bu konuda size yardımcı olayım."

Mayhem elindekini rüzgâra doğru savururken rahat görünmek istiyordu; oysa gerçekte dişleri saldırganlıkla karıncalanıyordu ve gizlice sırtının en küçük köşesine sıkıştırdığı silahın koyduğu yerde olup olmadığını kontrol ediyordu.

Mahrci kırmızı-gri kayak pantolonunu ve ona uygun parkasını giymeye başlar başlamaz silahı beline sokmuş ve Reece'yle örtmüştü.

"Gerçekten mi?" diye sordu, yanıt alamayınca. "Yardım etmek istiyorum."

Çamurluktaki Roor'un üzerinde tepindiği hayvan yemi torbasından başını kaldırıp baktı. "Oh, hayır, sorun değil. Ben hallederim."

Ve yeterince emin, yaptı. Biraz homurdanma ve zorlanma gerektirse de, 1,5 kiloluk ağırlığı omzuna almayı başardı ve sağlam bir avuç içi ile destekledi.

Bu, çıplak bir kıça inen tokat gibi indi.

Tamam, bu çok ateşli, diye düşündü onun destekli duruşuna bakarken. "Yine de kapıyı benim için açmana izin vereceğim?" dedi.

Gözlerini kızın vücudunda gezdirirken ve onu süzmüyormuş gibi yapmaya çalışırken dikkati o kadar dağılmıştı ki kızın konuştuğunu fark etmedi. Sonra kızın beklenti dolu ifadesi dikkatini çekti ve dikkat kesildi.

"Oh, evet. Elbette." Kendi parkasını çekiştirerek çamurluğun arka kapısına doğru koştu. "Ve özür dilerim, ben sadece... O kayak pantolonundaki ısıruk izleri yüzünden travma sonrası stres bozukluğu yaşıyorum, tamam mı?"

Mahrci kendine baktı. "Sadece birkaç küçük iğne deliği mi? Hâlâ kullanılabilecek kadar iyiler. Şimdi, şu kapıdan ne haber?"

"Doğru, evet." Kilitler açılmadan önce etrafı karıştırdı. "Önce bayanlar."

Kadın yanından geçerken göz kapaklarını kapattı ve nefesini içine çekti. Kokusu temiz hava ve kadın baharatının bir karışımıydı ve bir an için tek bildiği buydu.

Sonra soğuk onu vurdu ve tekrar harekete geçti.

Dün gecenin tekrarı olmayacaktı. Hayır, onun gözetiminde değil-

Güm!

Mahrci çantayı karın içine bıraktı ve yan verandadaki mandallarda asılı duran kar ayakkabılarından birine uzandı. Onları bağlamak için eğildiğinde, başka bir yere bakması gerekiyordu, aksi takdirde kendini lanet bir serseri gibi hissediyordu - bu yüzden tepesindeki aya odaklandı. Sadece bir parçacıktı ama gece berrak olduğu için çok parlaktı.

O da bir çift ayakkabı alırken, çömeldiği yerden başını kaldırıp baktı. "Yani gerçekten benimle mi geliyorsun?"

Tenis racketlerinin karlı verandanın tahtalarına düşmesine izin verdi. "İzin verir misin? Bütün gün eve kapandım. Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Doğruldu. "Ve senin katılmanın bununla hiçbir ilgisi yok-"

"Küçük tüylü orman arkadaşlarınız mı? Hani şu eşleşen diş hançerlerine sahip olanlar?" Çıplak eliyle bir pırpış yaptı. "Naaaaah."

Mahrci ona bakarken başını eğdi, o şekilde... ve lacivert gözleri ay ışığında o kadar güzeldi ki, kendi adını bile unuttu.

Ancak öncelikleri konusunda netti.

"Lütfen benimle tartışmayın." Sözlerinin ardındaki sert tonu gizleme zahmetine girmede. "Hayatınla ilgili zar atmayacağım, özellikle de dört patiyle gelenlerle. O kurt mu? Hâlâ dışarda bir yerde."

Telefonda onu o kadar korkutan kişi de öyleydi. "Pekâlâ,"

dedi kabaca. "Teşekkür ederim."

Birbirlerine bakmaya devam ettiklerinde, bu çok tuhaf bir şeydi. Sanki onları birbirine bağlayan bağlar varmış gibi hissediyordu, fiziksel bağlar, vücutlarının etrafını sarıyordu.

"Sorun değil," dedi.

Doğruldu, boğazını temizledi ve ön kolunu kaldırdı. "Yine de çantayı ben taşıyorum."

Kadın ağırlığı tekrar omzuna yüklerken onu selamladı. "Emredersiniz, hanımefendi."

Kemerini bağlamayı bitirir bitirmez yola koyuldular. Kar ayakkabıları koordinasyon gerektiriyordu. Adam eğilip Pisa'laşırken, kollarıyla havayı döverken ve birkaç kez neredeyse yere çakılırken, kadın onu bekledi ve gülmemeye çalıştı.

"Harika gidiyorsun!"

Kendine bir çalı yakalayarak, kendini tekrar düzlüğe çıkardı. "Bilgin olsun, eğer senin 'harika' tanımın buysa, bu kelime benim için tamamen farklı bir anlama geliyor."

"Alışmak biraz zaman alıyor." Yüzündeki bir tutam saçı savurdu. "Ama alışacaksın."

"Evet. Kesinlikle lanet olsun." Bir eliyle ağzını kapattı. "Üzgünüm, fudge."

Başlarken kıkırdadığını saklamadı. "Lütfen benim iyiliğim için kendini düzenleme."

Bu rahatlatıcı, diye düşündü onu takip ederken. Bu konuda hep berbat olmuştumdur.

"Kendimi ayağında patik olan köpeklerden biri gibi hissediyorum."

Mahrci ona baktı ve gülümsedi. "Sen de öyle görünüyorsun."

Eski moda bir fotoğraf makinesinin deklanşörünün zihinsel sesi, kalıcı bir anı olduğunu bildiği şeyin önüne geçti: Saçları yine ensesinde toplanmıştı ve at kuyruğu parkanın yüksek yakasına dolanmıştı. Yanakları soğuktan kıpkırmızıydı ve gözleri karanlıkta parıldayan, yankılanan bir maviydi.

Kış manzarasında o kadar güzeldi ki, göğsü ağrıyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye fısıldadı.

Karda iki kötü adım atarak uzandı ve saç tutamını kızın yüzünden uzaklaştırdı. Kulağının arkasına sıkıştırırken, saçın ucu esintiye kapıldı ve dudaklarının etrafında kıvrıldı.

Elinde olmadan kızın ağzına baktı.

"Düşünüyordum da," diye mırıldandı, "bu tahıl torbası gözlerinin rengini gerçekten ortaya çıkarmış."

Kızın kahkahası gürültülü ve biraz da korna sesiydi ve adam bunu o kadar sevimli buldu ki, yeniden yürümeye başlayan o oldu. Yine kar ayakkabısıyla mı? Her neyse, hareket etmesi gerektiğini ya da çok yakında bir şey yapacağını biliyordu.

"Buranın sahibi olan adam için ne zamandır çalışıyorsun?" diye sordu kayıtsızca.

"Tüm hayatım boyunca," diye mırıldandı. "Peki ya sen ve Apex?"

Yalancılardan hoşlanmazdı ama kendisine onun için bir yabancı olduğunu hatırlattı.

Ona kendisi hakkında hiçbir şey borçlu değildi.

En azından şimdilik bir yabancı.

"Ben bağımsız bir yükleniciyim. Bazen Bay Personality ile çalışıyorum."

"Gün boyunca çok fazla seviştığınızı fark ettim." Mayhem ayaklarını sürüyerek yürürken bir kahkaha attı. "Kameraları kastediyorum. Sen de-oh, unut gitsin."

"Hepsini kurduk ama işin sadece yarısı bitti. Ayrılmadan önce yapmam gereken çok fazla programlama var."

Ve bunu yapmak için acele etmeyecekti. Hatta belki de birkaç yazılım "çökmesi" üzerinde çalışması gerekecekti.

Ağaçların arasına girdiklerinde "Büyük evde artık sır yok, ha?" dedi. "Hayır."

"Neredeyse hiç kullanılmayan yazlık bir yer için biraz fazla, öyle değil mi?" "Bu tür sorular beni aşar."

Bir sıçrayış ve homurtuyla tahıl torbasını yeniden yerleştirdi. "Peki sevişmediğin zamanlarda ne yapıyorsun?" -gülümseyerek baktı- "kameralarda."

"Oh, ben oldukça basit bir erkeğim. Sahilde uzun yürüyüşleri, doksanlı yılların romantik komedilerini ve pembe kokteylleri severim."

Onun kahkahası, tekrar tekrar ulaşmak istediği bir gol çizgisi gibiydi. Sonra kız ona baktı ve adam başka bir motivasyon buldu.

Dudaklarına bakarken "Ya sen?" diye sordu.

"Daha önce hiç plaja gitmedim, pembe ya da alkolü pek sevmem ama bir kez Sandra Bullock'un bir filmini izlemiş ve beğenmiştim. Bu sayılır mı?"

"Hangi film olduğuna bağlı. Yani artık çok eskidiler ama bir dönemleri vardı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Tam olarak hatırlayamıyorum. Sanırım komada bir adam vardı ve kız kardeşine aşık oldu-"

"*Sen Uyurken.*"

"-kim mobilyacı?" Tekrar gülümsedi. "Unvanı bu mu? Bir de ayakkabılarını beğenen bir adam vardı?"

"Joe Junior." "İşte o."

"Ve bu bir klasik, yani evet, sayılır."

İkisi de gülmeye başladı ve Mayhem en son ne zaman ruhunu hafifleten bir kadınla birlikte olduğunu düşündü.

Asla. Asla dene.

"En sevdiğin yemek ne?" diye sordu, çam dallarını kızın yolundan çekerek yürümeye devam ederlerken.

Ve işte böyle oldu. İleri geri, kolay ama heyecan verici. Platform görüldüğünde Mayhem o lanet şeyin eyaletin öbür ucunda olmasını diledi.

Tahıl torbasını yere bırakırken, "Kendimi kötü hissediyorum," dedi.

"Seri üretim Amerikan çikolatasını sevdiğin için mi? M&M'lerde utanılacak bir şey yok, biliyorsun."

"Hayır, geyik." Etrafına bakındı. "Ben gidiyorum ve yeterince beslenemeyecekler diye endişeleniyorum."

"Nereye gidiyorsun?" dedi usulca.

Uzun bir sessizlik oldu. "Biliyorum, biliyorum, yıllardır kış boyunca yiyecek arıyorlar ama ben birilerine yardım etmek için bir şeyler yapmak istiyorum."

İsviçre çakısını çıkardı ve çantanın örme kumaşının üst kısmını hızlıca kesti. Bir homurtu daha çıkararak ağırlığı platformun üzerine kaldırdı ve tahılın dökülmesine izin verdi. Her şey boşaldığında, yığını iterek çingirakladı.

"Sanırım kuşlar biraz alıyor. Sincaplar." Mahrci boş torbayı aldı ve bir top haline getirdi. "Hepsinin karnının tok olmasını istiyorum-"

Uzakta, bir dizi far ağaçların arasından yükselerek yola indi. Mahrci ışıklara bakarken yüz ifadesi korkuyla gerildi.

"O arabada kim olduğundan endişeleniyorsun?" diye sordu acımasızca.

ON ALTINCI BÖLÜM

Callum'un Blade'in yemek davetini geri çevirmesinden kim bilir kaç saat sonra, sanatoryumun ön kapısının açılma sesi onu uyandırdı. Çenesini köprücük kemiğinden kaldırıp gözlerini açtığı anda, saatin kaç olduğu konusunda bir an için kafası karıştı. Ama özel odasının dışındaki koridor gölgelerle kaplı olsa da nerede olduğunu biliyordu.

Ağrıyan kıcı ve dik omuzları, evet, duvara yaslanarak uyuyakaldığını gösteriyordu.

Belki de Blade geri geliyordu.

Deniz tarağı ve kuşkonmaz kokuları kapının pervazlarından içeri yayıldıktan bir süre sonra, diğer erkek dışarı çıktı ve bir süreliğine ayrılacağını, ancak arazideki tüm kurtadamların, özellikle de kendi deyimiyle gergin, duvar gözlü ve seğirenlerin istedikleri kadar kalabileceklerini söyledi.

Belli ki erkek, yıllarca dolaştıktan sonra burayı Kardeşlik'ten satın almıştı ve misafirperver olmaya istekliydi.

Callum karanlığa doğru, "Ben duvar gözlü değilim," diye mırıldandı.

Bekleme alanındaki harekete duyarlı ışıklar yandı ve parıltı köşeyi döndü. Bacaklarını yukarı doğru bükerken diz eklemlerinden biri patladı ve poposu sert Roor'un üzerinde yeniden konumlanırken yüzünü buruşturdu.

Zaten gitme vakti gelmişti.

Bu ayağa kalkarken azı dişlerini kilitlemek zorunda kaldı. Sadece üzerlerine oturarak nasıl bir tahtaya dönüşebildiğiniz komik-

Apex koridora adım attı. "Bileğin nasıl?" Callum dondu kaldı.

Göz kırp. Göz kırp. Göz kırp-"Bunca yolu bacağımı kontrol etmek için mi geldin?" diye mırıldandı.

"O kadar da uzak değil. Kargalar gibi."

"Burada olduğumu nasıl anladın?" -Callum duvarın yardımıyla dik konuma gelirken homurdandı- "Burada olduğumu nasıl anladın?"

Vampir deri ceketinden Polysporin tüpünü çıkardı. "O kadar da zor değildi."

"Bunu antibakteriyel bir losyondan mı çıkardın?"

Apex stuI'a baktı. "Bu bir merhem, losyon değil. Ve tüp, direğin üzerinde bıraktığım yerde değildi, bu yüzden onu gördüğünü biliyordum. Ve kamyonun önündeki sabanı aldığı anda otoyola çıkacağını düşündüm."

"Ama buraya geleceğimi nereden bildin..."

"Başka nereye gidebilirsin ki? Haber vermeden kapına geldim-" "Orası benim kapımın önü değil-"

"-ve bagaj getirdim." Apex omuz silkti. "Kendi hayatımda istesem de istemesem de benimle birlikte olan pek çok şey oldu. Bazen her şeyin gerçek olup olmadığını anlamak için bile olsa geriye dönmeniz gerekir."

"Tabii ki olduğunu biliyorum," diye tersledi Callum.

Vampir başka tarafa baktı. Arkasına baktı. "Ama anılar bir süre sonra rüyaya dönüşür. Onlarla zihninizde yaşarsınız ve sınırlar bulanıklaşır, ta ki ne olduğundan ve beyninin kendine daha fazla işkence etmek için ne uydurduğundan eskisi kadar emin olamayana kadar." Apex küfretti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve sanki... bu bok seni gerçekten sakatlıyor, tuzağa düşürüyor, batırıyor ve düşünüyorsun, bunu kendime mi yapıyorum? Ya da... bu bana mı yapıldı? Gerçekten."

Callum belli belirsiz kalbinin durduğunun farkındaydı.

"Bu yüzden buraya geri geldin," diye sözlerini tamamladı Apex. "Ve ben de nerede olduğunu bu şekilde öğrendim."

Ağır bir sessizlik uzarken, Callum bir ileri bir geri volta atarak küçük bir gezintiye çıktı.

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

Apex yine omuz silkti. "Bir şey söylemenize gerek yok. Gerçek neyse odur, biz yorum yapsak da yapmasak da-"

Callum ne yaptığını anlayamadan diğer erkeğin tam önündeydi. Ve o ısıltılı siyah gözlere baktığında, o kadar büyük parladılar ki, dışarı fırlayıp Roor'a çarpmamaları bir mucizeydi.

Yapma, dedi kendi kendine. *Yapma-*

Eli uzandı ve vampirin yüzünün yanında durdu. Avucu kendi iradesiyle mesafeyi kapattığında ve sakal uzamasının sıcaklığını ve ince sürtünmesini hissettiğinde, anılar ve rüyalar arasındaki ayrımı düşündü.

"Buraya hiç geri döndün mü?" diye fısıldadı. "Her şeyin gerçek olup olmadığını görmek için."

Apex başını salladı ve bunu yaparken ikisinin arasında fırça gibi bir dokunuşa neden oldu. "Hayır, yapmadım."

Callum elini bıraktı. "Aferin sana. Birlikte hareket ettiğinize sevindim _."

Arkasını dönmek üzereyken Apex kolundan tuttu. "Seni düşünüyorum. Her zaman."

Sözler öyle bir aciliyetle söylenmişti ki, onları yanlış duymuş ya da yanlış anlamış gibi davranmak mümkün değildi.

Ve sonra o sert yüzdeki acı vardı. O gözlerden özel bir acı yayılıyor ve o ağzı çingiraklıyordu ve Callum bu duyguya bakarken göğsünün ortasında garip bir kilitlenme hissetti.

Yalnız değildi.

Yalnız değildi. Davada.

Callum boğazını sıkarak yutkundu. "Hatırlıyorsun."

Vampir başını salladı ve kısık sesle, "Her şeyi," diye cevap verdi.

Apex'in uzun zamandır arzuladığı dokunuş buydu ve hisler hayal kırıklığına uğratmadı. Avuç içi sadece bir anlığına yanağında durmuş olsa da, bunu tüm vücudunda hissetmişti.

Ve şimdi Callum utanç içinde başını eğip içine doğru çekilirken, farklı bir sıcaklık hissediyordu. Aralarındaki mesafe değişmese de erkek durduğu yerde küçülüyor gibiydi ve bu da Apex'in o lanet dişiyi tekrar öldürme isteği uyandırdı.

"Bana da oldu," diye mırıldandığını duydu. "O yemeği dudaklarının arasına her ittiğimde... teninin üzerinden geçirdiğim her havluyla... yanında oturduğum ve ölüyor olmandan endişe ettiğim her saat boyunca, sana yapılan bana da yapıldı..."

Apex'in görüşü bulanıklaştı ve gözyaşlarını olması gerekenden daha sert bir şekilde sildi. Ve sonra görebilmesiyle birlikte, kurt adamdan, o buz mavisi gözlerden uzağa bakmak zorunda kaldı.

"O şekilde gittiğim için özür dilerim." Callum başını salladı. "O gece, otuz yıl önce. Sana veda edecek gücü kendimde bulamadım."

"Anlıyorum."

Yapmamış olsa bile, yapmamış olsa bile. Ama şimdi biraz daha düşününce, bunun sadece canı çok yandığı için olduğunu tahmin etti.

"Kendine dikkat etmeliydin."

Göz göze geldiler ve içlerindeki cinsel duygu kabardı. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi.

Ve bu çok garipti. Bunca zaman sonra, bu sahneyi kafasında pek çok farklı şekilde canlandırmıştı: Bir gece Caldwell şehir merkezinin sokaklarında, bir restoranda ya da bir süpermarkette olduğu gibi tesadüfi buluşmalar olmuştu. Beklenmedik bir telefon görüşmesi, rastgele bir kapıyı açan o beklenmedik temas. Bir de Callum'un gelip onu şehrin dışındaki küçük, saçma sapan evinde bulduğu en sevdiği buluşma vardı.

Belki de elinde beyaz bir gül vardı, çünkü adama getirdiği tüm o aptal Çardakları, içten hediyeler olarak hatırlamıştı.

Başka fanteziler de vardı. Lucan'ın erkeği getirmesi gibi. Ya da belki Kane'in bağlantı kurması gibi. Ne de olsa bu iki eski mahkûm da onun nerede yaşadığını biliyordu.

Hayalini kurduğu son senaryo en imkânsız olanıydı... ve zaman zaman kendini rahatlatmak için bir şeyler yapmak zorunda kalmasına neden olan senaryoydu: Kendini Geyik Dağı'nın zirvesine çıkarken ve o mağaraya, kurtların yaşadığı mağaraya, kaplıcanın olduğu mağaraya girerken hayal etmişti. Her zaman Callum sudan çıkarken oraya varırdı, çıplak ve sırlıslıkla, o yolda çıplak olduğu zamanki kadar güzel ve unutulmaz.

O anda ikisi ilk kez karşılaşmışlardı.

"Burada asla," dedi usulca.

"Ne?"

"Seni tekrar görmeyi hayal ettiğimde, yalnız... asla burada, bu cehennem çukurunda değildi." Etrafına baktı. "Bu lanet yerden nefret ediyorum. Elimde olsa yakıp kül ederdim."

"Burası artık bir cehennem çukuru değil." Callum sıçan gibi gülümsedi. "Artık termopan pencereleri ve ışıkları var."

"Her santimetre boyanın yeni olması ve çatının altın külçelerle yeniden döşenmesi umurumda değil." Apex başını salladı. "Benim için her zaman lanet bir anıt mezar olarak kalacak."

Callum ona öylece bakarken, ağırlığını botlarının üzerinde bir ileri bir geri kaydırdı. "Ne?"

"Bunu bilmiyordum... senin için oyalandı."

"O değil." Apex'in sesi çatladı ve erkeğin eline uzandı. Geniş avucunu kendi göğsünün ortasına yerleştirerek, "Sen. *Sen* benimleydin," dedi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ghreylke Kampı'nın ön arazisinde, yanlarından bir araç geçerken Mahrci'nin içgüdüğü kaçmaktı. Ama belki de sadece bekçi geri geliyordu? Kamyon gitmiş, pulluk geride kalmıştı. Babası olması gerekmiyordu. Ya da insanların dediği gibi, lancé'si.

Ex-lancé.

"Kimden korkuyorsun?" dedi Hemmy karanlığa doğru. "Ve sana nasıl yardım edebilirim?"

Soru değil. Bir niyet beyanı.

"Bırak gitsin." Gözlerini ona çevirdi. "Bırak beni... bırak. Ben senin için bir hiçim." "Buna kim karar veriyor-"

"Beni tanımıyorsun bile."

Erkek başını yavaşça salladı. "Ve sen burada, tanımadığın hayvanlar için karda 1,5 kiloluk tahıl çuvalları taşıyorsun."

"Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun." diye bir küfür savurdu.

"Endişelenmiyorum."

"Öyle olmalısın," diye fısıldadı. "Sadece anlamıyorsun." "Dene beni."

Mahrci başka tarafa baktı. Arkasına baktı. "Özür dilerim... Bu konuda konuşamam. Ve gerçek bu. Ayrıca şu anda birine verebileceğim tek şey de bu."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra başını salladı. "Tamam. Yeterince makul. Şimdi buradan ışınlanacak mısın? Yoksa birlikte geri mi döneceğiz?"

"Şimdi gidebilirsin-"

"Hayır, ben kaçmam. Hiçbir şeyden." Gözleri kızın yüzünü aradı. "Caldwell'deki evime gidebilirsin, biliyorsun. Bu her neyse çözmek için biraz zaman ayır. Orada olduğunu kimsenin bilmesine gerek yok ve ben de seni yalnız bırakırım. Eğer istediğin buysa."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Uzandı ve tahıl torbasını ondan aldı. Sonra da havaya kaldırdı.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. "Eşyalarımı toplamak için büyük eve dönüyorum."

Hemmy'ye Caldwell'de her nerede yaşıyorsa oraya gitmesi ve onu unutması için yalvarmak istedi. Onu korumak istiyordu -Hemmy'nin omuzlarının ağırlığını ölçtüğünde, sanki onun gibilerden korunmaya ihtiyacı varmış gibi görünse de?

"Ve ben de seninle geri dönüyorum."

Sözleri rüzgârda savrulurken, kendini sakinleştirmek zordu ve kolayca maddesizleşemediğinde, geri yürümek zorunda kalıp kalmayacağını merak etti. Ancak o anda soğuk havada moleküller saçarak ilerliyor ve babasının hiç gitmediği tatil evine dönüyordu. Ama şimdi güvenlik kameralarıyla mı karşılaşıyordu?

Neyin peşindeydi?

Kendine geldiğinde, ön girişte, merdivenlerin dibindeydi- Babası değildi. Ya da Remis.

Ya da saha bekçisi.

"Tanrım! Bir adama gizlice yaklaşmak!"

Yan verandadaki insan çiftçi kamyonunun kasasından geriye sıçradı ve kalp krizi geçiriyormuş gibi göğsünün ön tarafını tuttu. Bay Yates altmış yaşlarındaydı ve her zaman giydiği mavi-siyah kareli yün ceketini, dizlerine kadar uzanan ahır çizmelerini ve siyah kasketini giyiyordu. Beyaz sakalı ve küçük şapkasının kenarlarından kıvrılan beyaz saçlarıyla Noel Baba'nın zayıf kardeşi gibiydi - bir katır kadar huysuz olması dışında.

Ve saçmalık, dikkati dağılmışken neredeyse onu havaya uçuracaktı.

Neyse ki orayı değil de ön tarafı seçmişti. "Özür dilerim," diye kabaca seslendi.

Etrafına bakındı ve Hemmy'yi hiçbir yerde göremeyince kar ayakkabılarıyla karda ilerlemeye başladı.

"Tüm bu tahılı getirdiğin için teşekkürler," dedi adam ve kamyonunun yanına gelirken.

Adam yataktan bir torba daha alıp verandanın örtüsünün altında oluşturduğu yığının üzerine koyarken homurdanarak cevap verdi.

Etrafta Hemmy'yi ararken, Bay Yates'e yardım edip edemeyeceğini sormaması gerektiğini biliyordu. Sonbaharda, Remis'le romantik bir hafta sonu geçirmek için gelmişti ve çiftçiyle ilk kez o zaman tanışmış, bir çanta almak için içeri girerek onu hemen selamlamıştı. Yüz ifadesi, annem *hakkında* ne dedin ve belli ki sen taşralı mısın karışımından oluşuyordu. Adamın çıplak ayağına basmış olsaydı daha iyi bir tepki alırdı.

Yine de ondan hoşlanmaya başlamıştı.

"Lane iyi temizlenmiş," dedi yığının üzerine bir çuval daha atarken. "Bu adam sabanla ne yaptığını biliyor."

Vay canına. Callum'a Nobel Barış Ödülü'nün New York'taki eşdeğerini kazandığını söylemek zorunda kalacaktı.

"Çok beceriklidir," dedi tekrar omzunun üzerinden bakarken. "Şanslıyız-"

Bakım garajının çatısında, bacanın yanında bir 1 gure belirdi ve mesafeden bile Hemmy'nin öfkeyle baktığını anlayabildi.

Bunun bir sorun olmadığını işaret etti.

Neyse ki Bay Yates tepesindeki hiçbir şeye dikkat etmiyordu ve Hemmy başını sallayıp çatı sırtına çömeldiğinde, bu gece endişelenmesi gereken onca saçmalık arasında, eski kafalı bir çiftçiye vampirlerin aslında var olduğunu açıklamak dişlerini sıkıp üstesinden gelmesi gerekenler listesinde yokmuş gibi görünüyordu.

"Bunu size daha önce getirecektim, ama ilçe için çiftçilik yapıyordum."

"Hepsini getirdiğiniz için teşekkür ederim." Her ne kadar dört çanta bekleyecek olsa da

bahara kadar. Ve bir başkası. "Sana parayı şimdi getirebilirim-"

"Faturayı ben keserim," dedi Bay Yates. "İçeride sıcak kalın. Önümüzdeki birkaç gün sıfırın altında olacak. Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var."

"Tekrar teşekkür ederim. Çok teşekkürler."

Bir homurtu daha duydu ve sonra adam kamyonuna geri döndü, dizel motoru çalıştırdı ve gitti. Ona bakmasa da pencereden el salladı.

Kırmızı fren lambaları bir köşeyi dönüp ağaçların arasında kaybolduğunda, garajın çatı katına baktı. Hemmy tünediği yerden yola odaklanmış görünüyordu. Kamyonu mu izliyordu? Yoksa... ona ne kadarını anlatmadığını mı merak ediyordu?

Tanrım, kendini çok kötü hissediyordu.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye seslendi ona. "Sana... bir tabak dolusu bisküvi yapabilirim?"

Hemmy ona baktı. Sonra ayağa kalktı ve yerçekimi onu ele geçirene kadar çatı sahanlığından aşağı doğru yürüdü. O ileri doğru atılırken, kadın bağırdı ve ellerini uzattı -sanki bu bir işe yarayacakmış gibi-

Düşmeden hemen önce maddesizleşti.

Ve sonra sakın bir şekilde onun önünde duruyordu. "Gitmiyor musun?"

Babasının buraya gelişini ve Hemmy gittiğinde ikisi çatışırsa erkeğin ona neler yapabileceğini hayal etti. Tüm bu yersiz şövalyelikten iyi bir şey çıkmazdı. Hemmy'nin her şeyi olurluna bırakmasını sağlamalıydı.

"Henüz değil."

Willow Hills'e döndüğünde Callum, Apex'in gözlerinin içine bakıyor ve kendini havada uçuyormuş gibi hissediyordu. Ama yükseliyormuş gibi değil, düşüyormuş gibi. Yine de o bakıştan kopamıyordu ve kendisine söylenen sözler aklına geldikçe onlara inanmamaya çalışıyordu.

O değil. Sen. Sen benimleydin.

Eğer vampirin söyledikleri doğruysa, eğer gerçekse... Apex'in de canlı canlı yenmiş olduğu fikri sürdürülemezdi-

Hiç düşünmeden erkeğin omzunu tuttu. "Beni dinle. Bu senin hatan değildi. Bu boku üstüne alma, tamam mı? Otuz yıl önce bana olanlar, kendi hayatını mahvetmeye değmez."

Apex başını salladı. "İşler öyle yürümüyor."

"Öyle olmalı."

"Bunları kendinize de söylüyor musunuz? Ve onlara inanıyor musun?"

Sikeyim. Hayır, istemedi. Ama ikisinin de mahvolduğu fikriyle yaşayamazdı. Sonları böyle olamazdı.

"Ben bu acıya değmem," dedi Callum sesi çatallaşırken. "Kendini özgür bırak."

Vampir koridora baktı. Sonra da sanki diğer tarafı görüyormuş gibi özel odanın kapısına odaklandı.

"Görünüşe göre ikimiz de hâlâ hapisteyiz, değil mi? Ömür boyu hapis cezaları, yan yana hücreler. Şartlı tahliye şansı yok-"

Callum ne yaptığını anlayamadan deri ceketin yakalarından tuttu ve yüzlerini birbirine yaklaştırdı.

"Seni vicdanımda istemiyorum."

"Bu konuda sana yardımcı olamam." Gözleri Callum'un ağzına kaydı. "Tıpkı bana seni unutmamı emredemeyeceğin gibi..."

Çaresizlik çok tuhaf bir şeydi, diye düşünecekti Callum daha sonra, kendini daha mantıklı hissettiğinde. Göz açıp kapayınca kadar bir açıdan diğerine dönebiliyor, bir saniye önce içinde sadece boğucu bir keder olan bir şapkadan cinsel ihtiyaç çıkarabiliyordu: Vücudundan geçen sıcaklık hissi daha önceki bir dönemin yankısıydı ve onunla birlikte gelen ihtiyaç da aynıydı. Yine de paslı bir motor gibiydi, hantal ve yavaş tepki veriyordu, dudakları ayrılmadan önce titriyordu.

"Bunu istediğine emin misin?" diye fısıldadı

Apex. "Bilmiyorum."

Yine de ağızları arasındaki mesafeyi kapatan, kendini tutan erkeğe kendi dudaklarını bastıran oydu. Temas 1rm'ydi, dudaklar yumuşaktı ve nefesi hızla sıkılaştı.

Ciğerlerindeki gerginlik pek çok şeyden kaynaklanmış olabilir.

Her şey çok kafa karıştırıcıydı. Anında sertleşti, aleti onlarca yıldır olmadığı bir şekilde gerildi. Ama beyni karmakarışık, geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karışıyordu, böylece zaman çizgisinde nerede olduğundan, kimin vücudunun onunkine karşı olduğundan, nerede olduğundan emin değildi. Sonra Apex başını eğdi ve bir yalama oldu. Ve bir tane daha. Ve-

Callum sertçe geri adım attı. Duvara çarptı. Bu temastan ürkmüş bir at gibi ürktü. Ya hareket etmeyi bıraktığını ya da başının dönüp düşecek kadar kötüleştiğini anlayana kadar sağa sola savruldu.

Sessizliğin içinde nefes nefese kalırken Apex ellerini kaldırdı ve Roor'a baktı.

"Özür dilerim," diye boğuldu Callum. "Ben... üzgünüm."

"Biliyorum." Vampir boğazını temizledi. "Ve ben... seni yalnız bırakacağım. Soru sormak yok. Anladım."

Apex birkaç adım geri çekildi. Sonra arkasını döndü.

Sonra... koşarak uzaklaştı, ağır adımları köşeyi döndü ve bekleme alanından geçerken karardı. Bir süre sonra sanatoryumun ön girişi açıldı ve kapandı.

Ayrılışın ardından Callum'un omuzları çöktü, başı düştü, ereksiyonu azaldı.

Arkasındaki kapı açıldı. "Hâlâ buradasın."

Blade'in sesi kafasının içindeki uğultuya karışırken, öyle mi, diye düşündü.

"Geri dönüyorum," diye mırıldandı.

"Öyle misin?" Bir süre sessizlik oldu. "O zaman neden gitmiyorsun?"

Callum en azından bunun cevabını bildiğini düşündü: Çünkü şu anda malikâneye dönerse o vampirin peşine düşüp özür dilemek zorunda kalacağından endişeleniyordu.

Erkeğin önünde dizlerinin üzerine çökerek.

Blade, "Lütfen içeri gelip bir şeyler yer misiniz?" diye sordu. Çünkü bok gibi görünüyorsun lafı söylenmemişti. "Şafakta yaptığım yemekten kalanlar var, biliyorsun. Oldukça güzeldi. Ya da benimle biraz yumurta yiyebilirsin."

Callum etrafında döndü. Tek yapabildiği göz kırpmak ve nefes almak olduğunda, diğer erkek başını salladı.

"Biliyorum, biliyorum, aç değilsin. Hiçbir şey umurunda değil. Hemen şimdi gidiyorsun." Blade omuz silkti. "Yine de on iki saat sonra hâlâ buradasın. O yüzden belki biraz yemekle başlayabiliriz ve sonra belki de arazimin kenarında bıraktığın kamyonu geri dönebilirsin."

Callum'un zihninin gerisinde aniden bir bağlantı kuruldu. "Sen bir *Symphath*, değil mi?"

Gözleri kısıldı. "Konuyu bu kadar çabuk mu değiştiriyorsun? Apex'in az önce gittiğinden ve bu koridorun seks koktuğundan bahsetmemden mi korkuyorsun?"

Callum geri çekildi. "Sen onu nereden tanıyorsun?"

"Kıskançlık yapma. Öyle bir şey değil." Gülümsemesi yumuşak ve eşitti. Ama yine de bir şeyler sezmişti. "Onu tanıyorum çünkü onun ve benim yollarımız profesyonel olarak kesişti diyebilirsiniz. Caldwell çok küçük bir kasaba olabilir, özellikle de -nasıl desek- uhrevi bir topluluktan bahsediyorsanız."

Bir süre daha gergin bir sessizlik oldu.

Callum, "Senin yemeğini yemeyeceğim," diye homurdandı.

"Bütün gün kapımın önünde aç kalmanın sebebi bu mu yani? Ne olduğum için yemeğine karışacağımı mı sanıyorsun? Sevgili oğlum, seni temin ederim ki, seninle uğraşmak isteseydim, hayatını mahvetmek için çiğnemene ihtiyacım olmazdı."

Callum sert bir kahkaha attı. "Bu zaten oldu." Sonra erkeği iterek geçti ve *Symphath*'in odasına girdi. "İlk seferinde doğru anladın. İştahım kesildi, yani iştahım."

Tek bildiği Ghreylke Kampı'na geri dönemeyeceğiydi.

Ve bu lanet yerin daha iyi bir alternatif olacağını kim bilebilirdi ki?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oh, iyi akşamlar, efendim. Bana başka sorularınız var mı?"

Broadius'un hizmetçisi Petrie'nin endişeli sorusu karşısında Tohr üçüncü kattaki dairesinin kapısına yaklaştı. Üniforması, soğuktan acelesi ve paniğinin çoğu gitmişti. Kot pantolon ve rahat bir kazak giyiyordu ve tuzlu biberli saçları sırtına dökülmüştü.

Ama tabii ki gergindi. Bir çift kardeş evlerinin önünde belirdiğinde herkes gergin olurdu.

"Sadece bir tane." Onu rahatlatmak için gülümsedi. "İçeri girebilir miyiz?"

"Evet, elbette." Kadın saygıyla geri çekildi ve ilerleyeceği yolu gösterdi. "Yardım edebileceğim her şeyi yaparım."

Bulunduğu bina şehir merkezinin dışındaydı ve vampirlerle doluydu. 1 fty ünitelik site, türün yararı için Kardeşlik tarafından sahiplenilen ve yönetilen bir sivil toplum kuruluşuydu. Dönüştürülmüş otelde her türden hizmetçi, şoför, uşak ve barmen yaşıyor, yeni *glymera*'lara ve onların yeni inşa edilmiş malikanelerine, gösterişli partilerine ve tatil evlerine hizmet ediyorlardı.

İşverenlerinin çoğu eski usul aristokratların yardımlardan yararlanma geleneğine bağlıyken, burada siviller ve *köpekler* gözetiliyor ve korunuyordu.

"Sana biraz kahve getireyim mi?" Qhuinn'e baktı ve kulağındaki piercinglere ve siyah-mor saçlarına bir kez daha baktı. "Çay?"

Tohr başını salladı ve bir şeyin çok lezzetli koktuğunu fark etti. Yahni mi? Bu konuda yorum yapacaktı, ama hiç şüphesiz onlara biraz ikram etmek zorunda hissedecekti.

fazla bir şey yoktu.

"Sanırım iyiyiz, ama teşekkür ederim," dedi.

"Tamam."

Yaşam alanı düzenliydi, soluk mavi kanepeler ve krem rengi halı ona bir bulutun üzerinde olduklarını düşündürdü. Duvarlarda Rower'ların 1eld'lerinin ve şirin kulübelerin pastel renklerle çizilmiş güzel resimleri vardı ve televizyonun olmaması, kadının çok okuyan biri olduğunu ve eğer bir film ya da dizi izlediyse bunu iPad'de yaptığını düşündürüyordu.

Kızla ilgili her şey ona onun eski moda bir Merchant Ivory kızı olduğunu düşündürüyordu.

"Korkarım doğru düzgün giyinmedim," dedi ağarmış saçlarını geriye atıp ensesinde toplarken. Sanki kazağının yakasının geçici topuzu tutmasını umuyormuş gibiydi.

"Endişelenmenize gerek yok. Beklenmiyorduk ve beklensek bile burası sizin eviniz."

"Ben de seni arayacaktım aslında."

Kanepelerden birine otururken poposunu minderin en kenarına koydu. Siyah deri ve hançer kıyafetleri içinde, güzel bir masa örtüsünü mahveden bir mürekkep lekesi gibi hissediyordu. Bu sırada Qhuinn, sanki varlığının onu bunalttığının farkındaymış gibi kapının yanında duruyordu.

Hizmetçi oturmadı. En azından Tohr karşısındaki koltuğu işaret edene kadar oturmadı ve nihayet kendi yerine oturduğunda ona nazik bir gülümseme verdi. Evet, Yeni Dünya'da bulunan ama hâlâ Eski Ülke'de işlerin nasıl yapıldığını bilen geleneksel tiplerden biriydi ve Broadius'un bu nezaketi takdir edip etmediğini merak ediyordu.

Evdeki tüm şatafatı düşününce, bundan kuşkulandı.

Ellerini kucığında kavuştururken, "Dün gecedен sonra nasılsın?" diye sordu.

"Kızım bir hafta kalmak için Philadelphia'dan geliyor." Petrie küçük mutfağını işaret etti. "Ocaktaki onun en sevdiği Son Yemek. Sadece sığır eti, patates ve havuç, ama gençlerin rahatlatıcı yiyecekleri vardır - özür dilerim, gevezelik ediyorum. Daha önce evimde hiç Kara Hançer Kardeşliği üyesi olmamıştı."

Kadın ellerine bakarken Tohr telefonunu çıkardı. "Bizi arayacağını söylemiştin?"

"Aklıma bir şey geldi." Gözlerini aralarındaki orta mesafeye dikti. "Ama belki de hiçbir şeydir."

"Anlat bize. Asla bilemezsin?"

O öylece oturup dudağını kaşıyınca, Qhuinn geçip kanepenin diğer ucuna oturdu. Başka bir mürekkep lekesi. "Bu benim oğlumun da en sevdiği yemek."

"Özür dilerim?" dedi, kafasının içinde bulunduğu yerden geri dönerken.

"Dana yahnisi." Qhuinn burnuna bir nefes çekti. "Harika kokuyor-ve bana onu düşündürüyor."

"Gerçekten mi?"

Kardeşi başını salladı. "Küçükken çok seçici bir yiyiciydi ve aslında bu geçiş dönemine kadar sürdü. Bazen ona yedirebildiğimiz tek şey güveç olurdu."

Vücudu biraz gevşedi ve ayak bileklerini çaprazlayarak sandalyenin kıvrımına sıkıştırdı. "Size yaptığım şeyi verebilirim. Bu benim için bir onur olur."

"Oh, bunu kızın için sakla." Qhuinn gülümsedi. "Ama sanırım eşimin *mahmenine* biraz hazırlatacağım. Oğlum yetişkin bir erkek olsa da kimse büyükannemin yemeklerini yenemez."

"Kaç yaşında?"

"Rhamp geçiş sürecinin on yılını geride bıraktı ve bunu söylediğime inanamıyorum.

Onu ve kız kardeşini ben küçükken doğurdum. Ve evet, onlar ikiz."

"İkizlerin mi var?" Petrie şaşkınlıkla elini köprücük kemiğinin üzerine koydu. "Kız kardeşim ve ben ikiziz."

"Şaka yapmıyorum! Aynı mı?"

"Hayır, ama birbirimize çok benziyoruz ve çok yakınız. Yan komşumuz."

"Bu gerçekten harika." Qhuinn güldü. "Eminim kız kardeşin buraya çok gelmiştir.

son yirmi dört saat içinde. İki çocuğum birbirlerinden ayrılamazlar-özellikle de stresli zamanlarda..."

Hizmetçi derin bir nefes aldı, ama kendini hazırlıyormuş gibi değil. "Anna bütün gün benimle kaldı. Ve vardiyası bittikten sonra geri gelecek. Benim şu anda işim yok."

Kadının yüzü gerildiğinde Qhuinn dizlerinin üzerine doğru eğildi. "Biliyorsun, bazı insanlarla konuşmaktan mutluluk duyarız. İnsanlarla çok fazla temasımız var ve eğer böyle şeyler hakkında endişeleriniz varsa... bir şeyler söyleriz. Değil mi?"

Tohr hemen başını salladı. "Kesinlikle."

"Biraz birikimim var." Saçlarını yeniden büktü. "Ama gelecek için endişeliyim. Kendimi biraz dağılmış hissediyorum. Soğukkanlılığıma güvendiğimden emin değilim, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Biliyorum," dedi Qhuinn. "Ve gittikçe kolaylaşacak, söz veriyorum. Gördüklerini asla unutmayacaksın, yalan söylemeyeceğim. Yine de başka, daha normal şeyler tarafından örtbas edilecek."

"Gerçekten mi?"

"Kızınız çiftleşti mi?"

Hizmetçi sanki konunun değişmesine şaşırılmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Ah, hayır. O değil. Ama çok iyi bir erkekle çıkıyor. Sanırım işler o yöne doğru gidiyor.

-Caldwell'de yaşıyor, yani buraya geri dönecek. Buna bayılırım.
Cehennemliğim

yedi yıl önce geçti."

"Gerçekten çok üzgünüm." Qhuinn ciddiyetle başını salladı. Sonra alaycı bir tavırla başını salladı. "Çocuklarımdan herhangi birinin çiftleşip çiftleşmeyeceğini bilmiyorum."

"Hayır mı?"

"Oğlum çok çalışıyor ama her zaman arkadaşlarıyla kulüplerde. Kızım... o özgür bir ruh. Onu kimin bağlayacağını bilmiyorum. Çok iyi bir erkek olmalı."

"Kaderin mucizeler yaratan bir yönü var. Onlar için en iyisini diliyorum." "Ben de aynısını kızınız için yapıyorum."

Peki, ne biliyorsun. Qhuinn hâlâ çok acayip görünüyordu, özellikle de kulağındaki metaller yüzünden-oh, kaşı da delinmişti. Ama genç yaşta büyümenin her türlü oyun alanını nasıl dengeleyebildiği inanılmazdı.

Ve şimdi duraksamada garip bir şey yoktu: Hizmetçi Tohr'a baktığında konuşmaya hazır olduğu belliydi.

"Size birinin resmini göstermek istiyorum." Elini kaldırdı. "Baskı yok. Sadece onları daha önce görüp görmediğini bilmek istiyorum."

"Tabii ki."

Seyirci Evi'ndeki bekleme odasında çekilen fotoğrafı telefonuna yüklemişti bile ve ekranı çevirdi.

Petrie'nin kaşları burun kemiğinin üzerinde birleşirken, Samsung'u öne doğru uzattı. "İşte, benim telefonumu al."

Kadın dalgınca başını salladı ve takas için halının ortasında buluştular. Dişi yavaşça geri çekildi ve görüntüye konsantre oldu.

"Onu tanımam mı gerekiyor?" diye sordu gözlerini kaldırırken. "Yani dişiyi tanımıyorsun."

Hizmetçi yavaşça başını salladı. "Özür dilerim. Onu daha önce hiç görmedim mi?" "Emin misiniz?"

"Evet. Öyleyim."

"Meiser'in kızı Candice adında birini hiç duydunuz mu?"

"Hayır mı?" Qhuinn ile onun arasında bir ileri bir geri baktı. "Yapmalı mıydım?"

"Hiç de değil. Sadece olası ipuçlarını takip ediyorum."

Tohr telefonunu geri alırken şiddetli bir hayal kırıklığı yaşadığının farkındaydı ama hadi ama. Her gece aristokrasinin bir üyesi, birinin lanet olası bekleme odasına bir sürü gizemli evrak bırakmasının ardından suikast sonucu öldürülmüyordu diye... bu iki olayın birbiriyle bağlantılı olduğu anlamına gelmiyordu.

Bazen zihin hiç yoktan bağlar kurar.

"Özür dilerim," dedi sandalyesine geri yerleşirken. "Kim bu kadın? Sizce Üstat Broadius'a olanlarla bir bağlantısı var mı?"

Tohr omuz silkti ve ayağa kalktı. "Her türlü ipucunu araştırıyoruz ve bu uzun bir ihtimaldi. O yüzden hayır, bilmiyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

Hizmetçi de ayağa kalktı. "Ben buradayım. Herhangi bir şey için, yardım edebileceğim herhangi bir yol için-" "Bekle," diye araya girdi Qhuinn.

"Bizi arayacağını mı söylemiştin?"

"Ah, evet." Endişeli gözleri kardeşinin uyumsuz bakışlarına yapışmış gibiydi. "Ama bilmiyorum..."

"Sorun değil," dedi kardeşi yumuşak bir sesle. "Her neyse. Ve eğer gizlilik konusunda endişeleriniz varsa, bize söyleyeceğiniz hiçbir şeyin geniş çapta paylaşılmayacağından emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Başını salladı. "Efendi Broadius için sadece bir yıl kadar çalıştım. Sanırım onun ilk ev hizmetlilerinden biriydim. Bir aşçı ve bir de şoför var, onlarla da konuşmuş olmalısınız?"

Tohr başını salladı. "Dün gece şafaktan hemen önce onlarla temasa geçildi ve şu anda sorgulanıyorlar."

"Onlara bir hafta süre verilmişti."

"Çünkü Broadius gidiyordu," diye mırıldandı Tohr. "Seyahate çıkıyordu, değil mi?" "Evet, programında bu da vardı."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra tekrar Qhuinn'e baktı. Başını eğdiğinde, omuzlarını dikleştirdi ve sıçradı.

"Paranın nereden geldiğini hiç anlamadım." Ellerini havaya kaldırdı. "Onu yargılamadım. Bir işe ihtiyacım vardı ve iyi para veriyordu, bu yüzden minnettardım. Ama hiçbir zaman anlamadım - yani, çalışıyor gibi görünmüyordu ve yine de nasıl kendi kendini yetiştirmiş bir erkek olduğu konusunda büyük bir anlaşıma yaptı. Kurucu bir aileden gelmediğini. Yine de bir masası ya da bilgisayarı yoktu ve hiçbir zaman bir iş ya da meslektan bahsetmedi, akşam yemekleri ya da sosyal etkinlikler için hiçbir iş ortağı yoktu. Sofistike bir kadın değilim ama... Yani tek yaptığı ev için bir şeyler almaktı. Tablolar, sanat eserleri, mobilyalar. Sürekli bir teslimat çalkantısı vardı, bu yüzden bir tür geliri olmalıydı..." Hizmetçi kendi içine çekilmiş gibiydi. "Ve sonra bir gece, yaklaşık bir ay önce? Silahları buldum."

"Silahlar mı?" Tohr başını eğdi. "Kişisel güvenliği için mi?"

Hizmetçi başını salladı ve çok ama çok net gözlerini onunkilere odakladı. "Kasalar dolusu. Bir U-Haul kamyonu dolusu."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bu süpermarketin nerede olduğunu nereden biliyordun?"

Mahrci cipin yolcu koltuğundan konuşurken, Mayhem arabayı park edip motoru durdurdu. Dükkânın yerini bulmak roket bilimi olmasa da - tek yaptığı Google'da "Plattsburgh, NY'de 24 saat açık marketler "i aramaktı - yanındaki kadının kendisinin bir dahi olduğunu düşünmesinden belli bir memnuniyet duyuyordu.

Pek çok insan onun hakkında pek çok şey düşündü. "Dahi" genellikle o.

"Tıpkı sihir gibi," dedi. "Ve dürüst olmak gerekirse, bence biraz gerçek yiyeceğe ihtiyacımız var ve Yemek yapmayı severim."

Saçmalık. Tek derdi onu biraz daha yanında tutabilmektir ve bunun için elindeki her şeyi kullanmaya hazırdı. Kendi sindirim sistemi olsa bile.

"Tamam, Şef," dedi.

Sonra Mahrci biraz güldü, ama onun çok sevdiği o kolay şekilde değil. Sesin ardında bir kararlılık vardı, tıpkı kırk-on beş dakikalık yolculuk boyunca onunla paylaştığı sohbeti zorlayan bir hoşluk olduğu gibi.

"Ama sana iyi bir akşam yemeği hazırlamayı teklif eden ben olmalıydım." Kapısını açtı. "Tam tersi değil."

Kadın zıplayarak dışarı çıkıp eşyalarını kapatırken, adam da onu izledi ve üzerinde futbol oynanabilecek kadar büyük bir otoparkın tuzlu çamuruna indi. Hayır

park yeri bulmakta sorun yaşadım. Gecenin saati ve soğuk hava nedeniyle sadece on beş araba daha vardı.

Cipin karşı tarafında onunla karşılaştığında, onun elini tutmak için aptalca bir dürtü duydu ve l'lerini kot pantolonunun önüne sokarak sorunu çözdü. Kendi kendine, onları fiziksel olarak olabildiğince ayrı tutmanın daha iyi olacağını söyledi. *Cehennemlik* değildi ve tanımadığı, bir FBI ajanı gibi sır saklayan ve muhtemelen tehlikeli birinden kaçan bir kadınla gül renkli bir tavşan deliğine girmek ne kendisi ne de kadın için iyi bir sonuç olacaktı.

Evet. Bu güzel bir moral konuşması değil miydi?

Libidosunun tamamen ortalarda olması çok kötü.

Kendini düşünmekten alıkoymak için "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Koca bir tabak makarnanın üzerine et sosu dökmeye ne dersin?" diye karşı çıktı.

Şöyle bir baktı. Bakışları sanki vaat edilmiş topraklarmış gibi girişin üzerindeki parlayan Hannaford tabelasına takılmıştı; konsantrasyonu, kendini umutsuzca Her Şeyin Harika Olduğuna ikna etmeye çalışan birinin sergilediği türdendi.

"Harika, bu harika olur," dedi.

Sikeyim.

"Çok rahatsın," diye mırıldandı.

"Bay Kişilik'in buna katılacağını sanmıyorum."

"Apex'i mi kastediyorsun? Evet, gergin biri. Yani, bana da her zaman onaylamıyor gibi görünmüştür."

Mayhem sertçe ona baktı. Hâlâ girişe bakıyordu ve şüphesiz kendi sözlerini duymamıştı.

"Dondurucun var mı?" diye sordu. Onu ilgilendirmemesi gereken şeylerin peşine düşmeden önce.

"Oh evet. Yürüyerek."

Bu doğrudu, diye düşündü. Dün gece yiyecek ararken buna rastlamıştı.

"Biraz da Tater Tots alabiliriz. O küçük şeylere bayılıyorum-"

Arkasından gelen bir koku rüzgâra karıştı ve onu susturdu. Kaşlarını çatarak omzunun üzerinden baktı. Bir insan kamyonundan iniyor ve geniş gagalı kamyoncu şapkasını kafasına indiriyordu. Üzerindeki 1eld camo Rak ceket ona iki beden büyük gelmiş gibiydi, adam kabine yaslanırken kıvrımları dışarı taşıyordu.

Mayhem burun deliklerini açarak havayı tekrar test etti. "Oha!"

Mahrci kara buzda kayan kıza elini uzattı. Hızlı bir hamleyle onu yakaladı ve kendine doğru çekti; bir anlığına tek hissedebildiği, tek bildiği, onun bedenine yaklaştığı, kolunu beline doladığı, saçlarının bir tutamının çenesini gıdıkladığı, kalçasının kendi kalçasına sürtündüğü hissiydi.

Bir kahkaha atarak adamın ceketinin önünü tuttu ve sonra birbirlerinin gözlerinin içine bakmaya başladılar.

Boğazını temizleyen Mayhem, onu düzgün bir şekilde ayağa kaldırırken kendi kışını tekmeledi. "Ucuz atlattık."

"Ah... evet. Öyleydi."

Elektrikli cam kapılardan beceriksizce içeri girdiklerinde onları bir sıcaklık ve uzak bir müzik sesi karşıladı ve iki katlı küçük arabalara baktı. "Bundan daha ağır bir şeye ihtiyacımız olacak."

"Öyle miyiz?"

Büyük çocuk versiyonuna yöneldi, bir tanesini çekip kurtardı ve yüzüne hadi bunu yapalım ifadesini yapıştırdı.

"Bu işi teker teker ele alalım derim."

"Oh, sen ciddisin."

"Ben yemeklerle uğraşmam." Kendini alkışladı. "Tanrı vergisi yeteneklerimi ayakta tutmak ve hareket ettirmek için enerji gerekiyor ve dondurulmuş akşam yemeklerinde utanılacak bir şey olmasa da, makarna hariç her şeyi evde yapalım diyorum."

Bunun üzerine, yirmi milyon farklı şekerlemenin on yedi bin farklı markasıyla dolu, güneş ışığıyla aydınlanmış bir iç mekânın onları beklediği bir sonraki kapı setine giden yolu gösterdi.

Umarım havayı biraz temizler.

"Birlikte yiyecek arayalım-"

Birdenbire, kamyoncu şapkalı ve kamuflaj ceketli adam aralarındaki boşluğa daldı ve Mahrci'yi dirseğiyle yakaladı.

Etkisi anında oldu. Mayhem bir an için çizgilerin dışına çıkmadı. Sonra, dişleri aşağıya doğru inmeye başladı ve arabanın etrafında bir adım attı, başı eğildi, omuzları kalçalarının üzerinden öne doğru çıktı-

Mahrci'nin elinin koluna dokunması, kesinlikle cinayet olabilecek bir şeyi -hem de kanlı bir cinayeti- durdurmaya yetti.

"Ben 1ne." Sanki görebildiği tek şeyin kendisi olduğundan emin olmak istermiş gibi yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Gerçekten. Öyleyim. Ekmek reyonuna gitmeye ne dersin?"

Mayhem dalgınca başını salladı ve hemen sağdaki meyve ve sebze reyonundaki o kaba herifi aramıyormuş gibi davranmaya çalıştı.

"Kulağa harika geliyor," dedi oldukça kısık olmayan bir sesle. "Ekmeğe bayılırım."

Neyi sevmedi? Kesinlikle onsuz yapabileceği şey?

Bağlanmış gibi davranıyordu. Ama iç kablolarıyla tartışırken iyi eğlenceler.

Ve o insan, kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, menzilden uzak dursa iyi olur.

Bazı insanlar her yönden yanlış bir havaya sahipti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Tohr, Broadius'un McMansion'ında yeniden bir araya gelirken Qhuinn de hemen arkasındaydı. Bir önceki geceye göre büyük değişiklikler vardı: Lapa lapa yağan kar yok. Hizmetçinin donmak üzere olduğu açık bir kapı yok. İçeride ceset yoktu.

Ama burası hâlâ bir suç mahalliydi.

Bakır anahtarı çıkarırken, Qhuinn yolun iki yanındaki ve karşısındaki komşuları değerlendiriyordu; çok çok uzakta yer alan ve taş duvarlar ve bitkilerle izole edilmiş diğer mülkler. Burada ne kadar çok hareketlilik yaşandığı düşünüldüğünde bu iyi bir şeydi. Cesetler Manny'nin seyyar cerrahi ünitesiyle morga götürüldükten sonra V tüm kilitleri değiştirmiş ve bir ekiple birlikte kendi kameralarını yerleştirmişti.

Rüküş iç mekâna adım atan Tohr, duvardaki ışık düğmelerine bastı. Her türden büyük boy, aşırı kristalli 1 ışık yandı ve aklına dağdaki BDB malikânesi geldi. O imparatorluk sarayını özlemişti, gerçekten özlemişti. Daha önce zarafetini hiç takdir etmemişti, ama tüm bu eksikliklerin yanında? Orası gerçekten de ilahi bir yerdi.

"Garaja bağlı mı?" Qhuinn onları birlikte içeri kapatırken sordu. "Evet."

İkili evin arka tarafına doğru ilerledi. Odaların durgunluğu, geçici bir boşluğun yanına bile yaklaşamayacağı kadar uğursuzdu: Ev sahibi asla geri dönmeyecekti. Dolaptaki kıyafetler bir daha asla onun tarafından giyilmeyecekti. Mektuplar açılmadan, telefonlar cevaplanmadan kalacaktı-

Tohr durdu.

"Ne?" Qhuinn silahlarından birini çıkarırken sordu.

"Cep telefonu nerede?" Tohr kardeşine silahını kaldırmasını işaret etti.
"Herkesin bir telefonu var. Broadius'un telefonu nerede?"

Hepsinin bu ayrıntıyı atlamış olması, hizmetçiye olanlara benziyordu: Bir kamyonet dolusu tüfek ve otomatik silahla karşılaşan birinin, işvereni öldürüldüğünde ilk aklına gelen şey olmalıydı. Ancak beynin herhangi bir zamanda yalnızca çok fazla işlem kapasitesi vardı ve ayrıca kendi öncelik listesi de vardı. Olaylar çerçeveselendikçe ve serbest bırakıldıkça, bilişsel alan yaratıldı ve bir şeyler ortaya çıktı.

Qhuinn, "Bakalım önce cephaneliği bulabilecek miyiz," dedi. "Sonra da bir telefon ararız."

Tohr başını sallayarak tekrar yürümeye başladı.

Mutfak tamamen işle ilgiliydi, hiçbir yerde rahat bir aile sofrası yoktu, personelin yemek yiyebileceği bir masa ve sandalye bile yoktu. Tüm aletlerin restoran kalitesinde olması sürpriz değildi ama hiç kullanılmamış yepyeni aletlerdi. Aynı şekilde, kırmızı kiremitli Roor pırıl pırıldı ve adanın üzerindeki bir raftan sarkan paslanmaz çelik tencereler kutudan yeni çıkmış gibi pırıl pırıldı.

Qhuinn, "Bu adamın burada bir kâse mısır gevreği bile yediğini sanmıyorum," dedi.

Tohr başıyla onayladı. "Kilerde, dolaplarda, buzdolaplarında ve dondurucularda yiyecek yok. Aşçı ne yapmış?"

"Butch onunla konuşmayı bitirdikten sonra dışarı çıkacağız." Qhuinn durakladı ve rastgele bir çekmeceyi açtı - tabii ki boştu. "Sahne seti gibi."

Her şeyin uzak tarafında endüstriyel bir çamaşır odası vardı ve -şaşırtıcı değil- devasa makinelerin üzerindeki rafta deterjan, ütü masasında hiçbir şey ve kapıdan çıkarken kuru temizleme yığının yoktu.

Nihayet garaj kapısına geldiklerinde bir şeyler açtılar ve harekete duyarlı ışıklar yandı.

"Tamam," dedi Qhuinn. "Ona arabaları vereceğim."

Çeşitli model ve tarzlarda bir düzine Porsche 911 sıra sıra dizilmişti, boyları parlıyordu, eğimli arka uçları ve yuvarlak farları onları emirle oturan köpekler gibi gösteriyordu.

Tohr uzak duvardan aşağı doğru yürüdü, her türlü Porsche posterinin ve şeffaf raflara yerleştirilmiş Porsche modellerinin yanından geçti. "Adamım, bazı satın alma işlerine girmiş, değil mi?"

"Cehennem rutini."

Qhuinn arka kuyruğu o kadar büyük olan bir şeyin üzerinde oyalanırken, sandalyeleri üzerine çekebilir ve ona dört üst diyebilirdiniz, Tohr yolun dörtte üçü kadar aşağıdaki bir kapıya yöneldi.

Kilitlendi.

"Küçük kitine ihtiyacımız var."

"Geliyorum." Kardeşi koşarak geldi. "Özür dilerim, dikkatim dağıldı. Acaba şimdi bunlara ne olacak? Belki Shuli onları malikaneden satın alır."

Üstteki sürgü üzerinde çalışmaya başladı.

"Demek Rhamp çiftleşme olayına odaklanmıyor, ha?" Tohr arkasına yaslandı ve boş boş arabalara baktı. "En azından henüz değil mi?"

Qhuinn mavi ve yeşil gözlerini devirdi. "Zerre kadar değil. Ve dürüst olmak gerekirse, Lyric de aynı. Bununla ilgili bir sorunum yok. Ama herkes böyle hissetmiyor."

"Blay'in *mahmenleri* büyük genç için hazır mı?"

Kardeşi aletleri değiştirdi ve işe geri döndü, metalin metale sürtünmesinden çıkan yumuşak sesler yükseliyordu. "Sorun o değil. Yarı yarıya değil."

"Layla?"

"Elbette onları istiyor ama çocuklarımızın mutluluğundan daha fazlasını değil."

Tohr kaşlarını çattı. "Blay'in babası mı?" Başını iki yana sallayınca Tohr bir an duraksadı. "Blay mi?"

"Hayır." Qhuinn doğruldu. "Üvey kardeşin Xcor. O bir bebek delisi."

"Ben... tamam, bu bir sürpriz." Tohr iri yarı erkeği gözünde canlandırırken gülümsedi.

çarpık üst dudağı. "Yani, iyi bir sürpriz. Ama evet, vay canına."

Piçler Çetesi'nin başı şimdiden dede mi olmak istedi?

"Çok yumuşak başlı olduğu kesin." Qhuinn kilide doğru başını salladı. "Ama ne değil biliyor musun? Bu lanet kapı."

"Benim sıram." Tohr bir elini ceketinin içine soktu. "şimdi düşündüm de, Xcor Rhamp ve Lyric konusunda harikaydı. Kulağıma gelenlere göre her şeyi o yapıyormuş, bezleri, banyoları, benim için geri adım atar mısın?"

"Gerçekten harikaydı." Qhuinn menzilden çıktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Gerçekten öyleydi. Şarj etmek ister misin?"

"Bir tane var ama teşekkürler." Tohr C-4 plastik patlayıcıyı ölü sürgü başı ile çelik pervaz arasına yerleştirdi. "Ailenizin hep sevdiğim yanı da bu. Sen, Blay, Xcor ve Layla, dördünüz de o çocuklar için gerçekten el ele veriyorsunuz. Hiç kimse bu kadar sevgiyle büyütülmedi."

"Teşekkürler. Biz iyi bir takımız-hey, o C-4'ü yeni stoktan mı aldın?"

"Evet." Patlayan fünyeyi yerleştirdi. "Z gerçekten de yeni tedarikçiyi tercih ediyor. Kanada'dan geliyor."

Gençlerden bahsetmeleri ve onun ikisini de havaya uçuracak kadar patlayıcı içeren bir gedik açması arasında gidip gelmeleri olağan bir durumdu.

İşteki başka bir gece daha.

"Üç deyince."

Her ikisi de çıktıkları kapıya kadar geri geri gittiler. Patlama bölgesinden yeterince uzaklaştıklarında Tohr telefonundaki patlama programını başlattı.

"Bir... iki..." Kardeşine başıyla selam verdi ve ikisi de kulaklarını tıkadı. "Üç-"

Keskin bir çatlama sesi arabaların etrafında yankılandı ve ardından *çarpma* sesi geldi!

Çelik panelin cilalı beton Roor'a çarpması.

Birlikte koşarak ilerlediler ve Tohr ilk ortaya çıkan merdiven boşluğuna girdi. Özel bir şey değildi, sadece çok derin olan kısa bir basamak yığınıydı ve tabanlarına indiğinde, düşmenin nerede olduğunu bilmediği için telefonundaki ışığa bastı.

Hayal kırıklıklarından bahset. Kurşun kaplı beton, alçak tavanlı ve boş, ona on ölçülerinde bir alan.

Qhuinn de ona katılınca, "Barut kokusunu alabiliyorum," dedi. Son zamanlarda burada kesinlikle bir cephanelik depolanmıştı.

"Şu duvara bakın." Tohr elini göğüs hizasındaki boyadaki bazı çiziklerin üzerinde gezdirdi. "Burası sandık üstüne sandıktı."

Qhuinn başını salladı. "Bence kesinlikle onun günlük işini bulduk."

"Silah tüccarı."

"Vuruşun profesyonel olmasına şaşmamalı. Bu malın alıcı ve satıcılarının her türden bang-bang yerde bağlantıları var."

Tohr yüksek sesle hesap yaptı. "O ce yok. İş arkadaşı yok. Evde bir hizmetçi, mutfakı hiç kullanmayan bir aşçı ve patronunu bir yere götürmek yerine burada tampon cilalayan bir şoför dışında kimse yok." Beton basamaklara baktı. "Ama neden hizmetçinin dışarıda, çimenlerin üzerinde duran U-Haul'u görmesine izin verdi?"

Qhuinn'in uyumsuz bakışları daraldı. "Broadius onu ne yaparken yakaladığını bilmediği için şanslıydı."

Tatlı, yaşlı kadını düşünen Tohr başını salladı. "Evet. Peki ya katilin cinayet sebebi? Broadius yanlış kişiyi etkilemeye çalışmış olmalı."

Merdivenlere doğru geri dönerlerken Tohr, mekanın V'nin Çark'taki kendi cephaneliğinde tuttuğu türden ahşap kasalarla dolu olduğunu hayal etti; siyah boyayla damgalanmış uzun kasalar, ne tür bir silahın toplu olarak satın alındığına bağlı olarak farklı ülkelerden geliyordu. Mermiler için de aynısı geçerliydi ama onlar daha çok ağır karton kutularda geliyordu.

"Bu konuda içimde kötü bir his var," dedi alçak bir ses tonuyla.

Tırmanışta başı çeken Qhuinn omzunun üzerinden baktı. "Neden yapmayasın ki?"

"Yani..." Kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. "Bu konuda içimde gerçekten kötü bir his var."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Harika bir ikili değiller miydi, diye düşündü Mahrci sadece on beş dakika sonra.

Hemmy alışveriş arabalarını otomatik ödeme şeridine doğru çekerken çok etkilendi. Mağazaya neredeyse askeri bir yaklaşımla, şeritleri kapsayacak şekilde ayrılarak, seçimler üzerinde hızlı bir anlaşmayla bu şeyi tamamlamayı başarmışlardı-

Tekrar saatine baktı. "Bunun bir tür kayıt olması gerekmiyor mu?" Zaman tutuyormuş gibi barkodları tarayıcıdan geçirmeye başladı.

"Kolaylık her şeydir. Ve biz harika bir takım olduk."

"Ben de tam bunu düşünüyordum."

Gözleri hızla ona kaydı ve sonra bir paket Tater Tots aldı. "Eğer bir süpermarket yarışı olursa, biz de katılırız."

Sözler rahattı ama sahte bir şekilde öyleydi. Bu sözlerin altında, buraya gelirken hiçbir şey hakkında çok fazla gevezelik etmesine neden olan aynı gerilim kaynıyordu. Ve Tanrım, ona her şeyi anlatmak istiyordu, gerçekten. Ama onunla daha fazla zaman geçirdikçe, onun için sadece iyi şeyler istiyordu. Güvenli şeyler...

Yanında getirdiği türden bir şey değildi.

"Keşke seninle bir yıl önce tanışsaydım," diye fısıldadı.

Sos yapmak için kullanacakları hamburgeri tararken donup kaldığında, söylediklerini onun duymasını istememişti.

Hemmy doğruldu. "Nedenmiş o?"

Derin bir nefes alarak, hepsi boş olan diğer kasa şeritlerine göz attı. Yuvalar şeker vitrinleriyle ayrılmıştı, dergi yığınları

ve kola markalı gazoz buzdolapları vardı. Çok normal. Çok normal.

Yaşamak istediği türden bir hayat.

"Bir yıl önce her şey çok daha basitti."

Bir duraklama oldu, sanki onun açıklamasını bekliyordu. Sonra daha da hızlanarak tekrar taramaya başladı.

"Şey, her neyse onun için üzgünüm," dedi.

Ona odaklandığında hayal kırıklığını hissedebildi ve bir gece önce onu dikkatle içeri taşıırkenki ruh haliyle karşılaştırdı. Bu değişimden o sorumluydu. Elbette, ona hiçbir şey borçlu değildi ama aynı zamanda, karşınızdaki kişi kendini gergin hissedene kadar sadece çok fazla ipucu bırakabilirdiniz.

En azından Connelly'de uzun süre kalmayacaktı. Kuzeye giderken ona en fazla bir ya da iki gece kalacağını söylemişti. Babasını kırk sekiz saat idare edebilecekti.

"Arkadaş olmak isterim." Ona bir gülümseme sundu. "Sen ve ben."

Kaşlarını çatarak el arabasına uzandı ve bir kucak dolusu şey çıkardı. Eğer kuadra-zaman yapmak mümkünse, bunu bir şekilde başarmıştı, her seferinde çıkan küçük *bip* sesi süpersonik bir *bip!bip!bip!bip!bip!*-

Ve sonra durdu.

Büyük evden ayrıldıklarından beri ilk kez ona gerçekten bakıyor gibiydi. "Özür dilerim. Bu harika olurdu." Biraz gülümsedi. "Hadi... arkadaş olalım."

Elini uzattığında, "Merhaba, ben Mayhem." dedi.

Onun avucuna baktı. Avucunu sıkarken tekrar gülümsedi. Ya da gülümsemeye çalıştı. "Hemmy değil o zaman?"

"Bu bir takma isim - sözlüğe baktığınızda zarar verici düzensizlik ve kaos anlamına gelen bir isimden daha iyi bir izlenim bırakabileceğini düşündüm."

"Hemmy'yi seviyorum."

Eğildi. "O zaman Hemmy ben olacağım."

El sıkıştıktan sonra, ilk o bıraktı. Sonrasında bildiği tek şey, kredi kartıyla birlikte ekrana doğru ilerlediği oldu.

"Benden." O şeyi yuvasına koydu. "Her şey için en azından bunu yapabilirim..."

"Mahrci."

"Hmm?" Ona doğru baktı. Ve anında durdu. "Neyin var?"

Mayhem kalçalarının üzerinde yarı dönmüş bir halde, yaklaşık otuz adım ötedeki girişe bakıyordu. Bakışları içeri yeni giren bir adamın üzerindeydi ve insanı takip edişinde sıradan bir şey yoktu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Soğuk için örgü bir şapka ve parka giymiş olan müşteri, tıpkı diğer insanlar gibi gece geç saatlerde dışarıda olan sıradan bir adamdan başka bir şey gibi görünmüyordu.

Cipin anahtarları eline sıkıştırılmıştı. "Dışarı çıkıp beni beklemeni istiyorum. Kapıları kilitle-"

"Neden?"

Hemmy'nin yüzü birdenbire onunkinin içindeydi ve onunla ilgili her şey, özellikle de gözlerinin onunkiler üzerinde bu kadar yoğun olması ve derin sesinin tonu, beyninin içine işleyen tüm ben-olmuyorum'lar onu etkiledi.

"Tamam," dedi başını sallayarak. "Pekâlâ."

"Ve orada kal. On beş dakika içinde çıkmazsam, uzaklaş."

Adam yürümeye başladığında, kadın telaşla onun kolunu yakaladı. "Bekle, nereye gidiyorsun? Ne oluyor-"

"Dışarı çık ve arabaya bin. *Hemen şimdi.*"

Plan işe geri dönmekti.

Apex, Willow Hills'ten büyük kampa döndüğünde Mayhem'i yakalayıp güvenlik kurulumunun arka tarafında sihrini konuşturmaya niyetlenmişti; böylece Dodge'dan siktir olup gidebileceklerdi. Doğal olarak, SUV gitmişti ve mahzene seslendiğinde kimse cevap vermedi. Aramalar da geri dönmemişti.

Mayhem'in yerini tespit etti. Plattsburgh'da bir Hannaford.

Yiyecek. Tabii ki.

Ya da en azından adamın telefonu akşam yemeğini almaya çalışıyordu.

Apex daha sonra bodruma inmiş, Mahrci'nin kapısını çalmış ve kadının kıyafetlerinin hâlâ o dolapta olduğunu fark etmiştir.

Fates in the fucking Fade, diye düşündü, *lütfen dışarıda geyikleri beslemesin ve kendini tekrar yedirmesin*.

Ya da babası tarafından kaçırılmış olması. Onun lanced'si. Lanet olası Santa-Claus.

Üst kata döndüğünde, tam birinci kata ulaşmıştı ki, pencerelerden içeri bir far huzmesi girdi. Callum olamazdı. Tabii o kurt adam bir şekilde bir Ford kamyonu buraya ışınlayamazsa. Hâlâ Hannaford'da avcılık oynayan Hemmy de olamazdı.

Ve bildiği kadarıyla Mahrci arabasını getirmemişti.

Büyük bir hevesle gidip ön kapıyı açtı-

Öndeki mat gri BMW sedan, pudra şekerine bulanmış büyük beyaz bir köpekbalığına benziyordu. Direksiyondan inen erkek de araba gibi kaygandı; siyah saçları erkek topuzu şeklinde geriye toplanmıştı ve yüzünde her akşam golf sahası gibi biçtiğine şüphe olmayan kirli sakallar vardı. Koyu renk takım elbisesi içinde, taşrada kaybolmuş bir mankene benziyordu.

Penbroke'un oğlu Remis arabanın kışına yaklaşıırken, "Daha bitirmedin mi?" dedi.

Gucci mokasenlerinin tabanlarının ısıtıcıdan dolayı sıcak olması, buz üstünde Üç Ahbap Çavuş aksiyonuna giriştiği anlamına geliyordu ve o kadar da tatmin edici değildi. Dengesini gösterişli otomobilinin posterierine kaptırması çok kötü oldu.

"Neredeyse kışının üstüne düşüyordun," diye söylendi Apex, adam yürüyüş yoluna çarparken. "Eee?" Remis, yol boyunca ilerlerken çok daha dikkatliydi.

paketlenmiş kar. "İşini bitirmedin mi daha?"

Apex döndü ve kapıyı açık bırakarak eve geri döndü. Kapı gürültüyle kapandığında ocağa doğru yolu yarılamıştı.

"Harika bir tavrın var, Apex."

"Patronun beni kişiliğim için işe almadı." Apex, nehir taşının bir köşesine yerleştirilmiş odun kordonundan birkaç kütük topladı. "Ve rahat ol, hâlâ programa uygun çalışıyorum. Kameraların çoğu çoktan kuruldu."

"Yem ne olacak?" Erkek, elleri kalçalarında, büyümüş de küçülmeye hazır bir ispiyoncu gibi etrafına bakındı. "O ne zaman çevrimiçi olacak?" Kibirli piçi görmezden gelen Apex, bir kucak dolusu odunu ocağa götürdü. Biriken küller yemeğe acıkmıştı ve parıltıyı yeniden doldurduğu anda, Rames sanki bir şeylerin tadını test ediyormuş ve parkeyi çok lezzetli buluyormuş gibi yaladı.

Arkasını döndü. "Programlama ilerliyor." "Ne zaman?"

Bir soru değil, bir talep. Ama o adam için çalışmıyordu. "Hazır olacak. Bana bolca zamanım olduğu söylendi."

"Kırk sekiz saatiniz var."

Apex kaşlarını çatı. "Benim anladığım bu değil."

"Artık öyle." Erkek etrafına el salladı. "Öyleyse... yola koyulun."

Apex bir an için yün halıya baktı. Güzel halı. Kırmızı, yeşil ve altın rengi. Evdeki diğer her şey gibi.

Her şey düşünüldüğünde, huş ağacı kabuğundan bir kenarlığı olmamasına şaşırdı.

Hazır olduğunda, Remis'le burun buruna gelecek şekilde üç adım öne çıktı. "Ben senin için çalışmıyorum. Eğer çalışsaydım? Bu ses tonunun benim yanımda bir daha kullanılmayacağını garanti edebilirim."

Remis son derece kibirli bir tavır takındı ve sakallı çenesini kaldırdı. "Sana nasıl istersem öyle hitap ederim. Ve benim için çalışıyorsun. Ben Whestmorel'in sağ koluyum, bu yüzden sana programın değiştiğini söylediğimde bunu yapacaksın ya da kovulacaksın."

"Oh, çok özür dilerim. Haklısınız."

Bunun üzerine Apex çalışma odasına gitti ve henüz açılmamış olan du e'yi aldı. Onu dışarı taşıırken, erkeğin üstün yüzünde bir memnuniyet ifadesi vardı-

Bavullar ön kapıya bırakıldığında ve Apex portmantodaki deri ceketini almaya gittiğinde bu durum değişti.

Lanet olsun, Mayhem o SUV ile neredeydi? "Ne yapıyorsun?"

Apex şöyle bir baktı. "Bana iki seçenek sundun. Kalmak ve -nasıl demiştin- 'bunu gerçekleştirmek'. Ya da gitmek. O yüzden gidiyorum."

Mayhem döner dönmez. Bu not üzerine, telefonunu çıkardı-

"Gidemezsiniz." Remis kameraları işaret etmeye başladı. "Bunların çalışması gerek

-"Onlar gelmedikçe toplantıyı burada yapamayız."

Apex'in telefonu bir dizi küçük tippity-tappy sesi çıkardı.

"Ona mesaj atmak zorunda değilsin." Şimdi ses tonu daha makuldü. "Sen sadece işini yap-"

"Oh, patronumuzla konuşmuyorum." Apex gülümsedi - gerçekten gülümsedi. "Whestmorel Konsey'i burada toplamaya çalıştığında ve o hainlerin her hareketini kaydedemediğinde ne olacağını sana bırakacağım - böylece yasadışı olduğu için yaptıklarını tekrar gözden geçirirlerse ayaklarını 1re'ye kadar tutmak için bir kozu olacak."

"Şimdi, bekle-"

"Bu arada iyi eğlenceler. Eğer program değiştiyse ve onların geleceğini düşündükleri tarihten önce sadece iki geceniz varsa? Güvenlik sistemleri konusunda uzman bir IT elemanı bulmanız çok kolay olacaktır. On parmağında on marifet. Özellikle de her yerde boşboğazlık etmeyeceğine güvенеbileceğin birini." Eğildi ve *sotto voce* yaptı. "Büyük Kör Kral bu grubun toplandığını öğrenirse, hepinizin ciddi sorunları olacak."

Remis'in gözleri kısıldı. "Bu bir tehdit mi?"

"Hayır. Hey, ben de Whest için çalışıyorum. Bu bir gerçek." "Whestmorel," dedi erkek dalgınca.

"Domates, tomata. Ya da insanlar ne diyorsa o."

Remis elini başına götürdü, sanki kaşlarından birinin arkasında bir pounder varmış gibi. "Özür dilerim. Eğer yanlış anlaşıldıysam. Sadece çok şey oldu ve bunun iyi gitmesi gerekiyor. Çok fazla stres var."

Burun deliklerini açan Apex, erkek hakkında bildiklerini göz önünde bulundurduğunda sürpriz olan bir şeyin kokusunu aldı: Korku.

Sıralama korkusu.

Öte yandan, Konsey'i yeniden kurmak ve Gazap oğlu Gazap'ı devirmeye çalışmak için haince bir komplonun parçası olsaydınız, altınıza sıçmaya hakkınız vardı.

"Bir cinayet işlendi," dedi Remis. "Caldwell'de. Bizden biri." Apex kaşlarını çatarak, "Kim?" diye sordu.

"Broadius."

"Hayır... kahretsin." Apex, komplo için kritik öneme sahip olan erkeği hayal ederken nefesinin altından ısıklık çaldı. "Nasıl öldü?"

"Biri evine girmiş ve boğazını kesmiş" -Remis yanlarında başka kimse olmadığından emin olmak istercesine etrafına bakındı- "lanet olası boğazını kesmişler."

"Ne zaman?"

"Dün gece. Cesedi hizmetçisi buldu." Remis yine lanet okudu. "Broadius tüm bunların ayrılmaz bir parçasıydı. Bu yüzden işler daha da zorlaştı."

"Kimin yaptığına dair bir fikirleri var mı?"

"Hizmetçilerimden biri onu bulan kişinin kız kardeşi. Bu yüzden tüm bilgilerimi uşağım aracılığıyla ikinci elden alıyorum. Şu anda mı? Hayır. Tanrı'ya şükür geçen hafta malını ele geçirdik."

Bu son kısım dalgınca söylenmişti, sanki adam kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. Apex kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Bu her şeyi açıklıyor." "Neyi açıklıyor?"

"Şimdi kapıdan içeri girdiğinde ilk soracağın sorunun neden bir ay içinde çiftleşeceğin dişi hakkında olmadığını anlıyorum."

Remis başka bir şey duymuş gibi görünmüyordu. Sonra tekrar, bu mantıklıydı.

Adam tehlikeli oyunlar oynuyordu.

Ve ödüller ölüm, parçalanma ve debridmandı. Bu sırayla değil.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Mayhem, Mahrci'nin mağazadan çıkmasını bekledikten sonra otomatik tarama şeritlerinden sorumlu olan kadının yanına gitti.

Sesini alçaltarak, "Polisi ara." dedi. Kadının gözleri büyüdü. "Affedersiniz?"

"Bir soygun olmak üzere." Kadın titremeye ve ellerini kaldırmaya başladığında, adam başını salladı. "Hayır, ben değilim. Ben bir şey soymuyorum. Gel buraya."

Onu koridordan çekerek, mağazanın en ön köşesindeki eczaneye doğru başıyla işaret etti.

"Şu iki adamı görüyorsun-hey, her şey yoluna girecek." Onu tekrar görüş alanından çıkardı. "Müşteri hizmetleri bankosunun arkasına gitmeni ve eşkallerini söylerken yere yatmanı istiyorum. Birinde kamyoncu şapkası, diğerinde örgü bere var. İkisi de camo Rak ceket giyiyor. Eczaneyi soymak üzereler."

"Nasıl-" "Güven bana."

"Evet, efendim."

"*Git.*"

Kadın hızlıca müşteri hizmetleri bölümüne gitti, içeri girdi ve ortadan kayboldu.

Bu kararla birlikte Mayhem ayaklarının üzerinde koşarak hızla ilerledi. Konserve sebze reyonunun yanından geçerken, elinde bir el sepeti olan bir adam kasaya doğru ilerliyordu.

Keşke onu uyaracak zaman olsaydı.

Mayhem'in otoparkta ilk gördüğü John Deere kamyoncu şapkalı adam, eczanenin soyunma odasının en ucundaki tek kişilik kapısında durmuş, sağ eli paltosunun içinde, şapkasının faturası bir o yana bir bu yana hareket ederken botlarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu. Az önce içeri giren ve bir şeyler olacağını anlayan diğer adam, eczacıya bakarken bir yandan da ceplerini yokluyordu.

Beyaz önlüklü kadının kafası karışmış gibiydi. Kaşlarını çatıyor ve sanki mırıldandığı şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi tezgâhının üzerine eğiliyordu.

Mayhem neredeyse zamanında yetişti.

Her iki adam da aynı anda silahlarını çıkarırken, eczacı hâlâ yirmi metre kadar uzaktaydı. Eczacı hemen ellerini başının üzerine koydu ve kekelemeye başladı.

"Kapıyı aç!" diye tısladı örgü şapkalı adam ona. "Seni öldüreceğim."
-"Aç şu lanet kapıyı."

Mayhem üçe kadar saydı; bu, korkmuş kadının ilaçların bulunduğu camekânlı odanın kilidini açması için geçen süreydi. Açtığında, vücudu kapı pervazıyla hafifçe korunuyordu.

İşte o zaman havalandı.

Momentumunu ve vücut ağırlığını kullanarak tezgâhtaki saldırganın üzerine atladı ve silahı hedef aldı. Silahı iki eliyle tutarak adamı yakaladı.

-

Bu noktada, diğer uçtaki Kamyoncu Şapkası dokuz milimetresini sallamaya başladı. "Siktir git! Bırak onu! Seni hemen şimdi öldüreceğim!"

Mayhem altındaki soyguncuyu kontrol altına alırken, "Beni vurursan onu da vurursun," diye bağırdı. "Arkadaşını öldürmek mi istiyorsun?"

Mayhem hızlı bir hareketle omzunun üzerinden baktı ve hâlâ ayakta olan adamla göz göze geldi. Dağınık zihnine daldığında, işleri yürüten beynin uyuşturucu yüzünden içine girip kontrol edemeyeceği kadar tehlikeye gireceğine dair ani bir endişe duydu.

"Seni öldüreceğim!" diye bağırdı adam.

"Hayır, yapmayacaksın. Hiçbir şey yapmayacaksın-"

"Öleceksin-"

"-ama silahını Roor'a doğru indir-" "-

Ben lanet-"

"-ve bana tekmele. Sağ-" "Siktir...

sen..."

"-şimdi."

Adam ağır ağır nefes almaya başladı. Sonra sanki biri onu iki göz çukurundan dürtmüş gibi irkildi. Bir sonraki hareketi ellerine ve ellerindeki silaha şok olmuş bir dehşetle bakmak oldu. Namlu aşağı inmeye başlamıştı. Bu arada tüm vücudu titriyordu, sanki görünmez bir güçle savaşıyordu - çünkü savaşıyordu.

Kendi nöropatileriyle çatışma halindeydi. Ve kaybetti.

Dokuz milimetre Roor'la temas ettiğinde, Mayhem'e doğru bir itme hareketi yaptı. Sonra doğruldu ve olduğu yerde kaldı, Timberlands'ının içinde titriyordu.

Mayhem derin bir nefes aldı. Diğer saldırganı yerde tutmak çok fazla çaba gerektirmiyordu ama hareket etmiyordu. Piçi kıstırmıştı ve işini şansa bırakmıyordu-

"Kimsin sen?"

Tekrar yukarı baktı. Eczacı başını kapı pervazından uzatmıştı ve neye bakacağını bilemiyor gibiydi.

"Polis geliyor," dedi kadına. "Ama kendini oraya kilitlemeni istiyorum, tamam mı? Şu anda dükkânda başkaları da olabilir."

Öylesine güçlü bir şekilde başını salladı ki, sallantılı küpeleri dans etti. "Bunu yapan birini hiç görmemiştım-"

"Kendini içeri kilitle. Orada daha güvende olursun. Polisler geldiğinde, işte o zaman dışarı çıkabilirsin. Hadi, şimdi."

Başını salladı ve gözden kayboldu. Sonra bir tıkırtı ve ölü bir sürgünün kayması oldu.

"Beni bırakır mısın dostum," diye homurdandı altındaki saldırgan.

"Hayır, olduğum yerde oldukça rahatım. Yine de sorduğun için teşekkürler."

Mahrci süpermarketten çıktı ama cipe kadar gidemedi. Engelli alanlarına varır varmaz çamurun içinde durdu. Arkasını dönüp Hannaford'un önüne baktı, tüm ışıklar sanki ay dünyaya çarpmış gibi parlıyordu. Gözlerini kapattığında Hemmy'nin ona gitmesini söylediğini gördü.

Yönünü değiştirmeye karar verdiğinin farkına varmadan girişe doğru geri döndü.

Cam kapı onun için yana kayarken, tüm arabalar hala oluklarında sıralanmıştı ve paspaslar Roor'da oldukları yerdeydi ve bir sonraki kapı setinde her şey görüldüğü gibiydi.

Parasını ödemek üzere olduğu tüm yiyecek poşetleri de buna dahildi.

Muzik hala tepede hafifçe çalıyordu ve elinde konserve sebze dolu bir sepetle tarayıcılardan birine yaklaşan bir adam vardı-

Bağırışlar mağazanın daha derinlerinden, soldan geliyordu. Daha iyi düşünemedi koştu-

Mayhem'in, eczane tezgahının arkasındaki bir kadına silah doğrultmuş olan bir insana bedenini fırlattığını görmek için tam zamanında bir şekerleme vitrininin etrafından dolandı.

"Hemmy!" Mahrci ileri atıldı.

Ancak erkeği silahlı başka bir adama odaklanınca durdu. Kulaklarındaki uğultudan ikisi arasında ne konuşulduğunu duyamıyordu ama fail silahını bırakıp Roor'a doğru iter itmez ne yaptığını anladı ve sonra sanki zincirlenmiş gibi olduğu yerde öylece durdu.

Self-scan kasasından sorumlu olan kadın koşarak geldi. "Polisi aradım! Geliyorlar!"

Ve sonra mağazanın arkasından bir erkek sesi: "OI-duty PPD!"

Dondurulmuş gıdalar reyonundan mavi kot pantolonlu ve lacivert parkalı bir adam öne doğru fırladı. Yol boyunca el arabasını bırakarak tuvalet malzemeleri ve L'Oréal kozmetik ürünlerinin sergilendiği bir vitrinin içine yuvarlandı ama Ry'nin üzerinde "Ev İhtiyaçları" yazan açılır bir kutudan iki uzatma kablosu kapmayı başardı.

Ambalajı yırttı ve hâlâ ayakta olan adamın arkasına atladı.

"Tutuklusun." Polis bir kolunu tuttu ve soyguncunun sırtının alt kısmına doğru çaktı. Sonra diğerini aldı. "Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğin her şey aleyhine kullanılabilir ve kullanılacaktır..."

Kordon bileklere hızla dolanırken Hemmy pozisyonunu değiştirdi ve altındaki adamı ayakta durur pozisyona getirdi.

Elini uzatırken, "Bana kordon tak," dedi.

Polis diğer uzatma paketini fırlattı ve birkaç dakika içinde Hemmy her şeyi sararak uçlarını birbirine bağladı.

"Bizi kurtardı," dedi eczacı Hemmy'yi işaret ederken. "Güvende olduğumuzdan emin oldu!"

"Doğru," dedi kasiyer kadın. "Bana dokuz-bir-bir'i aramamı söyledi." Nöbetçi polis başını salladı. "Hızlı düşünme. İyi iş-"

Uzaktan gelen siren sesleri gittikçe yükseliyordu. Ve sonra üniformalı bir çift kadın koşarak içeri girdi.

İnsanların hepsi birden konuşmaya başladığında - gözaltına alınan iki kişi de diğerinin hatası olduğunu söylüyor, polisler herkese derin bir nefes almalarını söylüyor, süpermarket çalışanları her şeyi açıklıyordu - Hemmy ona doğru baktı ve Mahrci'nin ilk düşüncesi ona doğru koşmak oldu. Bunun yerine kendini tuttu ve elini aptalca bir "merhaba" der gibi kaldırdı.

Yerine geçen polise, "Bu adamı teslim etmekten mutluluk duyarım," dedi. "Biz de ifadelerimizi almak için şurada bekleyeceğiz, sorun olur mu?"

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi kadın polis. "Bu harika olur."

Hemmy ona yaklaşırken Mahrci gözlerini aşağı yukarı gezdirmekten kendini alamadı. Ancak hiç kurşun yarası yoktu, kanaması yoktu ve muhtemelen dirseğindeki ya da dizindeki çürükten başka bir şeyi yoktu.

"İyi misin?" diye fısıldadı. "Evet.

Hadi, gidelim buradan."

Şarküteri müdürü ve bir çift stok görevlisinden birkaç müşteriye kadar mağazadaki diğer herkes dramaya yöneldi. Bu arada, dükkândaki iki vampir bu eğilime karşı çıktı.

Ve içlerinden biri gezintiye çıkmıştı. Sanki orada sadece silahlı birkaç kaçak insan yokmuş ve o da sadece

bir grup insanı aktif bir silahlı saldırı durumundan kurtardı. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum," diye kekeledi.

Elleri bellerindeki silahlarda, gözleri eczane bölümüne dikilmiş bir çift polis daha yanlarından geçip gitti.

"Keşke dışarıda kalsaydın." Başını iki yana salladı. "Yaralanabilirdin."

"Aynı şey senin için de geçerli."

Hemmy küçümseyici bir ses çıkardı. "Ben 1ne'im. Ben her zaman 1ne'im."

Alışveriş arabalarının yanına geldiklerinde, başını kaldırdı. "Bir saniye."

Kadın cevap veremeden kendi kredi kartını çıkardı ve işlemi hızla tamamladı. Sonra da arabaya bir çift kulp taktı.

Omuz silkerek itmeye başladı. "Hâlâ yemeğe ihtiyacımız var, değil mi?" Mahrci ağzını açtı. Sonra kapattı. "Ah, evet. Evet, sanırım var."

Dışarıda, girişte burun buruna park etmiş olan Plattsburgh Polis Departmanı arabalarının her türlü mavi döküntüleri vardı. Hemmy el arabasını çamurun içinden geçirirken adımları uzun ve hızlıydı, Suburban'da ise kız ona çantaları taşımasında yardım etti. Bir ya da iki dakika içinde, başka bir çift devriye aracının park yerine girmesiyle birlikte yola koyuldular.

SUV'de her şey birdenbire ona çok sessiz göründü. Söylemek istediğiniz şeyler olduğunda ama bunları nasıl ifade edeceğinizden emin olmadığınızda olan buydu.

"Yaptığın inanılmaz bir iyilikti," diye mırıldandı. "Ama nereden biliyordunuz? O adamların bela olduğunu?"

Omuz silkti ve Kuzey Yolu tabelalarını takip ederken gözlerini önündeki yoldan ayırmadı. "Suçluları seçmekte iyiyim diyelim."

"Onları fark etmedim bile."

"Her şey yolunda gitti. Önemli olan da bu, değil mi?" Hemmy şöyle bir baktı. "Ve ayrıca, yiyecek aldık. Görev tamamlandı."

Önlerinde ne olduğuna tekrar odaklandığında, arkadan çantalara baktı. Tek düşünebildiği... ya işler yolunda gitmeseydi. Ya vurulsaydı. Öldürülseydi.

Şiddet onu dehşete düşürmüştü. Ama gitmiş olabileceği fikri? Bu onun ruhuna bir şeyler yaptı. Ve yine de... o sadece bir yabancıydı, değil mi?

Otoyola çıktıklarında, pencereden dışarı kar yığınlarına, çam ağaçlarına, uzakta berrak gökyüzünde beliren tepelere baktı...

Eğer orada, insan eczanesinin önünde, yanlış yerde, yanlış zamanda ölmüş olsaydı, neyi kaçırmış olacaktı?

Göğsünün ortasındaki ağrı şok etkisi yarattı ve onu ovarak uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı.

Şimdi hayatının aşkıyla tanışmanın zamanı değildi. Gerçekten değildi.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Başka bir şeyden kaçarken yaptığınız şeyler çok komik.

Callum kendisine verilen peçeteyle ağzını silerken masadan kalkıp arkasına yaslandı. "Bu iyiydi."

Karşısındaki *senfath* onun yaptığı gibi alçak sesle güldü. "Çok şaşırmış gibisin."

Callum bunun şaşırtıcı olan pek çok yanı olduğunu düşündü.

"Ve şimdi gitmeye hazırsınız." Ev sahibi de sandalyesine geri oturdu. "Seninle gurur duyuyorum. Bu odada bu kadar uzun süre kaldığın için."

Konuşma kolaydı, hatta çok kolaydı. Nedenini de biliyordu. *Symphath*'ların insanları rahatlatmak için bir yöntemleri vardı, genellikle de onları kendi amaçları doğrultusunda manipüle etmeden önce. Yine de bunların hiçbiri olmamıştı. En azından onun bildiği kadarıyla.

Callum etrafındaki tüm güzel mobilyalara baktı. "Ben de öyle." Apex'i düşündü. Ve o öpücüğü.

Belki şaraptandı... belki de bu yerin üzerindeki etkisini kırdığı hissiydi... ama ağızlarının buluştuğunu hatırladıkça içinin ısındığını hissetti. Yine de nasıl daha ileri gidebilirdi? Apex'i olan biten her şeyden ayrı tutmak imkânsızdı.

Kurtarıcı felaketin bir parçasıydı.

"Bunun için sana ödeme yapmam gerektiğini hissediyorum," dedi hızlıca, boş tabaklara başıyla işaret ederken. "Ve evet, kuşkonmaz gerçekten iyiydi, hatta artmıştı bile."

"Sanırım doğru düzgün yemek yemeyeli uzun zaman oldu, bu yüzden standartlarınız düşük." Blade başını sallayarak şarap kadehini kaldırdı. "Ama iltifatını kabul edeceğim

Blade yüzünün etrafını işaret etti. "Neden bu kadar büyüleyiciyim?"

"Neden bana yardım etmeye çalışıyorsun?"

Uzun bir sessizlik daha oldu ve sakinleştirici, zarif alan Callum'un içine işlerken, tüm yeni dekor erkeğin haklı olduğunu gösterdi.

"Biraz Catch-Twenty-two gibi, değil mi?" dedi Blade gülerek. "Bir *symphath*'tan iyi bir tavsiye. Güveniyor musun, güvenmiyor musun?"

"Bu benim soruma bir cevap değil."

"Hmm. Doğru. Ama sana başka bir şey söyleyeceğim. Size ne cevap verirsem vereyim inanmayacaksınız, bu yüzden sırlarımı saklayacağım. Bize sadece çok fazla nefes veriliyor ve ben hiçbir nefesimi asla tatmin olmayacak bir soruşturma için harcamayacağım."

Callum doğruldu. Kanepelerden birine doğru yürüdü. Koltuğa serdiği ceketini aldı.

"Bana yalanını söyle, *Symphath*. Neden bana yardım etmeye çalışıyorsun?"

Şarap kadehi, genellikle basınçlı bombalar için ayrılan türden bir hassasiyetle yere bırakıldı.

"Bir keresinde bunu hak etmeyen birine korkunç, çok korkunç bir şey yaptım." Blade göğüs kafesine dokundu. Sonra sanki orada bir ağrı varmış gibi bir şeyleri ovmaya başladı. "Affedildim ve garip bir şekilde, sonraki on yıllar boyunca... bu lütfun suçluluk kadar dayanılmaz olduğu kanıtlandı. Belki de daha fazla."

Erkek gözlerini uzaklara dikti. "Kefaretimin bir parçası olarak sana yardım ediyorum. Seni ve çektiğin acıyı görüyorum ve bunu hafifletmek için elimden geleni yapmalıyım. Diyebilirsiniz ki... bu benim için bir çağrı artık. Kendi derimin içinde kalmamın bir yolu." Gözleri başka yöne kaydı. Ve birden o dalgın ton kayboldu, keskinlik geri geldi. "Biz *symphath*'ların bilinen özellikleriyle oldukça çelişkili, değil mi? Ve şimdi sen, sevgili erkek, sana söylediklerime inanıp inanmayacağına karar vermek zorundasın. Ya da inanmamaya. Hangisini seçeceksin, merak ediyorum."

Callum ceketini çekti. Sonra masaya doğru yürüdü.

Erkeğe bakarak bekledi. Ve eminim ki, o gözler kendi gözlerinde kalamadı.

Onlar uzaklaştıktan sonra, "Yemek için teşekkürler." dedi.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz, biliyorsun," diye araya girdi Blade. Sanki varılan sonucu tahmin etmiş gibiydi.

"Endişelenme, *Symphath*. Gizli acın benimle güvende."

Callum kapıya doğru gitti. Çıkış kapısını açtığında, arka planda bir ses duydu: "Yabancılık çekme. İstedğin zaman geri gel. Erkeğinle birlikte."

Etrafında döndü. "O benim değil."

"Eğer onu tutacak kadar akıllıysan, olacak." Blade şarabını bitirdi ve boş bardağı yerine koydu. "Ve eğer istersen yapabilirsin. Onun da beklediği kişi sensin."

Callum özel odasından çıkarken, kelimeler elle tutulur gibi görünen flamalar halinde peşinden geliyordu.

Kendi kendine yanıldığını, göz teması kurmamasının hiçbir şey ifade etmediğini, bunun sadece bir *senfath* olduğunu, onu bir tür boktan duruma sürüklediğini ve bu durumun onu mahvedeceğini söyledi. Ama bir şekilde... bu paranoya tutmadı.

Ona sunulan bir şifa vardı. Eğer şimdiki zamana dalacak cesareti olsaydı. Ve geçmiş olduğu yerde ölüme terk edelim.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Mayhem Suburban'ı malikânenin kapısından geçirdikten sonra arkadan baktığında iki yarının kapandığını, yeniden mühürlendiğini... bir kez daha giriş için bir engel haline geldiğini gördü.

Kar yüzünden hızlarını düşük tuttu.

Ayağının hafif olmasının, bu sessizlik ne kadar garip olsa da, lanet olası araçtan inmek istememesiyle kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu. Aptal aklı, o büyük Viktorya dönemi evine yanaştığı anda Mahrci'nin Ry'ı alıp götüreceğine karar vermişti.

Ve onu bir daha asla göremeyecekti-

"Biraz yavaşlayabilir misin?"

Dikkatini topladı ve konsolun diğer tarafına baktı. Kadın ön camdan dışarı bakıyordu, bakışları gerginlik içindeydi.

"Oh, evet. Elbette."

Şerit sürülmüştü ve işleri tehlikeli hale getiren rüzgar ya da kar yoktu. Ama bazen hız sadece m.p.h. değil, algıydı. Belki o da geri dönmek istemiyordu.

"Daha yavaş gidebilir misin?" diye sormuyordu.

Bu sefer gerçekten bir istek değildi ve ayağını gaz pedalından tamamen çekti. SUV birkaç metre yuvarlandı ve sonra durdu, rölanti ağır lastikleri kar yığnında hareket ettiremiyordu.

Ona bir kez daha bakarken, nasıl görüldüğünü, göğsünü acıtacak kadar güzel duruşunu, saçlarının koyu dallarını hatırlamamaya çalıştı.

Yüzünün etrafında kıvrılıyor, dudakları sanki konuşmanın eşiğindeymiş gibi aralanıyordu.

Ya da bir öpücük-

"Ben Whestmorel'in kızıyım." Derin bir nefes aldı. "Ve burada olmamın nedeni, yani bunlardan biri, ayarlanan çiftleşmeyi reddetmem ve gidecek başka yerimin olmaması."

Nefes verirken çıkardığı ses içeriden duyuluyordu. Ve sonra öksürdü çünkü nefesini bu şekilde bırakanın kendisi olduğunu fark etti.

"Sadece düşünecek bir yere ihtiyacım var." Saçlarını geriye doğru düzeltti ve ellerini omuzlarına koydu. "Babam çok öfkeli çünkü onun için çok önemli olan tüm ailelerin önünde onu utandırıyorum. Ama aslında mesele ben değilim. Erkekle çiftleşmemi istiyor çünkü bu onun için önemli. Yaptığı şeyler için. Aşık olmaya çalıştım, gerçekten. Ve bir noktada niyetim için bazı hislerim olduğunu düşündüm. Ama bazı şeylerle yaşayamazsın. Bazı şeyler sadece... yanlıştır."

Mahrci ona baktı ve gözlerinde garip bir ışık vardı: Gerginlik... ama bundan daha fazlası vardı.

"Özür dilerim," dedi. Her ne kadar bir yanı onun bu durumdan kurtulacak cesareti göstermesine sevinmiş olsa da.

"Hemmy, sana söylüyorum, bu... içinde bulunduğum kötü bir karmaşa. Ve başka kimsenin de buna bulaşmasını istemiyorum. Bu yüzden seninle kendim hakkında konuşmak istemedim." Omuz silkti. "Ayrıca, bir süreliğine bazı şeyleri unutmak güzel, biliyor musun?"

Başını salladı. "Anlıyorum. Anlıyorum."

Gözlerini tekrar ilerideki patikaya çevirdi, iki mini dağın arasında parlayan beyaz bir yol vardı. Uzak taraflarda ağaçlar doğal çitlere kadar uzanıyor gibiydi, önceki gecedен kalan kar yağışı hem dallarda hem de çıplak dallarda kalmıştı.

"Peki ya senin *mahmen*?" diye sordu.

"Doğum sırasında öldü." Elini kalbinin üzerine koydu. "Benim değil. Küçük erkek kardeşim öldü ve o da Fade'e gitti. O zamandan beri sadece babam ve ben varız. Ben *Doggen* tarafından büyütüldüm ve babam her zaman... meşguldü. Ama sadece ikimiz kaldık."

"Kaybınız için üzgünüm."

"O zamanlar on yaşımdaydım." Mahrci kış manzarasına odaklanmaya devam etti. "Gerçek şu ki, bu olay beni düşündüğünüz kadar etkilemedi. Ölmeden önce *köpek* dadılar tarafından büyütüldüm. Yani, zaman zaman ona ve babama gösterildim, ama bu kadardı. Ölmeden önce bir hayaletti ve bunu kötü niyetle söylemiyorum, gerçekten. Dadım benim *mahmenimdi* ve artık babamın evinde yaşamıyor olsa da hala hayatımda."

Belirgin bir kararlılıkla ona baktı. "Babam bana çok kızgın. İşte bu yüzden... Buradaki işin biter bitmez gitmen için sana yalvarıyorum." Hafif bir duraklama oldu. Ve sonra ağzından kaçırdı, "Peki ya sen gençken?"

Sorusunu aceleye getirmesinden daha fazlası olduğunu anlamıştı. Ama en azından konuşuyor olsalar bile, kız onu bırakıp gitmiyordu.

"Yetimdim ama her şey yoluna girdi." Mayhem omuz silkti. "Ailem beni dokuz yaşımdayken bir Bahar Şenliği'nde terk etti."

"Seni *terk* mi ettiler?"

"Mm-hmm." Onun elini tutmak istedi ama desteğe ihtiyacı olduğunu hissettiği için değil. Sadece... ona gerçekten dokunmak istiyordu. "Sonunda bir fırıncı tarafından kabul edildim. Dükkânda uyumama izin verdi."

"Oh, çok nazikti."

"Tüm bunların ardında yatan nedenin nazik bir davranış olduğundan emin değilim. Fazladan bir çift el arıyordu, başka bir oğul değil. Beni yanına alarak gerçek oğlunun çalışmasına gerek kalmadı ve okula gitmesine izin verdi."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Çok zor olmuş olmalı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Göğsünü işaret etti. "Okula gitmek istemedim. Başımı sokacak bir evim, yiyebileceğim kadar ekmeğim ve böreğim vardı. Harikaydı."

Mahrci kaşlarını çattı, yüz hatlarını inceleyerek ondan acı saklayıp saklamadığına dair ipuçları arar gibiydi. Kendisinden.

"Gerçekten, her şey yolundaydı," dedi. "Ne?"

"Ah, bana aslında ailen tarafından yolun kenarına atıldığını söylüyorsun-"

"Dürüst olmak gerekirse, ben de herkes kadar berbat bir çocukluk geçirdim. Sanki sözde normal ailelerdeki gençlerin işi kolaymış gibi mi? Tüm 'normal' kutularını işaretlemiş olmanız her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmez."

Evde her türlü ekmekle büyüdüyseniz de aynısı geçerliydi - somun ekmek değil, yeşil, istiflenmiş çeşitler.

"Bana söylediğine sevindim-" Sesi çatlarken boğazını temizledi. Sonra da gözyaşlarının akmaması için gözlerini ovuşturdu. "Çok özür dilerim... duygularım karmakarışık."

"Elbette öyle. Süpermarkette gergin bir durum vardı ve bu konuşma - tam olarak hava durumu hakkında konuşmuyoruz, değil mi?"

Kadın dalgın bir şekilde başını salladı. Sonra tekrar ona döndü.

Otoyoldaki sessizliğin aksine, şimdi sessizlik etraflarını sarıyor, hiçbiri pozisyonunu değiştirmese bile onları birbirine yaklaştırıyor gibiydi.

"Ben gerçekten..." Sözleri birbirini takip etti. "Şu anda kayıp."

Uzandı ve kızın bir tutam saçını geriye doğru taradı. "İne olacaksın."

"Öyle olduğumu sanmıyorum." Bakışları ağzına doğru kaydı. "Ben... iyi değilim ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." Sesi derinleşti, kanı uyarılmayla kalınlaşmaya başladı. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun. Ne istediğini de biliyorsun."

"Öyle mi," diye fısıldadı.

Gözleriyle kızın yüzünde gezindi, dudaklarında oyalandı. "Ve cevabım evet."

"Ben soru sormadım-"

"İstersen beni kullanabilirsin."

Mahrci gözlerini sertçe kaçırdı. "Bu yanlış."

"Hayır, değil. Senin ribaundun olmayı tamamen kabul ediyorum. İntikamın, isyanın. Her neyse. Kullan beni."

"Neden kendine böyle davranılmasına izin verdin ki?"

"Sakin ol." Kız tekrar ona bakana kadar bekledi. "Ben de seni istiyorum. Ve bu benim için yeterli."

Dışının gözleri parladı. Ve sonra ona döndü.

"Ben iyi değilim," diye tekrarladı. Sanki bir şeyi itiraf ediyormuş gibiydi. "Kafamda."

"Benim için yeterince haklısın."

Bu basit gerçek o kadar güçlüydü ki, bir parçası daha da fazlasını ortaya çıkarmakla tehdit etti. Çünkü aralarında nasıl bu kadar hızlı bir şey olmuştu? Yine de artık bunun bir önemi yoktu. Onun için yolculuk sona ermişti. Hedefine ulaşmıştı: Onu ilk gördüğü andan beri Mahrci farklıydı. Ve bu şansı kaırmayacaktı.

Onunla biraz zaman geçirmeyi tercih ederdi. Hiç olmamasından iyidir.

Mahrci bir şekilde bu anın geleceğini biliyordu. Nerede ve ne zaman olacağından emin değildi ve kesinlikle burada, alışverişle dolu bir cipin içinde, büyük eve giden yolun ortasında olacağını tahmin edemezdi. Ama elektrik yüklü bir mahremiyet içinde baş başa kalacaklarını biliyordu.

"Bana gvenmemelisin," dedi yumuşak bir sesle. "Güven bu davayla ilgili değil."

Tamam, belki de sadece tek gecelik bir ilişki istiyordur, diye düşündü. Asıl soru, onun ne istediğiydi?

Bir konuda haklıydı. En azından bir kısmı gerçekten kolaylıkla cevaplanabilirdi.

"Ve hayır, bana zarar vermeyeceksin," diye mırıldandı yanağını okşarken. "Yani bu konuda endişelenmene gerek yok."

Başını iki yana salladı. "Seni kullanmıyorum ya da seni incitmeye alışmıyorum. Ben böyle bir insan değilim."

"Ve ben şimdiki zamanda yaşıyorum. İşte *ben* böyle bir *insanım*." Reece'in yakasının içinden boğazının yan tarafını okşadı... sonra köprücük kemiğinin üzerinde oyalandı. "Bu yüzden geçmişte olanları dert etmiyorum, gelecekte olacakları umursamıyorum. Ben şimdi ve buradayım. Bu an. Burası..."

Biraz eğildi. "Ve... şimdi."

Gözleri kapüşonlu ve aç, iri vücudu her türlü cinsel sinyali veriyordu. Ama o olduğu yerde kaldı, o eğimde, zirvedeydi.

Mahrci dudaklarını araladı. "Özür dilerim."

Başını sallayarak geri çekildi. "Beni nerede bulacağını biliyorsun. Ve benimle her şey yolunda. Her şey, hiçbir şey. Birazcık."

Motoru çalıştırmak için öne uzandı-

Mahrci kendini orta konsolun üzerinden fırlattı, ceketinin önünü yakaladı ve onu içeri çekti. Dudakları buluştuğunda, kadın nazik değildi. Adam da öyle. Bu bir temas patlamasıydı ve ellerini onun saçlarına gömdüğünde, bırakıp hissetmek çok rahatlatıcıydı.

Düşünmek yok. Plan yapmak yok. Endişelenmek yok.

Sadece onun dudaklarıyla kendi dudaklarının buluşma hissi, onun uyarılmışlığının kokusu ve onun kabaran bedeninin altında çıplak olma dürtüsü.

İçine girerken. Onu yukarı kaldırırken.

Hemmy şimdiki zamanda yaşamak konusunda haklıydı. Ve hiç bu kadar özgür hissetmemişti.

Adamın dili ağzını yaladığında inledi ve tek başına yattığı o büyük yatağı düşündü-

Bir an için, *insanlar ne düşünür diye düşündüğü* hayatına geri dönme hissine kapıldı. Ama buraya gelmeden hemen önce yaptıkları düşünüldüğünde, bu öpücük bir ihanet değildi.

Ve kendimi çok iyi hissettim.

Hemmy yavaşça geri çekildi. "Nasıl gidiyor?"

"Sen... harika öpüşüyorsun."

Ona geri dönen ısıltılı gülümseme büyüleyiciydi. "Bana daha fazlasını anlat."

Mahrci ellerini onun sarı saçlarında gezdirdi. Güçlü çene hattını okşadı. Elini onun kalın omzuna koydu. "İltifat mı bekliyorsun?"

"Peki, biraz daha yapalım."

Şimdi kontrolü ele aldı, kızın ensesini kavradı ve onu kendine doğru çekti -ve ona yaklaşmaktan mutluydu, uzanıp emniyet kemerini çözdü, böylece onları ayıran içecek bardak tutucularının üzerine kendini serebilirdi.

Öpüşme yine hızlı bir şekilde patladı ve ona doğru eğilirken ne demek istediğini anladı: Burada ve şimdi... her şeydi: Burnundaki uyarılma kokusu, dudakları onunkine karşı, vücudu çok yakın, ama çok kışkırtıcı bir şekilde uzak...

İstediği her şeyin sadece bir yatak odası uzakta olduğu vaadiyle. Ya da bir arka koltuk. Ya da belki onun ön koltuğu.

Sonunda hava almak için birbirlerinden ayrıldıklarında ikisi de nefes nefese kalmış ve camlar buğulanmıştı.

"Sen... *gerçekten* çok iyi öpüşüyorsun," dedi kabaca. "Çok fazla erkek öptüğümünden değil."

Hemmy tembel ve seksi bir şekilde gülümsedi. "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Ve hiçbir erkeği öpmedim."

Adam başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken kadın güldü.

"Onaylamana sevindim." "Onaylamaktan fazlasını yapıyorum," diye homurdandı. "Ve söylemek zorundayım ki, bu benim

Bunun olmasını bekliyordum. Arkadaki market alışverişi,

evet-" "Senden faydalanmayacağım."

"Oh, tatlım, tüm erdemlerimi alabilirsin. Gerçi pek bir şeyim kalmadı-"

Aniden başını salladı. "Uh-oh. Olmaz. Hayır, bunu yapma."

"Ne yapmak?"

"Her şeyi fazla düşün. Bunu yüzünde görebiliyorum. Şimdi burada benimle ol. Sana söz veriyorum, gerisini kader halledecek-"

Bir far huzmesi cipi delip geçerek yüzünün yan tarafını aydınlattı. "Görünüşe göre misafirimiz var," diye homurdandı.

Mahrci durdu ve arkaya baktı, ama tek gördüğü kör olduğuydu.

Hemmy arabayı hareket ettirip yoluna devam ederken, "Sanırım bekçiniz geri döndü," dedi.

"Emin misin?"

Bu Tanrı'ya şükür olmaz mıydı? Görmek istemediği insanların listesinin aksine.

"Bu ışıklar ağır hizmet tipi Ford'dan başka bir şey olamayacak kadar yüksek." "Oh. Güzel. Ve o benim bahçıvanım değil. Babamın."

Yolda ilerledikçe havasının bir kısmı kayboldu ve parmak uçlarıyla ağzına dokunarak havasını geri kazanmaya çalıştı. Yine de

yüzleşmesi gereken çok fazla müzik olduğu gerçeğini görmezden gelemezdi. Er ya da geç, bunu yapmak zorunda kalacaktı-

"Ve görünüşe göre bir misafirimiz var."

Kendini silkeleyerek tekrar odaklandı ve ön camdan dışarı baktı. Büyük evin hemen önüne park edilmiş, alçak, gri bir BMW vardı.

Hiç de hanımefendilere yakışmayan bir küfür, onu hayal kırıklığına uğrattı.

"Beklediğiniz kişi değil mi?" Hemmy arabayı sedanın önüne çekerken öyle dedi. Hayır, bunu bekliyordu. Ya da beklemeliydi.

"Ne yazık ki hayır," diye fısıldadı.

"İyi misin?" Cipi park etti ve motoru çalıştırdı. "Mahrci?"

"O benim eski nişanlım." Karşıdan ona baktı. "Geleceğini bilmiyordum, yemin ederim. Artık benden nefret ediyor."

Hemmy dikiz aynasından BMW'ye baktı. "Sana bir soru sorabilir miyim? İçeri girmeden önce."

"Evet, elbette. Ama isteyecek fazla bir şey yok. Onu kırdım, onu ve babamı utandırdım-"

"Hayır, bilmek istediğim bu değil." Böylesine cinsel bir yükle parlayan o solgun gözler yarıklara dönüştü. "Seni incitti mi? Herhangi bir şekilde. Hiç?"

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Asla öyle değildi, şiddet içeren bir şey değildi. Aslında aramızda pek bir şey yoktu, yaşadığımız sorunlardan biri de buydu. En azından benim açımdan."

Başkaları da vardı. Bir sürü.

"Güzel," dedi hoş bir sesle. "Bu, olay yeri temizleme ekibi çağırmak zorunda kalmayacağımız anlamına geliyor."

Adam kapıyı açtığında, kadın onun sözlerini çözmek için elinden geleni yaptı. "Özür dilerim mi? Anlamadım-"

Hemmy arabadan indi ve avuçlarını sürücü koltuğuna yerleştirip arkasına yaslandı. "Sana zarar verirse onu öldürmek zorunda kalırım."

Mahrci'nin nefesi kesildi. Başka biri olsaydı, bu sözleri abartı olarak değerlendirirdi.

Önündeki erkeğin bakışlarıyla mı? Onlar bir yemindi.

Ellerinden birini kendi eliyle kapattı. "Teşekkür ederim. Çok uzun zamandır kimseyi görmemiştim, şey... Minnettarım. Onun peşinden gitmek için bir neden olmasa da."

Hemmy onun avucunu sıktı. "Tuttum seni, dişi. Her zaman, her yerde. Senin için orada olacağım."

Doğruldu ve kapıyı kapattı. Sonra donmuş gibiydi.

Etrafında dönerek, kamyonu pulluğun bırakıldığı alana çekmiş olan saha görevlisine seslenişini izledi.

Diğer erkek dışarı çıktı ve ona baktı. İkisi de kımıldamadı.

Birbirlerini tanıdıkları belliydi ve Hemmy ilk olarak öne doğru yürümeye başladı.

Ama sonra bekçi de ona katıldı.

Buluştuklarında ve kucaklaştıklarında gözlerinden yaşlar boşandı. Gözyaşlarının onun için mi yoksa kendisi için mi olduğunu bilmiyordu.

Ama hiç beklemediğiniz bir anda bir müttefik bulmak gibisi yoktu.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Mahricelle nerede?"

BMW'li ve köpekbalığı kıyafetli dangalak talebi ortaya attığında, Apex adamın burnunu kırmak istedi. Sadece prensip olarak. Gergin ve kendini beğenmiş pisliklerde tüylerini diken diken eden bir şeyler vardı ve Tanrı biliyordu ki Caldwell'de Remis'le yeterince uğraşmıştı.

Farları yak.

İki set - yani istenmeyen türden daha fazla ziyaretçi almıyorlarsa, o kurtadam da geri dönüyordu.

Apex ön kapıya doğru ilerlerken, "İçimden bir ses onun geri döndüğünü söylüyor," dedi.

Kolunu sert bir şekilde kavramıştı ve Remis'in gözleri tehditkâr denecek kadar doğrudan bakıyordu. "Onu buradan çıkar."

Apex dikkatle erkeğin eline baktı. Elini hızla çektiğinde neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı.

"Kameralar ve bağlantılar için buradayım. Hepsi bu."

"İyi," diye tısladı adam cüzdanını çıkarırken. "Paranı ödeyeceğim."

Yüzlerce kişilik bir yelpaze geldi ve Apex gözlerini devirdi. "Her şey için çözümün bu, değil mi?"

"Bin dolar. Hadi ama. Al onu-"

"O parayı hemen bir kenara koy, yoksa cüzdanından başka bir yere gidecek." Apex eğildi. "Gitmesini istiyorsan, onunla kendin konuşabilirsin. Sırf yüzüme Benjamin Franklin'ler sallıyorsun diye senin pis işlerini yapmayacağım."

Remis ön kolunu dürttü. "Tanıdığım tek sert adam sen değilsin. Dikkatli ol. Senin gibi birinin bile boğazını sıkabilecek türden takviye kuvvetler çağırabilirim."

Apex dişlerini göstererek hırladı, "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme."

O anda kapı açıldı ve soğuk içeri girdi. Mayhem ve Mahrci ile birlikte-

Üçüncü kişiyi ilk olarak kokusundan, ikinci olarak görüşünden ve son olarak da Ry'nin düğmelerinin arkasındaki ani kalınlaşmadan tanıyabildi. Ama, evet, Callum da o ağır, eski kapıdan giriyordu, iki eli de Hannaford poşetleriyle yüklüydü, gevşekliği çok belirgindi.

Eğlenceli bilgi: Wolven tarafı da topallıyor muydu? Sanırım bu daha çok bir soruydu.

Mahrci, dışarıdaki arabaya bakılırsa eski sevgilisinin burada olduğunu zaten biliyor olması gerekse de kısa bir süre durdu ve Callum hızla dışının etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Kurt adam tökezlediğinde başını kaldırıp baktı.

Tam Apex'in gözlerinin içine.

Ve bu tüm evdeki oksijeni emmedi mi... belki de on beş mil yarıçapındaki bir alandan. Bu arada, birbirlerine bakarlarken, Apex etrafında gelişen bazı gerçekten garip anların belli belirsiz farkındaydı, ama Remis draması bekleyebilirdi.

Radarındaki tek şey wolven'iydi. Callum'a doğru yürüyerek, "Sana yardım edeyim," dedi.

"Ben iyiyim." Kurt adam başıyla ön kapıyı işaret etti. "Ama arabanın arkasında daha fazlası var."

"Olduğundan daha kötü topallıyorsun ve bir doktora ihtiyacın var-" "Hayır, değilim ve hayır, istemiyorum-"
"-ve kıyafetlerin nerede?"

Konuşmayı bıraktılar ve Remis'e baktılar. Aristokrat çirkindi, aceleciydi ve bakışları kadını bir aşağı bir yukarı tararken bunu gizleme zahmetine girmiyordu.

Mayhem, "Bana giyinmiş gibi geldi," diye söylendi.

"Sen de kimsin be?" Remis tersledi. Sonra da o aptal çenesini Mahrci'nin suratına dürttü. "Sen ve ben aşağıda konuşacağız. *Hemen şimdi.*"

Müdahaleyi başlatın.

Apex ne yaptığını anlayamadan Mayhem'in önüne geçti, kaya gibi sert pazularını kavradı ve diğer erkeği tahtaya yapıştırdı.

"Sakin ol," diye mırıldandı nefesinin altından. "Ona zarar vermeyeceğim."

Bu sözler, Mayhem Remis'in üzerine çullanırken, adamın boğazının ön tarafını çıplak elleriyle parçalıyormuş gibi söylendi.

"Riiiiiiight-"

"Evet Remis," diye kaba bir şekilde araya girdi Mahrci, taşıdığı çantaları Roor'un üzerine koyarken. "Konuşmamız gerekiyor."

Tüm erkekleri geride bırakarak arkasını döndü ve bodrum katına inen merdivenlere yöneldi. Onun ardından, 1. Roor'da bıraktığı herkes bir anlığına yerlerine oturdu. Doğal olarak, gruptaki en büyük sık kafalı ilk önce iyileşti.

Remis, sanki biri yüzüne biber üflemiş gibi birkaç kez sustu. Sonra ceketini düzeltti, cul'lerini patlattı ve onun peşinden aşağı indi. Apex kıpırdamadan, "Hayır," dedi. "Unut gitsin."

"Geri çekil," dedi Mayhem. "Ben gidip kalan yiyecekleri alacağım."

"Tamam, ama bunu bir takım çalışması haline getirelim."

Bunun üzerine adamı bıraktı ve Bay Yardımsever'i Suburban'a kadar takip etti. Son çantalarla birlikte kapıdan içeri girdikleri anda Mayhem yükünü Mahrci'nin geride bıraktıklarının yanına bıraktı ve bodrum katına inen merdivenlere yöneldi.

"Beni durdurmaya çalışmayın," diye açıkladı. "Ve hayır, bir bok yapmayacağım. O yapmadığı sürece."

Apex orada öylece duruyordu, etrafı satın almadığı ve yemeye de niyeti olmadığı ıvır zıvırla çevriliydi, yayınları hiçbir yere gitmeyen kameralar tarafından görüntüleniyordu ve o lanet kafalardaki cam gözlerin hepsine bakıyordu... ve tek düşünebildiği-

"Callum?" diye seslendi.

Poşetlerden bazılarını alıp kurt adamın kokusunu takip ederek mutfığa girdi ve erkeği tezgâhın başında eşyalarını yerleştirirken buldu.

"Mayhem aşığıya indi," dedi Apex yiyecekleri tezgâhın üzerine kaldırırken.

"Onu durduramadın mı?"

"Denemedim bile." Paslanmaz çelik tezgâhın etrafına fırlattığı şeylere aldırış etmeden boş boş bir şeyler çıkarmaya başladı. "Zaten aşağıda o pislikle yalnız kalmasını istemiyorum. Remis aptalca bir şey yaparsa hak ettiğini bulur."

Callum durdu. Arkasını döndü. "Demek sadece sen ve ben varız."

Apex de kendini durmuş buldu. Birdenbire, Barilla makarna kutuları, bir karton yumurta ve yarım galon süttten... tüm ocakları, derin paslanmaz çelik lavabosu ve çift fırınıyla restoran ocağına... ahşap kirişlere, eskimiş meşe masaya ve ortadaki adanın üzerindeki rafta düzenli bir yığın halinde istiflenmiş tavalara kadar her şey kristal berraklığında, neredeyse acı verici bir şekilde netleşti.

Yine de, sadece bir şey onu gerçekten etkiledi.

Callum boşluğa bakıyordu, iri gözleri Apex'in doğru yorumlayabileceğine pek güvenmediği bir şeyle parlıyordu.

"Nasılsın?" dediğini duydu. "Yemek ister misin?" "Bir arkadaşım la yedim zaten."

Kıskançlık hissi o kadar saçmaydı ki gülmek zorunda kaldı. "Bunun neresi komik?"

Apex başını salladı. "Hiçbir şey, hiçbir sebep yok."

Hayır, sadece evren onu taşaklarından vurmaya devam etmeye kararlı görünüyordu. Sanki kurt adamın kim olduğu onu ilgilendirirmiş gibi-

"Blade'i tanıyor musun?"

İsmi duyunca kahkahalar hızla kesildi. "Evet. Onu tanıyorum. Birlikte olduğun kişi o muydu?"

Aklına bir *senfath* görüntüsü geldi ve bu *hiç* de hoş bir görüntü değildi. Apex son on yılda Caldwell'de çarpıcı, son derece zeki ve çok tehlikeli bir erkekle birkaç kez karşılaşmıştı.

Harika.

"Onun artıkları fena değil." Callum omuz silkti. "Ve iyi tavsiyeler verir."

Apex kaşlarını çatı. "Bir dakika, o hapishanede miydi?"

"Sanırım artık sahibi o. Onunla yeni tanıştım, o yüzden detayları bilmiyorum."

Kollarını göğsünde birleştiren Apex alçak bir sesle, "Peki sana ne tür bir tavsiyede bulundu?" diye sordu.

Bir duraklama oldu. Ardından Callum onları ayıran mesafeyi geçti. "İstediğim erkekle birlikte olmam gerektiğini söyledi. Bana geçmişin olduğu yerde kalması gerektiğini söyledi."

Apex'in ciğerlerindeki tüm nefes yavaşça tükendi. "Şey... Ben de ona katılıyorum.

Her iki cephede de."

"Ve sormak zorunda değilsin." "Neyi sormak."

"Kimi... İstiyorum." Callum ellerini Apex'in omuzlarının üzerinde gezdirerek duraksadı. "Sanırım sensin. Ama oraya ulaşabileceğimden emin değilim..."

İtirafı duyunca bir parça acı hissetti. Yine de bu açılış, bu hassas, savunmasız şans umduğundan çok daha fazlasıydı.

Kışın açan bir çiçek.

Alt dudağını dişleriyle ısırarak Apex sallandı. Sonra kısık sesle fısıldadı, "Dokun bana, lütfen. Lanet olsun... dokunabiliyorsan dokun bana. Neresi olursa olsun, umurumda değil."

Yanaklarında, çenesinde... ağzında ve boğazında titreyen parmak uçları nasırlı ve nazikti. Ve keşfi izleyen gözler yumuşak bir şekilde odaklanmıştı, sanki Callum kendi ellerini yönetmek yerine üçüncü bir tarafın hareketlerine tanık oluyordu.

"Altın dişlerine ne oldu?" diye sordu wolven.

"Vampir bir dişçiye kapakları aldırardım. Artık o hayatı yaşamıyorum."

"Oh..."

Apex bir an için her şeyi olduğu gibi bırakmış olmayı diledi. Erkeğin o küçük ağız hançerlerini sevdiğini varsayarsak.

"Özür dilerim," diye mırıldandı

Callum. "Ne için?"

"Bilmiyorum. Sanırım başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum." "O zaman konuşmak zorunda değilsin."

Kurt adam başını yana eğdiğinde Apex'in kalp atışları iki katına çıktı ama

öpüşme olmadı, aç ağızlar buluşmadı. Bunun yerine, diğer erkeğin

Parmak uçları boynuna doğru inmeye devam etti ve şahdamarı üzerinde duraksadıklarında Callum'un o pompa pompa pompayı hissettiğini anladı.

Ve sonra dokunuş daha da uzağa, göğsüne gitti. Karnına.

Apex'in kalçalarında olup bitenleri saklamasının hiçbir yolu yoktu ve tam bu düşünce aklına geldiğinde, bir avuç içi ereksiyonunu kavradı.

Aletin üzerindeki baskı tıslamasına ve gözlerini kapamasına neden oldu ve *evet*, sonunda bir çift dudağın boğazının kenarında titreyen nabızı okşadığını hissetti.

"Çok sertleşmişsin," diye inledi kurt adam.

Apex bir tür yanıt geveledi - çünkü lanet olsun, erkek onu derisinin üzerinden okşuyor, ereksiyonunu hissediyor, ağzı boynunu ısırıp emerken keşfediyordu. Elinde değildi. Kalçaları yukarı ve geri, yukarı ve geri itmeye başladı, böylece o avuç içi, erkekten gerçekten istediği sürtünme türünün çok zayıf bir ikamesine dönüştü-

Bu noktada Apex kendini tamamen kaybetti ve daha iyi düşünemeden, daha fazlasını hissetmek, daha fazlasını yapmak için, burası iyi bir yer olmasa da -gerçi şurada sağlam bir kapısı olan bir kiler vardı- wolven'ı kendine doğru çekti.

Callum boğuk bir ses çıkardı. Sonra Apex'in vücudunda iki sarsıntı oldu, sanki... pompalar gibi. Ve sonra unutulmayacak bir koku. Asla.

Wolven hareketsiz kalınca, Apex tutuşunu bıraktı ve panikleme ihtimaline karşı orada öylece durdu.

"I..." Callum geri adım attı ve kendine baktı. "Ben geldim." Apex şaşkınlıkla o sert yüzü inceledi. "Evet, geldin-"

Telefonun çalması gerçekten de mükemmel bir zamanlamaydı, Apex'in kış cebindeki titreşim, Tanrı bilir kimden gelen talep, anı paramparça ettiği için kesinlikle hoş karşılanmadı.

"Sesli mesaja gidecek." Apex elini o şeye doğru itti ve kesintiyi susturdu. "Önemli bir şey değil."

Callum nerede olduğunu bilmiyormuş gibi mutfığa göz gezdirdi. Sonra gözleri ne olduklarını bilmiyormuş gibi yiyeceklerin üzerinden geçti.

Ve tabii ki lanet telefon yine çalmaya başladı. "Açsan iyi olur," diye mırıldandı Callum. "Bu önemli-" "Sen önemlisin."

"Bana izin verir misiniz? Benim... yapmam gereken..."

Kurt adam sanki iş için telefon etmek zorunda olan oymuş gibi yırtındı.

Kendi haline bırakılan Apex döndü, tezgâha tutundu ve kollarına yaslandı. Sessizlikte, cep telefonunun alaycı mırıltısı kulaklarında bir çığlık gibiydi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Mahrci kendini ve Remis'i yatak odasına kapatırken kapının yanında durmaya dikkat etti. İlişkileri boyunca aralarında şiddet olmadığı konusunda Hemmy'ye yalan söylememişti ama olan biten çok şey vardı. Daha önce bilmediği pek çok şeyi şimdi biliyordu.

Remis'in burun delikleri açılıp henüz toplamadığı dağınık yatağa bakarken bir hata yaptığını fark etti.

Yüz ifadesi karardı. "Seni... lanet *sürtük*."

Onun bakışlarını tutabilmek için kendini zorladı. "Gerçekten başka biriyle birlikte olmamı umursuyor musun-"

"*Yardımcıyı* mı beceriyorsun?" Elini durgun havada gezdirdi. "*Bu* yüzden mi benimle ilişkini bitirdin?"

Üzücü olanın, konuların gidişatına göre bunun diğerlerinden daha iyi olması olduğunu düşündü.

"Dur artık," dedi bitkinlikle. "Buraya benim için dövüşmeye gelmediğini biliyorum."

"İstedğin bu mu?" Eliyle etrafı işaret etti. "Geri dönmen için sana yalvarmamı mı? Tüm bu drama bir tür dikkat çekme saçmalığı mı? Çünkü haklısın, bu yüzden burada değilim."

"Peki neden buraya kadar geldin?" dedi alçak bir sesle. "Bu kadar uzakta, karda ne yapıyorsun?"

"Beni baban gönderdi."

"Ah, evet. Bilmem gerekirdi-"

"Onu *çok* gururlandırdın. Kim senin gibi, kimi rezil ettiğini umursamayan bir kızı istemez ki?"

Siktir git, diye düşündü, hiç alışılmadık bir öfke onu vurduğunda.

"Oh, bunu önemsiyorum," diye karşılık verdi. "Güven bana. Seni rezil ettiğim için çok mutluyum. İlişkimizden elde ettiğim en iyi şey bu oldu."

Bu onu bir an için susturdu. Ve o orada durmuş, o kaygan, koyu gri takımın içinde bir aptal gibi gözlerini kırptırırken, o sadece-

"Yürütmek istedim," diye ağzından kaçırdı. "Beni sevmediğini bildiğim halde. İyi bir kadın olmak, doğru olanı yapmak istedim ama sonra fark ettim ki... Senin gerçekte kim olduğunu bilmiyorum. Giysilerinizin ve gerçek doğanızı gizleyen tavırlarınızın altında, görüldüğünüz gibi değilsiniz. Bu yüzden artık kendimi yalanlara kurban etmeyeceğim-"

"Ah, şu bakire saçmalığını bırak artık," diye tükürdü. "Masum değilsin ve bunu ilk elden biliyorum, değil mi? O küçük haberden sonra burada kalmaya istekli olduğum için şanslısın Rash."

Mahrci başını salladı ve kendi kendine susmasını söyledi.

O yapmadı. "Ve sen sadece babamı seviyorsun, önemsedğin kişi o. Ben sadece onunla olan bağını güçlendirmenin bir yoluydum-"

"Fark etmediysen diye söylüyorum" -Remis eğildi- "O ve ben sensiz de gayet iyi idare ediyoruz. Değişen tek şey senin onun iradesinin dışında olman ve benim de onun yanında olmam."

Mahrci göz kapaklarını indirirken gülümsedi. "Demek öyle."

"Evet, öyle." Kravatını düzeltti. "Kutsal bineğinizi alabilirsiniz. Ondan etkilenen tek kişi sensin. Ve bunu yaparken, bu mülkü derhal terk etmeniz gerekiyor. İzinsiz giriyorsun."

Bunu takip eden sessizlikte, içinden çıkan kıkırdama daha önce hiç çıkarmadığı bir sestti. "Biliyor musun, senin için gerçekten üzülüyorum."

Kaşlarını çatarken Remis açıkça onun hayal gördüğünü düşünüyordu.

"*Glymeralar* kendilerinden aşağı olanlara karşı pek nazik değiller." Mahrci ona bir adım daha yaklaştı. "Buraya gelişiniz nasıldı. Ne yazık ki sen de bizim gibi maddesizleşemiyorsun-"

Remis öfke dolu bir hırıltıyla ona doğru atıldı, iki eliyle boğazının önünden yakaladı ve duvara çarptı. Onun

İfadesi çok öfkeliydi, sanki onu görmüyormuş gibi bir boşluk vardı ve soluk borusunu sıkarak kapatırken tüm vücudu titriyordu.

Mahrci nefes nefese kaldı ve pençelerini onun-

Yatak odasının kapısı pat diye açıldı ve Hemmy durumu kontrol altına alarak Remis'i koltuk altlarından tutup kendine çekti. Erkek bağırıp çağırmaya başlasa da bir şey fark etmedi.

Hemmy dengesiz yüküyle dışarı çıktı.

Mahrci sarktı ve nefesini tuttu. Sonra tökezleyerek koridora çıktı. Çifti merdivenlere kadar takip ederken hâlâ oksijene tutunuyor ve ayağı takılıyordu. Birinci katın yarısına geldiğinde görüşü açıldı ve işte o zaman Remis başını geriye atıp ona dik dik baktı.

"Seni lanet olası amcık!"

Hemmy kısa bir süre durdu. "Ne dedin sen?"

Remis etrafında dönüyor, itip kakıyor ve yine de bir yere varamıyordu. "O bir amcık ve benden intikam almak için seni becerdi-"

Bir an, erkek merdiven basamaklarından o kadar uzakta tutuluyordu ki tırabzanı ve lambri kaplamayı tekmeliyordu. Daha sonra, merdiven boşluğundaki duvarlar arasında bir bez bebek gibi ileri geri savruluyordu.

Banga, banga, banga-

Ve sonra Hemmy erkeği bir patates çuvalını kaldırır gibi merdivenden yukarı fırlattı. Remis'in kapalı kapıya vurduğu darbenin şiddetiyle kapının mandalı kırıldı ve erkek koridora fırladı.

Tüm o Idaho'lu fırıncılar Roor'da yuvarlanıyor.

Ardından Hemmy kalan merdivenlerden yukarı doğru yürüdü. Sanki yetişkin bir erkeği bir kapıya fırlatıp onunla birlikte kapıyı da kırmamış gibi.

Bu sırada Apex ortaya çıktı ve kendisine ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi sırt üstü dönmekte olan Remis'e baktı.

"Biliyor musun," dedi erkek kuru bir sesle, "bu aslında düşündüğümden daha iyi gitti."

"Kapıyı menteşelerinden kırmadığım için mi?" Hemmy teklif etti. "O da var." Apex omuz silkti. "Ve hâlâ nefes alıyor."

Evet, Mahrci'ye elini uzatan şerefsiz hâlâ nefes alıyor, diye düşündü Mayhem. Ama bunu durdurmayı ciddi ciddi düşünüyordu. Erkeğin onun boğazına sarıldığı düşünülürse bu adil görünüyordu.

Yatak odasına girdiğinde gördüklerini asla unutamayacaktı.

Bu not üzerine merdivenlerden aşağı baktı. Onu öpmeden önce bile unutamadığı kadın, yüzünde şokun ve korkunun yankıları solmuş, gözleri kocaman açılmış bir halde ona bakıyordu. Tüm bunları not ettikten sonra görebildiği tek şey boynundaki morarmış, kırmızı bant oldu. Süpermarkete giderken giydiği Reece'in gevşek açıklığındaki ikinci bir yaka gibiydi.

İyi misin? diye mırıldandı.

Onun kendisini anlayacağından emin değildi. Ama başını sallayıp saçlarını geriye doğru düzelttiğinde? Sanırım öyle.

Bu sırada eski sevgilisi de kendini toparlıyor, yuvarlanıyor ve göğsünü yukarı kaldırabilmek için bir çift gıcırtilı avucunu vernikli Roor'un üzerine yerleştiriyordu. Mayhem ne yaptığını düşünmeden botunu geri çekti ve kışını hedef aldı-

Apex onu menzil dışına çekti. "Hayır, işin bitti. Mesaj alındı ve buna ihtiyacımız yok."

"Ona amcık dedi. Onu boğmaya başladıktan sonra."

Diğer erkekteki değişim anlıktı. Siyah gözler kısıldı ve dudaklar düzleşti. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Onu boğmaya çalıştı."

Bir duraklama oldu. Sonra Apex kalçalarının üzerine çöktü ve eski sevgilisinin yüzüne bakabilmek için başını öne eğdi. "Bunu sen mi yaptın? Ellerini onun üzerine mi koydun?"

Remis erkeğin gözlerinin içine baktı. "Seni... hiç... ilgilendirmez..." "Ona amcık mı dedin?"

Bu sırada Mahrci merdivenin tepesine ulaşmıştı ve Mayhem ona doğru adım atmak, onu vücuduna çekmek ve onun sıcaklığını ve katılığını hissetmek istedi. Ama olduğu yerde kaldı çünkü Apex'in Remis'in üzerine atlamayacağından pek emin değildi.

Ve eğer biri bu adama düzgün bir şekilde vuracaksa, o kişi-

"Sen ölü bir erkeksin."

Yemin yayına girdiğinde Mayhem konuşanın Apex olduğunu düşündü. Ama sonra kendisine hitap edildiğini fark etti.

Eski sevgilinin iğrenç, dengesiz gözleri ona şaşırtıcı bir nefretle bakıyordu. Çoğu aristokratın içinde bu kadar tutku olmazdı. Yine de bu, paranın soydan daha önemli olduğu yeni *glymera* düzeniydi.

Görünüşe göre erkeğin kanında hâlâ biraz nişasta varmış.

"Benim adamlarım var," dedi Remis acımasızca. "Ve sen lanet olası bir ölüsün-"

Apex doğruldu ve Mayhem'in omzuna vurarak, "Biliyor musun," dedi. "Antrenmanlarına devam et. Kardiyovasküler sağlık *çok* önemli ve gerçekten, en son ne zaman spor salonuna gittin?"

"Tanrım, haftalar oldu." Mayhem eğilip eski sevgilisinin yüzünü avuçladı ve Remis'i adamın yüz hatlarından tutarak ayağa kaldırdı. "Ve benim bir yeni yıl kararım vardı. Bu yüzden kendimi hayal kırıklığına uğrattım."

O ön kapıya doğru yürümeye başladığında Apex de kayıtsızca onu takip etti. Sanki yanlarında step dansı yapılmıyormuş gibi.

"Öyle mi?" diye yorum yaptı adam.

"Evet, kesinlikle-" Eski sevgilisini üzerinde bir sürü tekne resmi olan bir masanın etrafına yönlendirdi. "Kendine dikkat et Remis, yaralanmanı istemem. Çok yazık olur. Her neyse, ben ne diyordum-oh. Doğru ya. Evet, haftada iki kez gitmeye başlayacaktım, ama bunu sürdüremedim-hey, benim için kapıyı açar mısın?"

"Memnuniyetle." Apex öne atladı, mandalı çevirdi ve bir Rourish ile eşyaları açtı. "Ve bunda ciddiylim."

Soğuk hızla içeri girdi ve parlak beyaz manzaranın parıltısı da öyle: Dış güvenlik ışıkları sayesinde, kürekle kazınmış yürüyüş yolunu görmek ve BMW'ye doğru bağırıp çağıran dangalağı yönlendirmek çok kolaydı.

Arabadan yaklaşık on adım uzaklaştıklarında Mayhem eski sevgilisini iyice itti ve erkek kayarak ilerledi, çarpılmış bir geyik gibi sedanın kaputuna indi.

Her şey göz önünde bulundurulduğunda iyileşme oldukça hızlı oldu, erkek ayağa kalktı - Gucci mokasenleri ona bazı çekiş sorunları yaşatsa bile.

Kıpırdamadan kayarken belalı biri gibi görünmek zordu. Ne yazık.

"Bu işe karışmamalıydın," dedi Remis.

Mayhem başını eğdi. "Fikriniz için teşekkürler. Onu ait olduğu yere bırakacağım-"

"Seni sadece benden öç almak için beceriyor."

Zaman yavaşlayarak durdu. Ve Mayhem kara baktı. "Şimdi, bakın, neden oraya gitmek zorundaydınız-"

Apex aralarına girdi. "Tamam, biraz eğlenmene izin verdim. Şimdi o gitmek zorunda-"

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Mayhem arkadaşının omzunun üzerinden konuştu. "Beni beceriyor olması mı? Çünkü rahatsız ediyorsa, iyi. Buna sevindim. Umarım seni bütün gün ayakta tutar-"

"Senin için geliyorum. Arkanı kolla."

Apex adamın etrafında döndü. "Kapa çeneni, Remis. Lanet arabana bin ve Caldwell'e geri dön-"

İnsanların suratına vurmaktan hoşlandığı belli olan o Inger Apex'e doğru sallandı. "Bu işe karışma. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan-"

"Şu anda seni öldürmesini engelleyen tek şey benim. İkimize de bir iyilik yapıp gitmeye ne dersin? Senden gerçekten hoşlanmıyorum, bu yüzden barışı ne kadar sürdüreceğimden emin değilim. BILGINIZE."

Eski sevgilisi eve doğru son bir bakış attıktan sonra direksiyonun başına geçti ve kar yığınının içinden sıyrılmaya çalışmak gibi bir hata yaptı. Kar lastikleri ve tüm o süslü, bilgisayar destekli çekiş gücüyle bile fazla uzağa gidemedi.

Bu yüzden lüks sedanı bir çocuğun uzaktan kumandalı oyuncağı gibi sürünerek dışarı çıkmak zorunda kaldı.

Ağır bir kol Mayhem'in göğsünde bir bar haline geldi. "Bırak onu."

"Onun peşinden gitmeyeceğim."

"O zaman neden iki adım ileri gittin?"

Öyle mi? Merak etti.

Apex muhtemelen onun hareketlerini şu anda olduğundan daha iyi değerlendiriyordu.

Başını sallayarak eve geri döndü. Geri yürüdü.

Girişe geldiğinde Mahrci'nin önünde durdu. Ve o zaman ne söylediğini fark etti.

Sikeyim.

Omzunun üzerinden Apex'e baktı. "Birlikte yatmıyoruz. şunu açıklığa kavuşturalım. Bunu sadece onu kızdırmak için söyledim." Sonra arkasına döndü ve yüzünü ovuşturdu. "Özür dilerim. Muhtemelen tüm bunları daha iyi idare etmeliydim.

."

Mahrci kollarını ona doladı ve onu öyle bir sıktı ki neredeyse kafasını omurgasından fırlatacaktı. Umursadığından değil. Onun ağlama sesi onu neredeyse parçalayacaktı-

"Bu harikaydı!" Geri çekildi ve o kadar çok gülüyordu ki gözlerini silmek zorunda kaldı. "Yüzündeki ifadeyi gördün mü? Ve arabanın etrafındaki hareket neydi?"

Oh, tamam. Ağlamıyorum ama histerik bir şekilde gülüyorum.

Üçü birden Remis'in kaygan adımlarını taklit ediyor, elleri başlarının üzerinde sallanıyor, kahkahalar etrafta yankılanıyordu çünkü belli ki hepsinin buna ihtiyacı vardı. Ve gerginlik sona erdiğinde, soğukta durdular ve nefeslerini tuttular.

Mahrci, "Tamam, bu biraz kaba oldu," dedi.

Mayhem boğazına *baktı* ve "*Anlamsız bile değil*" diye düşündü.

Ve sonra Mahrci onun elini tutuyor ve gözlerini dikkatle tutuyordu. "Sen yardımcı değilsin, onun kastettiği gibi değil. Bunu bilmeni istiyorum."

Apex hemen yanlarında olmasına rağmen Mayhem uzandı ve saçının bir tutamını tekrar yüzünden uzaklaştırdı. "Amacım o değildi çünkü öyle olmadığımı biliyorum. Ama bunu nasıl karşılayabileceğimi önemsemiğin için teşekkür ederim."

Başını salladı. "Ve teşekkür ederim... geldiğiniz için."

"şeyllllllllll, kulak misafiri olmuş olabilirim. Birazcık. O çiftleşmeden çıkmakla doğru şeyi yaptığınızı düşündüğümü söylemeye gerek yok."

"Yapmak zorundaydım." Yüzü ciddileşti. "Başka seçeneğim yoktu. Doğru olanı yapmak zorundaydım."

Kız titrediğinde, bunun soğuktan olmadığını anladı.

Kolunu omuzlarından geçirerek onu eve, onu güvende tutacağı sıcak, iyi aydınlatılmış eve geri götürdü.

Ona izin verdiği sürece.

"Yemek yapacağım," diye mırıldandı. "İkimiz için."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Mayhem dişiyi içeri götürürken Apex verandada kaldı. Kendi kendine bunun sebebinin Remis piçinin gerçekten gittiğinden emin olmak olduğunu söyledi. Kendine bunun temiz havaya ihtiyacı olduğu için olduğunu söyledi. Kendine dedi ki...

Garaja bakıp, karanlık pencereler dizisini ya da uyuklayan kamyonu wolven'den bir iz var mı diye aramak değildi.

"Çok aptalca," diye mırıldandı, nefesi omzunun üzerinden geçerken.

Çünkü gerçekten aradığı şey cevaplardı: Sadece bu gece mutfakta değil, uzun zaman önce o yatağın başında geçirdiği tüm o geceler boyunca farklı ne yapabilirdi?

Callum onunla konuşabilseydi... belki bazı şeyleri birlikte çözebilirlerdi. Ne de olsa kelimeler ruhun yaralarını sarabilirdi ve bu iki yönlü bir yoldu. Konuşan, konuşulan. Ve evet, Blade'i kıskanıyordu. İkisi sadece anlamsız bir seks yapmış olsalardı neredeyse daha kolay olurdu. Ama hayır, o *senfath* öyle bir hece kombinasyonu söylemişti ki

Callum'un kilidini biraz açtı.

Apex yardım etmek istedi. Kurtarıcı olmak istedi.

"O lanet *olası senfath* o hapishanede yatağın başında olmasaydı-"

Göz ucuyla, ormanın kenarında bir hareketlilik yakaladı. Ve dönmeden önce ne olduğunu biliyordu.

Kimdi o?

Büyük beyaz-gri kurt ağaç çizgisinin hemen içinde duruyordu, kürkü karda mükemmel bir kamuflaj sağlıyordu.

Yani yırtıcı hayvan varlığını belli etmek istemişti.

Çamların arasından dört patiyle çıkarken, Apex onun kendisinden daha hızlı koşabildiğinin farkındaydı ve büyük evin girişine bir göz attı. O şey ona doğru koşarsa başarabilirdi.

Şey...

Soğuk rüzgâr etrafında esip bacaklarındaki kasları sıkılaştırırken, başarabileceğinden oldukça emindi.

Kurt ona yaklaşıırken, ağırlığının yer değiştirmesi ve vücudundaki güç onu hipnotize etti. Onu hedef haline getiren buz mavisi gözler tam başının önünde, uzun ağzının üzerine tünemişti. Yırtıcı hayvanların görme merkezlerinin daima ileriye dönük olduğunu hatırlatıyorlardı. Atlar, inekler ve geyikler gibi hayvanların gözleri yanlardaydı, böylece yaklaşan şeyi görebiliyorlardı.

Kurtlar ve vampirler geliyordu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu. Sanki kurt İngilizce konuşabiliyordu? Ama belki sesleri biliyordu... ve belki Callum hâlâ oradaydı.

Kurt ön plandayken erkeğe herhangi bir şey üzerinde kontrolü olup olmadığını sorma şansını hiç bulamamıştı. Bunlar aynı madalyonun iki yüzü müydü... yoksa aynı hücre kümesi üzerinde bilek güreşi yapan tamamen farklı iki varlık mı?

Callum kurdu o çakallara karşı mı göndermişti? Mahrci'yi korumak için mi? Yoksa bu kolay bir yemeğin peşine düşmek için ilkel bir içgüdü müydü?

Callum kurdun şimdi Apex'e daha da yaklaştığını biliyor muydu?

Apex kalçalarının üzerine çöktü ve olduğu yerde kaldı. Ve bu bir tür işaret gibi görünüyordu. Kurt bir pençesini diğerine geçirerek ilerledi, artık derin karda değil, temizlenmiş olan yolda ilerliyordu.

Onun diğer yarısı tarafından, o kamyonunda-

Ve sonra yüz yüze geldiler, burun buruna.

Uzanarak, tıpkı Callum'un daha önce yüzüne yaptığı gibi bir elini sağ rütbesinin üzerine koydu. Ve hayvana uzaklaşması, hırlaması ve ona tokat atması için bolca zaman verdi. Elini ısırması için.

Bunların hiçbirisi olmadığında, avucunu omzundan aşağı geçirerek yaylı, ipeksi kürkü okşadı.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye fısıldadı.

Kurt soğuşa doğru homurdandı ama bu olumsuz bir tepki gibi görünmüyordu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Güçlü vücudu okşamaya devam etti. "Eğer içerideyse Callum'a söyle..."

Öne doğru kaydı ve diğer elini kurdun göğsünün uzak tarafına koydu. "Callum, eğer oradaysan bilmeni isterim ki son otuz yılımı her gün seni düşünerek geçirdim. Sanki sen ölmüşsün ve ben de senin yasını tutuyormuşum gibi... Bu acıyla başa çıkabilmek için ikimiz hakkında hikâyeler uydurdum. Senin ve benim için koca bir hayat yarattım. Zihnimde."

Kurdun neredeyse beyaz gözlerine bakarken sesi çatallaştı ama devam etmeyi başardı. "Gördün mü, seni küçük şeylere sahip olacak kadar uzun zamandır tanı mıyordum. Marketteki mısır gevreği kutusu, sevdiğini bildiğim. Hâlâ senin gibi kokan ceket. Yatağın senin olan tarafı, her gittiğinde aldığın anahtarlık... boşalırken adım ı söylediğinde çıkardığın ses. Bunların hiçbirini alamadık. Bu yüzden hayatımızı ben yarattım ve sanki varmış gibi yasını tuttum."

Gözlerini kaçırdı ve boğazını temizledi, utanmıştı ama bir şekilde tüm bunları kurda anlattığı için memnundu. "Benim uydurma dünyamda Wheaties'i severdin. Ben de bir kutu alırdım ve ilk öğünde onu yerdim. Ve sütü döktüğümde ağlardım. Şampiyonların kahvaltısıydı, bu yüzden senin için onu seçtim." Derin bir nefes aldı. Böylece devam edebilecekti. "Benim hayal dünyamda, kurtuluştan hemen sonraki yaz aşık olduk. Benimle Caldwell'e geldin ve o bahar boyunca iyileştin ve sonra yaprakların rengi Temmuz sonunun o en koyu yeşiline dönüştüğünde... aşık olduk. Geceleri ayın altında nehir kenarında yürüyüşler yapardık. Ben de her Ağustos ayında oraya gider, tembel ve sıcak Hudson'ın kıyısında dolaşır ve yas tutardım."

Ellerini yukarı kaldırıp kurdun kafasında ve boynunda gezdirdi. "Sahte hayatımızda, birlikteyken *The Office*'in tekrarlarını izlerdik... bu yüzden onları iPad'imde oynatırdım ve senin güldüğünü duyabiliyormuş gibi yapardım. Ve yas tutardım."

Soğuk bir rüzgâr ikisinin, onun ve kurdun etrafında esti ve gözleri yaşardı. "Bizim yarattığımız hayatta, sen kışın öldün. Yani kışlar her zaman

benim için en zoru oldu. Yas... her zaman dışarısı soğuk olduğunda en gürültülü olmuştur. Kar ve buz zamanlarında en çok seni özledim."

Parmaklarını kürkün yumuşaklığına geçirdi ve o kadar derine indi ki Reş'in sıcaklığı fark edildi. Sonra ellerini bıraktı ve Callum'un iki kez nasıl geri çekildiğini düşündü.

"Eğer oradaysan Callum, harika bir hayatımız olduğunu bilmeni isterim." Şakağına dokundu. "Aklımda, bizi... gururlandırdım. Ve otuz yıldır senin hatıranı sadık kaldım."

Bence o sensin. Ama oraya ulaşabilir miyim bilmiyorum.

Kafasının içinde erkeğin sesini duyduğunda, sadece otuz yıl değil, yüz yıl sonra ilk kez Apex geleceğe baktı. Ve gördüğü şey onu yıktı.

Sevdiği erkeğin, var olmayan ve olması gerekmeyen bir şeyi zorlamak için çok çabaladığını gördü. Apex kendi tarafında destansı, nefes kesici, yıldızların çarpıştığı bir aşk hikâyesi yaşıyor ve bunun yasını tutuyordu. Callum'un tarafında ise erkek bir kâbusun içinde donup kalmış, daha azını düşünemeyeceği kadar korkunç bir geçmişe demir atmıştı.

"Deniyor olman bile..." Gözlerini silmek zorunda kaldı. "Benim için bu kadar sevgi yeter.

Bu benim her zaman hissetmek istediğim aşk."

Boğulurken, geri çekildi. Tam boyuna yükseldi. Yüzünü ceketinin kolunun iç kısmına sürttü.

"Ve şöyle bir şey var. Seni denemeyi bırakmanı isteyecek kadar seviyorum."

Garaja, pencerelerin sıralandığı yere baktı. Ve bir gece önce teker teker karanlığa gömülen pencereleri düşündü.

"Tek istediğim senin için acının dinmesi. Benim için devam etmesi umurumda değil. Çünkü bazı şeyler ayrılamaz ve..." Apex derin bir nefes aldı. "Buraya geldiğim ve seni üzdüğüm için üzgünüm ama belki de tüm bunların olması gerekiyordu. Eğer bu senin için bir kapı açıtıysa, o kapıdan geç Callum. Bugüne hoş geldin ve benim onayım ile geleceğine devam et. Beni geçmişle bırak... ve ilerle. Bunca yıldan sonra bunu hak ediyorsun."

Bunun bir deneme olduğunu düşündü. Bu boku kurda söyle, sonra erkeğe söyle.

"Bu gece ve yarın gün boyunca burada olacağım. Zamanımız bundan sonra bitiyor. Ben..." Artık konuşma yetisini kaybetmiş, boğazı nefes alamayacak kadar daralmıştı. "Geri dönmeyeceğim. Seni ikinci kez bulmaya çalışmayacağım. Bizi her zaman olduğumuz yerde, geçmişte bırakacağım. Ve bensiz devam etmen için dua edeceğim... ve başka biriyle... biraz mutluluk bulman için."

Eğilerek kurdun yüzüne dokundu ve aynı anda erkeğinkini de gördü, bu mümkün olmasa da ikisi bir aradaydı.

Yine de öyleydi.

Apex üzgün bir şekilde gülümsedi ve kalbinin daha fazla kırılmayacağını düşünerek aptallık ettiğine karar verdi.

Geride bırakılmanın, intihar etmenin başka bir tonu olduğu ortaya çıktı.

"Seninle aramızdaki tek şey bir keşkeydi," dedi kabaca. "Ama bu benim hayatımın keşkesi oldu."

Biraz güldü. "Ve hadi ama, bu bazı insanların elde ettiğinden daha fazlası, biliyor musun? Kesinlikle beklediğimden daha fazla ve çoğunlukla acı olsa bile, seni sevme şeklim intihar oldu."

Kurt aniden yaklaştı ve sonra o heybetli baş Apex'in üst bacağına yaslandı.

Ağlamak onu çok etkiledi, gözyaşları beyaz kürkünün üzerinde kürek çekerken soğuk rüzgâr etrafta dönüyordu ve sıfırın altındaki sıcaklığı hiç hissetmiyordu.

Sonunda söyleyeceğini söylediği için rahatlamıştı. Ve en azından kurt sempatik görünüyordu.

Büyük evin arka tarafındaki mutfakta, Mahrci paslanmaz çelik tezgahın üzerindeki taburede oturuyordu. Önünde bir bira, açık bir paket patates cipsi... ve sarı soğandan kıyma yapmakta olan bir erkek vardı.

Sam Adams'tan bir yudumdan fazlasını içmemişti ama cipsler çok iyi gelmişti. Erkek-

"Bu konuda pek iyi değilsin," dedi gülümseyerek düzensiz parçalara bakarken.

Hemmy güldü ve kesme tahtasının üzerinden baktı. "Biliyorum, değil mi? Berbatım. Ama şu var ki, midelerimiz şiştiğinde daha iyi görünmeyeceğiz."

ve tadı da aynı olacak." "Mükemmel bir nokta."

Bıçağıyla şişesini işaret etti. "Birayı beğenmedin mi? Başka bir çeşit alabiliriz. İçeride bir ton var."

"Hayır, ben iyiyim. Sadece yavaş gidiyorum." Kafasını rahat tutması gerekiyordu. Ama onun nedenini bilmesini istemiyordu. "Sırada ne var?"

"Eti kızartıyoruz." Ocağın üzerine koyduğu tavaya döndü. "Bu, ete ısı eklendiği ve kahverengiye dönüştüğü karmaşık bir süreçtir."

Mahrci güldü. "Ne de olsa sen bir aşçısın."

"Üst düzey. Tamamen profesyonel. Bu soğan karmaşasının sizi kandırmasına izin vermeyin."

Tencereye bir miktar zeytinyağı dökerken, "Remis melezdir," diye geveledi.

Mayhem omzunun üzerinden baktı. "Demek bu yüzden buraya geldi. Merak ettim."

"Annesinin bir insan olmasından nefret ediyor ve benim bunu öğrenmemi hiç istemedi. Birlikteyken, o arabayı kullanmak istediğine, bunun onu nasıl merkeze koyduğuna, bunun onun kişisel bakım biçimi olduğuna dair bahaneleri vardı." Hiç espri yapmadan güldü. "Bir gece, babamı görmeye gelmeden hemen önce tıraş olurken elini kesti. Onu karşıladığımda yanağından öptüm... ve taze kanın kokusunu aldım. O zaman anladım."

"Yani damarını hiç almadın mı?"

"Hayır. Babam her zaman beslenmemi ayarladı ve her zaman şahit oldular. Remis ve ben çiftleşme sonrasına kadar bekliyorduk."

"Yani eski sevgilin sır ortaya çıkmadan önce üzerinde bir yüzük olduğundan emin olacaktı."

Başını salladı. "Ben de bundan şüpheleniyorum. O zamana kadar çok geç olurdu. Babam ayrılmamıza asla izin vermezdi ve Remis kendini utançtan kurtarmak için başka kimsenin bilmediğinden emin olurdu." Mahrci birasının etiketini karıştırdı. Sonra başını kaldırıp ezilmiş soğanların arasından baktı. "İronik olan şu ki umurumda değil. Çoğumuzun ailesinde insan kanı var, her ne kadar bazı insanlar bu detayların zaman içinde kaybolmasını sağlayıp hiç yaşanmamış gibi davransa da."

"Efendin biliyor mu? Remis hakkında?"

Mahrci omuz silkkti. "Emin değilim. Babamın çok işi var. Remis'le benim aramda kaldığı sürece de onu rahatsız etmez. Görünüş çok daha önemli ve biliyorsun, birçok insan lüks araçlarını kullanmayı tercih ediyor."

Hemmy kesme tahtasını ocağa götürdü ve soğan parçalarını tencereye attı. Anında ağzını sulandıran bir koku yayıldı.

"Bu harika kokuyor."

Kafa derisi yüzülmüş şef ona gülümsedi. "Sana söylemiştim. Bir olacak."

Karışımı karıştıırken, yumuşak cızırtı ve gazın tıslaması onu rahatlatan beyaz bir gürültü oldu.

"Ona söylediklerimden gurur duymuyorum." Açık boynundan bir yudum aldı. "Onun soyunu yüzüne vurdum. Ama onu incitmek istedim ve en derin yaranın bu olduğunu biliyorum. Bu benim hatamdı."

"şey..." Daha çok karıştıarak. "Bu sadece senin benden daha iyi bir insan olduğunu kanıtıyor. Seimlerimden çok memnunum, özellikle de o bodrum kapısını açma şeklimden."

Tekrar gülmek zorunda kaldı. Sonra ciddileşti. "Sende neyi seviyorum biliyor musun?" diye düşündü. "Her şey apaçık ortada. Ve drştlk benim için bu dünyadaki en önemli şey."

Nefes nefese kalarak elini kalbinin üzerine koydu. "Göbek adım. Nasıl tahmin ettin?"

Başını sallayarak Lay'in çantasına uzandı. "Peki sen ve Apex nasıl tanıştınız?"

"Birbirimizi bir ömür boyu tanıdık."

"ocukluk arkadaşı mı?"

"yle de olabilir." Hemmy elindeki tahta kaşıkla işaret etti. "Gördün mü, benden hoşlanmıyor ama bu boz ayıların antisosyal olduğunu söylemek gibi bir şey. Aynen yle. O kimseyi sevmez. Benim açımdan -fark etmediysen diye söylüyorum- ben bir nevi sıraya uyuyorum. Bunu kesinlikle sinir bozucu buluyor ama benimle aynı odada bulunmaya dayanabilmesinin nedenlerinden biri de bu."

"Apex yalnız bir kurt, ha?"

"yle de denebilir." Hemmy tavanın içine baktı. "Sanırım bu *arı sütü* için hazır."

Hamburgeri tavaya koyarken bir gösteri yapıyor, sonra karıştırırken poposunu sallıyor ve saçma bir striptizci melodisi mırıldanıyordu.

Mahrci yüzü kızarıken gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Gerçekten mi?" "Sırtını bu işe ver. Yemek yapmanın tek yolu-"

Evin önündeki kapı bir açılıp bir kapanıyordu. Ayak sesleri yaklaşırken, Remis'in işe almakla tehdit ettiği takviye kuvvetlerle geri döndüğüne dair bir anlık korku yaşadı.

"Hemmy," dedi yumuşak bir sesle.

"Mmm?" Kadın hemen cevap vermeyince, adam ona tekrar baktı. "İyi misin?"

"Dikkatli olmanı istiyorum. Remis hakkında." "Gerçekten endişelenmiyorum-"

Gözlerini kaçırdı. "Olman gerek. Lütfen... buradan ayrıldıktan sonra dikkatli ol. Korkarım kapınıza tehlikeyi getirdim."

"Biliyor musun" - hamburger ve soğanı etrafa savurdu
-"Sorumlu olmadığınız şeylerin sorumluluğunu kabul etmemekte büyük bir özgürlük vardır. Hey, bu bir tampon etiketine yazılmalı. Tişört. Billboard-"

Apex mutfığa geldi ve duraklamış gibiydi. Gözleri odayı tararken... babasının evindeki halini düşündü. Erkek her zaman sessiz, beliren bir varlık olmuş, hepsini izlemişti. Bu haliyle, buraya yerleştirdiği güvenlik kameraları gibi her şeyi kaydettiğine karar verdi.

"İyi misin, koca adam?" Hemmy ona sordu.

"Evet."

Hayır, diye düşündü. Hemmy'ye dönüp baktığında o da endişeli görünüyordu.

"Bira buzdolabında," dedi Apex'e. "Hadi o zaman. Keyfine bak."

"Ben içki içmem. Bunu biliyorsun."

Sonra Apex soğutucuya gitti, bir Sam Adams çıkardı ve kapağını açtı. Şişeyi dudaklarına götürürken derin bir nefes aldı. Sonra içti. Ve içti. Ve içti...

Hemmy şok olmuş gibiydi, kaşık karıştırma ve popo döndürme durdu.

"Yavaşla oğlum," diye mırıldandı, "ve biraz hava almak için yukarı çık."

Şişe boşaldığında, erkek alt kattaki dolaplara gitti ve eşyaları açmaya başladı.

Mahrci lavaboya yakın bir bölümü işaret ederken, "Çöp şuradan iki ileride," dedi.

"Teşekkür ederim."

Şişenin dibini silerken Apex doğruldu ve ellerini kalçalarına koydu. "Yemekten sonra işe koyulmamız gerekiyor. Yarın akşam yola çıkıyoruz."

Hemmy omuz silkti. "Acelen ne-"

"Güneş battıktan on beş dakika sonra buradan gidiyoruz." Başıyla ocağı işaret etti. "O yüzden elini çabuk tut ve hızlı ye."

O ayrılırken tavada yanan bir şeyin kokusu geliyordu. Ama Hemmy olduğu yerde kaldı ve diğer erkeğin kaybolduğu kemerli geçide baktı.

"O *çok* neşeli bir varlık." Hemmy tekrar sobaya döndü. "Yani, nereye *giderse* gitsin gerçek bir gün ışığı saçıyor, lanet *olsun*."

Tavayı kenara çekti ve kaşığıyla etleri karıştırdı.

"Haklı," dedi Mahrci teslimiyetle. "Hepimiz gitmek zorundayız. Mümkün olan en kısa sürede."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bekleme odasında bir aristokrat var. Kralı görmek istiyor."

Saxton anonsu yapmak için koridora daldığında Tohr, Seyirci Evi'nin çelik çekirdeğinde oturuyordu. Ve emin olun, önceki iki geceden sonra duymak istediği son şey buydu.

"Randevusu yok, değil mi?" Tohr taburesinden zıplarken başını salladı. "Yani, tabii ki yok."

"Onu ağırlamak için zamanımız var." Saxton Qhuinn ve Vishous'a baktı. "Kral onu görmek isterse? Bu gece çok iyiydik."

"Gidip kontrol edeyim." Tohr siyah gömleğinin arkasını derisinin içine soktu. "Adı ne?"

"Whestmorel."

Harika. *Glymera'nın gıcırdayan* tekerleği. Tam da ihtiyaçları olan şey. "Bir sebep söyledi mi?" Gerçi Tohr tahmin edebiliyordu. "Ya da bir bahane."

"Söylemeyi reddediyor." Saxton elindeki panoya baktı. "Yarım saatten fazla vaktimiz var."

V çirkin bir şeyler mırıldanırken Tohr avukata başıyla onay verdi. "Gidip Wrath'a soracağım ve Deena'ya bunu halledeceğimizi söyleyeceğim - öyle ya da böyle, onunla ben ilgileneceğim. Adam için endişelenmesine gerek yok."

O resepsiyonist, Whestmorel gibi bir aristokratla muhatap olmak için kesinlikle ön saflara yerleştirilmeyecekti, özellikle de Kral'dan bir "hayır" cevabı gelirse. Bu erkek yeni muhafızların bir üyesiydi, ki bu bir iltifat değildi. "Bir dizi ilgili taraf" adına notlar göndermeye başlamıştı.

acil olduğunu düşündükleri konular hakkında onları aradılar. Şimdiye kadar hep festivaller, sosyal standartlar ve bunun gibi saçmalıklarla ilgiliydi, ancak sıklık giderek artıyordu.

Ve Tohr bir şeylerin pişmekte olduğunu biliyordu - bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

"Deena bu görevden azat edildiği için çok memnun olacak." Saxton başını eğdi. "Çok teşekkür ederim."

Bu kararın ardından Tohr, üzerinde sapı aşağıda, ucu yukarı dönük siyah bir hançer bulunan kapıya doğru yürüdü. Tek bir parmak darbesiyle kapıyı çaldı ve bekledi.

"İçeri gel," diye cevap geldi.

Tohr kapının açma düğmesine bastığında panel duvarın içine doğru kaydı. Çelik koridordan Seyirci Odası'na giriş dört farklı şekilde açılabilirdi: İçeride ne olup bittiğine bağlı olarak sola, sağa ve duvarın içine doğru. Genellikle, sadece yuvanın içinde kaybolunurdu. Ama kötü bir şey oluyorsa -ki tesiste her şey bunun asla olmamasını sağlayacak şekilde tasarlanmıştı- onu söküp siper olarak kullanabilirdiniz. Ya da kullanmazdınız.

"Elimizde ne var."

Kırmızı ve siyah kraliyet ipekleriyle kaplı odanın karşısındaki iki koltuktan birinde Wrath oturuyordu ve golden retriever cinsi köpeği George da kucağındaydı. Büyük Kör Kral her zamanki siyah kaslı gömleğini giymişti ve aristokrat yüzündeki siyah sargılar onu sabırsız selamlamasından bile daha sert gösteriyordu. Yan tarafındaki katlanır tepsi masada, ısıırık büyüklüğünde parçalara ayrılmış bir ayak uzunluğunda bir denizaltı duruyordu. Hindi, marul, domates ve mayonezle birlikte bir kola ve bir paket Doritos da vardı.

En azından yiyecek bir şeyleri var, diye düşündü Tohr. Kral bu haberdan hiç memnun olmayacaktı ve umarım gemide biraz yiyecek olması-

"Tohr," diye sabırsız bir ses geldi. "Neler oluyor?"

Tohr boğazını temizledi ve köpeğe küçük bir el salladı. Karşılığında bir sallama alınca, George'la birlikte her zaman yaptıkları Marco/Polo'ya yeniden odaklandı.

"Bekleme odasında programda olmayan biri var."

Denizaltının bir bölümü George'a verildi ve golden yumuşak ağızıyla aldı, yumruları düzgünce çiğnedi.

Wrath'ın burun delikleri açıldı.

"Kim?" "*Glymera*'nın bir üyesi." "Onlar artık yok."

"Evet, bu doğru. Ama ben bu terimi daha çok bir tanımlayıcı olarak kullanıyordum-"

"Yani diyorsunuz ki" -Wrath cam şişeden bir yudum aldı- "resepsiyonistime zorbalık yapan ve beni görmek isteyen, kendini beğenmiş bir çocuğumuz var."

"Bulunduğumuz nokta aşağı yukarı bu ve bilginiz olsun, *glymera* benim için bu anlama geliyor." Tohr karşıya geçti ve Saxton'ın masasının köşesindeki selpak kutusunu düzeltti. "Ben Whestmorel. Ve zamanımız da var, haberin olsun. Yine de bir dinleyici kitlesini savunmuyorum."

Kral'ın siyah kaşları sargılarının arkasına düştü, ancak kendisi için bir ısırık alarak yemeğine devam etti. Diğerini köpekle paylaştı.

Sonunda, "Whestmorel ben bunu bitirene kadar bekleyebilir ve onunla görüşmemin tek nedeni, tıslama krizine girdiğinde resepsiyonistimin onun yanında olmasını istememem. Bize bir konu vermeye tenezzül etti mi?"

"Hayır. Ama gidip ondan bir tane almaktan mutluluk duyarım."

Wrath başını salladı. Sonra da, "Deena'nın bunu görmesine gerek yok. Ona önce bir mola vermesini söyle."

"Tabii ki."

Saxton'ın kadrosunda çalışan pek çok kişi gibi bu kadın da Rhage'in *Shellan*'ı Mary tarafından işletilen aile içi şiddet tedavi merkezi Safe Place'ten çıkmıştı. Wrath bu çatı altındaki herkese karşı korumacıydı ama Deena'nın hikâyesini öğrendikten sonra ona karşı özellikle hassaslaşmıştı.

O da böyleydi. Ona doğru gelersen, şahdamarına vururdu. Yardıma ihtiyacı olan düzgün, çalışkan bir insan mıydınız? Sizin için yapmayacağı şey yoktu.

"Bana on beş dakika ver," dedi Wrath, "sonra onu bana getir. Quinn de seninle gelsin. Saxton'ı da. Kameralarımıza ek olarak tanık da istiyorum."

"Konuyu önce sana açmamı istemiyor musun?"

"Hayır. İkimiz de bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu biliyoruz, bu yüzden duymama gerek yok."

"Evet, Lordum."

Tohr, Kral onu göremese de selam verdi ve ardından sivillerin getirildiği kapıdan çıktı.

Deyim yerindeyse, evin ön tarafı güvenlik odaklı merkezden tamamen farklıydı: Erkek ve kadınların geçtiği döngüyü oluşturan koridorlar, yazlık temasıyla iyi aydınlatılmış ve neşeliydi. On dokuzuncu yüzyıldan kalma yağlı boya manzara resimleri ve meyve, çardak ve köpek resimleri, aynı dönemden kalma iğne oyası örnekleriyle dönüşümlü olarak yer alıyordu. Ayakların altında, kırmızı ve siyah dokuma kilimler bal rengi çam köklerini kaplıyor ve her zaman olduğu gibi taze pişmiş unlu mamullerin kokuları havaya karışıyordu.

On yıllar önce müze gibi olan diğer Seyirci Evi'nin aksine - Darius'un inanılmaz stil anlayışına bir şey demiyorum - burayı kasıtlı olarak sıcak, ev gibi ve rahat olacak şekilde tasarlamışlardı. Sanki ziyaretçiler Eski Ülke'deki *büyükannelerine* gidiyormuş gibi.

Ve tansiyonu düşürmek için işe yarıyor, diye düşündü.
resepsiyonistin

odası. Çoğu
zaman.

Bekleme alanının ortasında duran erkeğin yüzünde, rahat koltuklardan herhangi birine oturursa hastalık kapacakmış gibi bir ifade vardı. Merkezi oyuncu seçiminden bahsediyoruz. Whestmorel üç parçalı koyu renk takım elbisesi, fötr şapkası ve parlak parmak uçlarıyla bir İngiliz züppesi ile Wall Street'teki bir para yöneticisinin karışımı gibiydi. Bu da yeni aristokrasiydi, değil mi? Her zaman o iğneyi geçirmeye çalışıyorlardı, seleflerinin gerçekte olduğu gibi olmak için çaresizce çabalıyorlardı: Soyları sayesinde ayrıcalıklı olmak.

Rex'in tek yapabildiği banka hesapları ve hisse senedi portföyleriydi. Ve gerçekten, bu pek bir şey ifade etmiyordu.

"Pekala," dedi Whestmorel. Sonra bileğini kaldırıp altın saatini kontrol eder gibi bir hareket yaptı.

Tohr adama sırtını döndü. Masasının arkasında, Deena sandalyesinde dimdik oturuyor, endişeli gözlerle Tohr'a bakıyordu.

Ona nazikçe gülümsedi. "Tepsiyi yenilemek ister misiniz? Çok minnettar olurum."

Hızla ayağa fırladı. "Evet, tabii ki."

Bu onun işi olmasa da -kendisinden istenen her şeyi yapmayacağından değil- aristokratın yanından hızla geçti, mükemmel tazelikteki çay sandviçlerini aldı ve salonda gözden kayboldu.

"Peki Wrath geliyor mu?"

Tohr kaşlarını çattı. Sonra da erkeğin yanına gitti. "Hayır, onu görmeye gideceksin. Yaklaşık on beş dakika içinde."

Whestmorel'in gözleri kısıldı. "Bu çok önemli."

"Öyle düşünüyor gibisin. Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" "Seni görmeye gelmedim."

"Bu bir sorun olacak." Tohr şöyle bir baktı ve Deena'nın dışarıda bıraktığı kapının tamamen kapalı olduğundan emin oldu. "Kimse bana ne aradığını söylemeden Wrath'a giremez."

"Ona karşı çok korumacısın." "O

Kral."

"Evet," dedi Whestmorel hesaplayarak. "Ama gerçek bir lider olsaydı, erişimin önünde bu kadar çok engel olmazdı diye düşünürsünüz. Bu durum insanın kendisini tahtla pek de uyumlu hissetmesine yol açmıyor."

Tohr çok yaklaştı. "Neden bana neden burada olduğunu söylemiyorsun? Ve bunu yaparken, yürüdüğün o çizgiden de çık. Bunu yaptığın anda gecen çok daha iyi geçecek."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Sana bir tabak getirdim."

Sözcükler kaydedildiğinde Apex çalışma odasında oturduğu masadan başını kaldırdı - ne kadar zaman geçmişti? Dizüstü bilgisayarın faresinin karesini kaydirdi ve ekranın sağ alt köşesindeki zaman damgasını kontrol etti-

Bir saat. Bir saattir boşluğa bakıyordu.

Hayır, uzay değil. Şuradaki pencereden dışarı bakıyordu, tüm kara odaklanmıştı, güvenlik ışıkları büyük evin önünü bir tür ay manzarasına dönüştürüyordu-

"Alo?" Mayhem elini salladı. "Hâlâ gezegende misin?" Kendine gelen Apex başını salladı. "Üzgünüm. Teşekkürler." Mayhem makarna ve sos dolu bir tabak koydu. "Çatal orada."

Elbette, söz konusu çatal tümseğe saplanmıştı, linguini kıvrımları onu bir kol korosu gibi yerinde tutuyordu.

Apex gözlerini ovuşturdu ve *"Bu bir Hieronymus Bosch anı değil de nedir?" diye düşündü.*

Ve tam da yemeye çalışacağı zamanda.

"Bu akşam yemeğini dizüstü bilgisayarla takas edeceğim," dedi üniteyi uzatırken. "Senkronizasyonu çalıştır, dahi. Bu işin sana düşen kısmı-"

"Bu kadar acele etmemize gerek yok."

Dizüstü bilgisayarını havaya kaldırdı. "Evet, var."

"Remis için endişelenmiyorum. Eğer o pislik herif bir sürü takviye kuvvetle geri gelirse, bu bir sorun olmaz."

Apex gözlerini kıstı. "Bu seninle ve aşk hayatınla ilgili değil, tamam mı? Bu işle ilgili. Zaman çizelgesi öne çekildi ve sistemin şafağa kadar iki kez test edilip tamamen çalışır hale getirilmesini istiyoruz. Ürünün çalıştığından emin olmak için gün içinde daha fazla inceleme yapacağız. Ve sonra gidiyoruz. Üçümüz birden."

Mayhem bilgisayarı aldı ama ona bakmadı. "Buradan aceleyle çıkmayacağım-"

"Onu öldürtmek mi istiyorsun?"

Erkekteki değişim hemen fark edildi: Mayhem hareketsiz dururken bile sürekli hareket ediyordu. Şimdi bir heykel gibiydi.

"Ona ben bakabilirim."

"Kırk sekiz saat içinde buraya gelecek olanlara karşı değil." Apex makarnadan yükselen buhara odaklandı ve kendi kendine konuşmayı kesmesi gerektiğini söyledi. "Sana bundan daha fazlasını söyleyemem. Sadece, eğer onu önemsiyorsan, buradan defolup gitmesini sağlayacaksın. Bu eski sevgiliyle ilgili değil."

Mayhem dizüstü bilgisayarı yavaşça indirdi. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Çatalı makarnadan çıkaran Apex, et sosunun ortasında bir burgu çevirdi. "Ne kadar az bilersen, o kadar güvende olursun."

Diğer erkek kendini masanın karşı tarafındaki sandalyeye bıraktı. Bir dizi küçük oyma 1gurine uzandığında Apex ona bir *nuh-uh* çekti.

"Sen o lanet ayılarla uğraşıyorsun" - sıkı düğümü ağzına soktu
-"ve onları sana yedireceğim."

Mayhem sandalyede arkasına yaslandı, dirseğini koluna dayadı ve çenesini eline dayadı. "O da gitmemiz gerektiğini düşünüyor."

"Öyleyse Mahrci'yi Caldwell'de takip et." Yemeye devam etti, sosu şaşırtıcı derecede iyiydi. "Bu asla bir Tinder randevusu değildi. Bu yüzden burada değiliz. İşini yap Mayhem, sonra da hayatına devam et. Ama bu işi yapmana *gerçekten* ihtiyacım var."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra erkek bir hışımla ayağa kalktı ve dizüstü bilgisayarı kolunun altına sıkıştırdı.

"Ben başlıyorum."

"Güzel, burada sizin için bir talimat belgesi var." Adam arkasını dönerken Apex, "Biliyor musun, bu hiç de fena değil" dedi.

Omzunun üzerinden küçümseyici bir homurtu aldı.

Tek başına kalan Apex yemeye devam etti ve Mayhem'in bilgisayarını açıp tek eliyle yazdıklarını kemer aralığından izledi. Kendisine verilen şifreyle talimatlara, 11es'a ve program platformlarına girdiğinde, adam ön kapının üstündeki uzak köşeye monte edilmiş bir kameraya baktı.

Adam gözden kaybolurken Apex tekrar pencereye baktı:

"Kahretsin!" diye bağırdı çatalını tabağa bırakırken.

Callum henüz büyük eve geri dönmeye niyetlenmemişti.

Ama işte buradaydı, iki ayaklı haliyle ön verandada durmuş, çalışma odasına bakıyordu... tam da olduğu gibiydi: Soğukta dışarıda kalmış bir köpek.

Sonra Apex dönüp ona baktı.

Büyük evin pencerelerinin hepsi üç camlıydı, değiştirilenler eskilerine benzeyecek şekilde tasarlanmıştı ve şüphesiz sadece bir elek gibi sızdırmakla kalmıyor, aynı zamanda eklenen ışık korumasıyla da uyumsuzdu. Bu yüzden kulaklarında uğuldayan soğuk rüzgâr yüzünden şaşkınlık çığlığını duymadı.

Ama o dudaklar kesinlikle ağızla *sevişiyor* gibiydi.

Callum'un zihninin arka tarafında, tam da beyin sapının derinliklerinde, ses olmayan, sadece anlam ifade eden bir ses konuştu:

Arkadaşına git.

Talebi yerine getirdi çünkü bu yüzden buradaydı, öyle değil mi? Sonbaharda bu araziye gelmesinin ilk nedeni buydu. Kader onu şu anda, tam da şu anda oturduğu sandalyeden kalkmakta olan erkekle kesişen bir yola sokmuştu. Birazdan Apex odadan fırlayacak, kapıya koşacak ve bu soğuğa, bu acı soğuğa atlayacaktı.

Callum'un da biraz koşma vakti gelmişti. Ve ters yönde değil.

Üç sıçrama adımıyla ön kapıya vardı. Ama tüm çabasına rağmen kapıyı açan yine de Apex oldu.

Callum zorlukla yutkunarak, "Bir dakikan var mı?" dedi.

Apex omzunun üzerinden baktı. Sonra dışarı çıktı. "Evet. Elbette."

Vampir kapıyı kapatırken Callum garaja doğru başını salladı. "Benim evim mi?"

Diğer erkek bir an için şaşkınlıkla o yöne baktı, sanki binayı ilk kez fark ediyormuş gibiydi. "Evet... tabii."

Birlikte yürüdüler, kar botlarının altında gıcırdıyordu. Yan kapıya geldiklerinde Callum eşyaları açtı ve yoldan çekildi. Apex içeri girdiğinde, erkeğin kokusu tüm dünyayı ele geçirdi.

Ve sonra merdivenlerden yukarı çıkıyorlardı.

Apex, sanki davet edilmeden içeri girmeye niyeti yokmuş gibi tepede bekledi. Vampirler hakkındaki eski insan efsaneleri gibi.

"Kapımız sana her zaman açık," dedi Callum. "Buraya."

Karşılık olarak kaşlarını kaldırması, ona bir gece önce ne kadar sert davrandığını hatırlamak istemediğinden daha fazla şey anlatıyordu.

"Sana bir bira getireyim mi?" diye teklif etti. "Zaten akşam yemeğini bıraktırdım sana." "Sorun değil. Çoğunu yedim. Birayı da alacağım."

Callum başıyla onayladı ve buzdolabına gitti. İki Heineken çıkarıp kapaklarını çevirdi ve vampire yaklaştı. Apex şişeyi alır almaz, adam açık boynu ağzına götürdü ve içmeye başladı.

"Neden orada ağlıyordun-" Apex tükürdü ve boğuldu. "Özür dilerim," diye mırıldandı Callum.

Öksürük kesilince Apex elinin tersiyle dudaklarını sildi. Sonra şişeyi indirdi. "Orada olup olmadığını bilmiyordum."

"Öyleyim. Tıpkı kurdun şu anda içimde olduğu gibi. Biz biriz ve aynıyız." "Yani ne dediğimi duydun mu?"

"Sesler... gerçekten tercüme edilmedi. Ama üzgün olduğunu biliyorum."

"Nasıl işliyor?" diye geçiştirdi Apex. "Biri direksiyona mı geçiyor? Diğer de arka koltuğa mı oturuyor?"

"Onun gibi bir şey." Callum bir adım daha yaklaştı. "Bak, bilmeni isterim ki..."

Gözleri unutamadığı, asla unutamayacağı yüz hatlarında gezindi. "Yardıma ihtiyacım var," dedi kabaca.

"Herhangi bir şey."

Callum yatağa doğru döndü. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek birayı bir kenara bıraktı ve bavulunu altından çıkardı. Çıplak Roorboard'ların üzerindeki kazıma sesi çok gürültülü görünüyordu ve valizin tepesiyle yüzleşirken neredeyse hızını kaybediyordu. Ama sonra başını kaldırıp vampire baktı. Apex orada sakince duruyordu, o sert ve güzel yüzünde ne bir yargılama ne de acıma vardı. Sadece ne gerekiyorsa onu bekliyordu.

Her zaman olduğu gibi.

"Bu... şeyi sakladım," dedi Callum, kumaşın üstünü açarken. "Bu..."

Boş bavulun birkaç farklı cebi vardı, bunlardan biri tabanın arka duvarını kaplıyordu ve naylonun o katındaki şişkinlik, bavul parçasının kıyafetlerle tika basa dolu olduğunu hissettiriyordu. Kirli, küflü, çürüyen giysiler.

Bagaj, gerçekten.

Elini içeri uzatarak plastik bir süpermarket poşetinin içindeki paketi çıkardı. Sıkıca sarılmış paketi elinde evirip çevirirken karşı tarafa baktı ve ne söylemek istediğini anlamaya çalıştı.

"Sorun yok," diye mırıldandı Apex. "Her neyse."

Callum o şeyi açtı. İçindeki siyah kumaş en basit haliyle siyah, naylon, uzun kollu bir gömlekti ve büyük de değildi. Bir kadının giyebileceği bir tişört. Ve pek çok şey için kullanılabilirdi, örneğin koşmak gibi, ince kumaşı nem emiciydi, ne demekse artık. Yürüyüş, su sporları ve kürek çekmek için de uygun olabilirdi.

Ona göre radyoaktifti. Çünkü bu giysiyi o gözaltına alınırken giymişti. "O gece ayrıldığımda," dedi kabaca, "üzerime giydiğim kıyafetler o odada. Bir yığın vardı, kime ait olduklarını bilmiyorum. Silah ve cephane aldım. Onların da kime ait olduğunu bilmiyordum. Ama bu... onundu. Botların arkasında buldum. Onun gibi kokuyordu ve ben de aldım çünkü..."

Gömleği elinde evirip çevirdi. "Benim kurtulduğumu ama onun kurtulamadığını bana hatırlatması için ondan bir parça istedim. Belki onun bana sahip olduğu gibi ben de ona ait bir şeye sahip olabilirim diye düşündüm. Ama öyle olmadı... öyle olmadı. Bu sadece, diğer pek çok şey gibi, bırakmadığım bir hatırlatma oldu."

"Peki ya şimdi?"

"Vakit geldi." Başını salladı. Tekrar başını salladı. "Artık... ondan kurtulmanın zamanı geldi. Ama ne şekilde bilmiyorum?"

Apex cevap vermek için ocağa doğru yürüdü. Ve o soğuk külleri gösterdiğinde Callum elbette diye düşündü. Neden o-

"Evet," diye nefes aldı.

Apex başını sallayarak sert taşın üzerine diz çöktü. Taze odun yığınının yanında biraz çıra vardı ve ilkinin alıp ikincisinin üzerine koydu. Rafın üzerinde bir kutu uzun saplı kibrit ve bir de uzun kollu çakmak vardı. Kibritleri seçti.

Vuruşun sesi hapsirik kadar yüksek bir şşşt sesi gibiydi.

Apex'in eli, yığının içine küçük Rame'i sokarken sabitti; Rame yığını yakaladı ve işini yaptı. Önce duman kıvrıldı, sonra turuncu diller etrafı yalayıp yemeklerinin tadına baktı. Bir an sonra 1 re canlandı, uygun ısı ve ışık yaymaya başladı.

Apex, tabanın üst kısmı sabit tuttuğundan emin olmak için onu birkaç kez dürttü.

Sonra omzunun üzerinden baktı.

Callum ayağa kalktı ve ayak bileğindeki acı bir yankıdan başka bir şey değilken ileriye doğru yürüdü. Ocağın önünde durarak... bunca yıldır onunla birlikte olan erkeğin yanında, tıpkı o dişinin de olduğu gibi... gözyaşlarına boğulacak kadar hüznlendi.

İkisi, kendisi ve kurdu gibi olmuşlardı. Ayrı ama birlikte kapana kısılmış. Birbirlerine benzemeseler de ayrılamazlardı.

Apex o kötü niyetli kaltağa hiç benzemiyordu.

Callum aniden diğer yanını ve onun da kurtulması için ne kadar endişelendiğini düşündü. Başlangıçta sadece kurt tarafının kontrolü ele almasına izin vermeyi denemişti. Elbette, eğer o yırtıcı hayvanın arka plandaki bilincinden ibaret olsaydı, bu daha kolay olurdu çünkü istismar başka bir bedene yapılmıştı.

Ancak bu travma ikisine de bulaşan bir zehir olmuştu. Tıpkı

Apex için de zehirli olduğu gibi.

"Geçmiş unutmaya hakkın var," dedi vampir törpüleyerek. "Her şey yolunda."

Callum Rames'e baktı ve tanıdık gelmeye başlayan bir mücadelenin içine düştü: Hayatına devam etmek istiyordu ama duygularıyla, korkusuyla baş edemiyordu,

Onu tutsak eden anılar.

En azından hayatına devam etmek *istememesi* yeni bir şeydi.

İyi bir şey. Ve bunun için Apex'e teşekkür etmeliydi.

"Ama sanki bir gömleği yakmak gerçekten bir fark yaratacakmış gibi?" dediğini duydu. "O zaman sadece kızartın çünkü bavulunuzda yer kaplıyor." Apex

omuz silkti. "Eğer daha büyük bir anlamı varsa, bırak o sana sonra gelsin. Ya da hiç. Ama buradan da başlayabilirsin-"

Callum'un eli ileri atıldı ve gömlek bir anda ocağın içine düştü. Bir anlık bir duraksama oldu ve ardından parlak bir Nazar geldi. Rames daha da yukarılara doğru yaladığında, Callum kadının yüzünü gördüğüne yemin edebilirdi, yüz hatlarının kesin kompozisyonu zamanla donuklaşmıştı, kalp atış hızı üç katına çıkarken beyninin onları çağırıştırmasının etkisi anında ortaya çıkmıştı.

Ve sonra...

Gitmişti.

Gömlek ve vizyon.

Avucuyla yüzünü silerken, bakışları dalgalandı. Ve wavier. Ve-

Ağlamaya başladı. Sağduyulu bir şekilde değil, çoğu pisliğin içinde tutulduğu erkekçe bir şekilde değil. Ağladı. Açıkça. Gözleri ve ciğerleri yanana, boğazı düğümlenene ve beyni nihayet sessizleşene kadar.

Ve duygularını dışarı vurduğunda, kendisini güçlü kolların arasında, sert bir göğse doğru çekilmiş olarak hissetti. Geniş bir el sırtını okşarken, bir genç gibi nazikçe sallanıyordu.

Fırtınanın ortasında, yan yana olmasalar bile her zaman yanında olan erkek tarafından korundu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Aristokrat Dinleyici Salonu'na getirilmeden hemen önce, Tohr kendisini Wrath'ın arkasında konumlandırdı. Çok yakın değil, çünkü bu uygunsuz olurdu. Ama erkek içeri girer girmez Whestmorel'e her şeyi açıkça anlatmak istiyordu. Wrath Kral'dı ve tahtın her yerinde kas gücü vardı.

Qhuinn ve V diğer köşelerde yerlerini aldıktan sonra Saxton'a erkeği getirmesi için mesaj attı.

"İşe dönme zamanı," dedi Wrath George'u ayaklarının dibine bırakırken.

Altın yerleşip kuyruğunu içeri sokarken, sarışın ağzını efendisinin bok tekmesinin üzerine koyarken, Saxton kapıyı bir kez çaldı ve Wrath "girin" diye havladıktan sonra kapı açıldı ve avukat kenara çekilerek ilk önce davetsiz misafirin geçmesini sağladı.

Wrath'ın omzunun üzerinden bakan Tohr azı dişlerini sıktı. Sanki adamın yaşıyor ve nefes alıyor olması tüm dünyayı kadife halatla bağlamak için yeterliymiş gibi özel muamele talep eden insanlara karşı çabuk sinirlenirdi.

Ama bir de geliş nedeni vardı.

Whestmorel başını eğerek, "Lordum," dedi.

Tohr yukarı doğru yükselen alçak bir hırıltıya baktı. Qhuinn'in üst dudağı dişlerini sıyırmış, kardeşinin mavi ve yeşil gözleri yarıklara dönüşmüştü.

Elbette, uygun bir selamlama gerekmiyordu. Ama herkes bunu bir saygı göstergesi olarak yapıyordu ve bu baş sallama geleneği alaya alıyordu.

Bu sırada Wrath çenesini indirdi ve sanki erkeği görebiliyormuş gibi ileriye baktı. Sanki ona çok az saygı gösterildiğini biliyormuş gibi.

Kral yumuşak bir sesle, "Seni evime getiren nedir?" dedi. Bu bir şekilde bağırmasından daha tehditkârdı. "Tam da bu saatte."

Whestmorel kendini toparlamak zorunda kaldığı için bir duraklama oldu. Öte yandan, gezegendeki son safkan vampir, Wrath kör olmasına rağmen onu o sargıların arasından duvara çiviliyordu. Odaklanma yeteneği beklenmedik bir olguydu ve Tohr buraya geldiklerinde sivillerin şok olduğunu görmüştü: Her nasılsa, Kral her zaman herkesin tam olarak nerede olduğunu biliyordu, koku ve sesin bir kombinasyonu bedenleri üçgenlemesine izin veriyordu.

Ya da belki de Wrath'ın cüssesinin ve gücünün etkisi kadar basitti. Siyah derisi ve kaslı gömleğiyle orada otururken, siyah saçları dul bir kadının tepesinden düz bir şekilde dökülürken, soyunun dövmeleri ön kollarının iç kısımlarına kadar uzanırken?

Tam olarak olduğu gibi görünüyordu. Bir savaş lideri. Bir savaşçı. Bir katil.

"Devam edin," dedi Wrath, kardeşlerin bile biraz daha dik durmasını sağlayan o ses tonuyla.

Whestmorel gerginmiş gibi altın sarısı bir mürekkeple gözlerini kırıştırdı ama geri adım atmadı. "Buraya birkaçımız adına geldim. Broadius Rayland'ın katilini bulmak için ne yaptığınızı bilmek istiyoruz."

"Yani senin akrabam mı?" Wrath çizdi. Bu bir bakıma fünüyesinin üzerindeki zamanlayıcının işlemeye başladığı anlamına geliyordu.

"Hayır, değil. Baskınlar sırasında çok fazla akrabam öldürüldü. Sen de bizi koruyamadın."

Tohr bir elini alnına götürdü ve kaşlarını ovuşturdu. Bu iş düşündüğünden de kötü gidiyordu.

Whestmorel sözlerini şöyle sürdürdü: "Yıllar önce suçların nasıl ele alınacağına dair her türlü yazışmayı yaptınız. Bir erkeğin öldürüldüğü gerçeği hakkında ne yaptığınızı bilmek istiyoruz. Yoksa bu kişinin varlıklı ve mevki sahibi biri olması, cinayeti bizim çözmemizi beklediğiniz anlamına mı geliyor?"

"O halde Broadius'la aranızda kan bağı yok. Hem de hiç."

Whestmorel etrafını saran kardeşlerine baktı. Sonra kısa bir an için Tohr'a odaklandı. "Hayır, yok. Ama bunun bir önemi olmamalı. Bilmeye hakkımız var-"

"Tam olarak 'biz' kim?"

"Hepimiz. Benim gibi olanlar."

"Yani o kelimeyi söylemeyecek misin?" Wrath sandalyesinde kıpırdamadı, ne bir ayağını ne de bir elini. Ve Tohr neredeyse Kral'ın önünde bu kadar kararlı duran erkeği uyarmak istiyordu. "Söyleyemez misin? Tüm haklara ve ayrıcalıklardan daha fazlasına sahip olacaksın ama *glymera*'ya ne olduğunu söylemeyecek misin?"

"Bu yasadışı olurdu, değil mi?" diye kısa ve öz bir yanıt geldi. "Ama ne olursa olsun

Bu terim için, statüm için özür dilemeyeceğim ve bu statüye sahip olduğum için bir tür utanç duymayı reddediyorum." Whestmorel'in gözleri kısıldı, bu da onu kesinlikle şeytani gösterdi. "Belki de Broadius konusunda bilerek sessiz kaldığını düşünüyoruz."

Uzun bir duraklama oldu ve Whestmorel başını çevirmedi. Tavrına aracılık etmedi. Yapmadı-

Gazap yavaşça sandalyesinden kalktı ve Tohr bir adım öne çıktı. Bilirsin, her ihtimale karşı.

Bu durumda kimsenin ihtiyaç duymadığı tek şey... bir başka ölü aristokrattı.

"Mesaj alındı," dedi Kral. "Artık gidebilirsiniz."

Whestmorel'in gülümsemesi tüyler ürperticiydi. "Tam tersine. Buraya bir şey teslim etmeye gelmedim-"

"Cehenneme kadar yolun var. Suç prosedürlerini gerçekten okumuş olsaydınız, aktif bir soruşturma hakkında aile üyesi olmayan birine yorum yapmayacağımı bilirdiniz. Yani bu, arkamdan gizlice toplantı yapan güçlü ve varlıklı kişilerden oluşan bir grubun temsilcisi olduğunuzu ve hepinizin aristokrasinin bir üyesini öldürttüğümü düşündüğünüzü gösteren bir Rex."

"Ben öyle bir şey söylemedim ve kelimeleri ağzıma tıkmanıza izin vermeyeceğim-"

Wrath'ın kafası sola doğru sallandı ve sinirlerine hakim olmakta zorlandığı belli olan V ellerini havaya kaldırdı; belli ki çenesini kapalı tutmaya devam etmesi için uyarılıyordu.

Kral daha sonra dikkatini yeniden aristokrata yöneltti. "Herhangi birinizle, herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde buluşacağım. Arka planda ne yaptığınız beni endişelendirmiyor. Taht benim. Almaya çalışın. G'head."

"Bir varisin olduğu için yenilmez olduğunu sanıyorsun," dedi Whestmorel

alçak sesle. "Ama krallar sadece tebaalarının rızasıyla hüküm sürer. Ben olsam

Yerinizde olsam bunu hafife alırdım."

Tohr hızlı bir hareketle, o hareket ettiğinin farkına bile varmadan ikisinin arasına girdi.

"Gidiyorsun," diye hırladı erkeğe. "Şu anda-"

Aristokrat sadece Wrath'a bakmaya devam etti. "Muhafızının senin adına konuşmasını mı istiyorsun? Bana Broadius'u öldürtmediğini mi söyleyecek?"

"Hayır," dedi Wrath sakince. "Aramıza giriyor çünkü sana zarar vereceğimden endişeleniyor. Ama bunu yapmayacağım. Senin gibi bir erkek, etrafta hangi kelimeleri savurursa savursun, benim kollarımı çekemez. Gerçek şu ki, eğer benim için bir tehdit olsaydın, gerçek bir tehdit, buraya gelip elini böyle açmazdın."

Kral hançerli elini kaldırdı ve başparmağı ile ön parmağından bir silah yaptı. Whestmorel'in kafasına doğrultarak dişlerini gösterdi.

"Sen sadece..." Wrath başparmağını aşağı doğru salladı. "*Bang*. Beni olduğum yerde bırak."

Tohr, kalbinin göğsünde hoplayıp zıpladığının ve sonra tam gaz gittiğinin farkındaydı. Özellikle de Whestmorel yerini korumaya devam ettiğinde.

"Hiçbir şeyi inkâr ettiğinizi duymuyorum," dedi erkek. "Ve bu 1ne. Bizim gibi insanları hedef almaya devam edin. Bu, dönüşümü çok ama çok kolaylaştırıyor. Bu bize bir iyilik, gerçekten."

"News Rash, o kadar da önemli değilsiniz. Bunun bir şok olduğunu biliyorum ama hiçbirinizin önemi yok. Bulunduğunuz tek liste kendi listeniz."

"Azalan Toplum'dan kurtulduk." Whestmorel'in sesi öfkeyle titremeye başladı. "Ve senden ve Kardeşlik'ten de kurtulacağız-"

"Kimse sizin peşinizden gelmiyor. Ama bunu değiştirmek istiyorsanız, saçma sapan suçlamalarla kapımı çalmaya devam edin. Size söz veriyorum, cevap vereceğim."

Bu notla birlikte toplantı sona erdi. Whestmorel tekerleklerini çevirip kapıya yönelirken, V ve Qhuinn de onunla birlikte dışarı çıktı ve Tohr kendini Wrath ve köpeğin yanına kapattı.

Kral'a baktığında kendini şaşırmış buldu. Geçmişteki kontrolden çıkmış öfke yerine, Wrath son derece sakindi. Hatta şaşırmış bile görünmüyordu.

"Son otuz yıl içinde," diye mırıldandı Wrath, "başka bir zaman örgütlendiler mi?"

"Hayır, farkında olduğumuzdan değil. Sadece standartlarını kan bağından banka hesaplarına kadar yeniden ayarlıyorlardı."

Wrath tekrar otururken başını salladı. "Yani şimdi kritik bir kütleye sahipler."

Bu yüzden ortaya çıkıyorlar."

"Broadius'u öldürmediğimizi biliyorum." Tohr bir ileri bir geri volta attı. "Ve silah ticareti yapan insanlarla iş yapanların her an kendi yataklarında ölü olarak uyanabileceklerini anlamak için dahi olmaya gerek yok."

"Bu konuda haklısın." Wrath yana doğru eğildi ve köpeğinin başını okşadı. "O katili bulmamız gerek. Hızlıca."

"Emredersiniz, Lordum." Tohr kralının önünde eğildi. "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. O silahların tedarikçisini bulacağız ve bulduğumuzda katilin yüzüne bakacağımıza dair bir his var içimde."

"Belki. Belki de değildir. Whestmorel ve grubu onu kendileri öldürmüş olabilir ya da daha büyük olasılıkla bunu bir başkasına yaptırmış olabilirler." Wrath başını salladı ve geri çekildi. "Bu yeni glymera *tipleri* seleflerinin izinden gitmeye kararlılar, öyle değil mi? Tam da kendi mezarlarına."

Büyük Kör Kral soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ama dediğim gibi, tahtı denemek istiyorlarsa? Bu meydan okumayı memnuniyetle karşılarım."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Apex, Callum'u ocaktaki Rames o kadar azalana kadar tuttu ki, küllerin altında sadece bir parıltı vardı. Wolven bir süre önce hareketsiz kalmıştı ama geri çekilmemişti. Roor'un üzerinde birlikte uzanmışlardı, diğer erkek Apex'in göğsünde yatıyor ve başını içeri sokuyordu.

Konuşmak zorunda olmamak
güzeldi. Kelimelerle.

Bir başkasının vücut ısısını kendi vücut ısıya karşı hissetmek bir tür sohbetti, sıcaklığı artıran ve gerçek ateş söndükten sonra bile sizi rahat tutan bir alışverişti. Ve evet, büyük eve geri dönmeli ve Mayhem'in yapması gerekeni yaptığından emin olmalıydı. Ama gitmiyordu. Henüz tam olarak değil.

Hiç olmamasını diledi-

Callum birbirlerinin gözlerinin içine bakabilmeleri için omuzlarını kaydırды. Kurt adamın bakışları Apex'in ağzına indiğinde ne olacağı belliydi. Ya da en azından ne düşünüldüğü.

"Sen ne istersen," diye fısıldadı Apex. "Ve hiçbir şey de olmayabilir."

Kurt adam ayağa kalktı ve elini Apex'in göğüs kaslarının üzerinde gezdirdi; bu ona kendisinin dışarıda erkeğin diğer yarısıyla yaptığı şeyi hatırlattı.

Avuç içi nihayet aşağı indiğinde göğüs kafesine, tam kalbinin üzerine indi. El yavaşça karnına doğru inerken Apex'in nefesi kesildi ve boğazında kaldı. Orada kaldı, nefes alıp vermeye başladığında bir aşağı bir yukarı gidip geldi.

Elbette sertleşmişti; derisinin ön kısmında bir şişkinlik oluşturan kalın boyu saklamak mümkün değildi.

Callum aniden öne doğru eğildi ve Apex kendini öpülmeye hazırladıysa da dudaklar oraya gitmedi. Onları boğazının kenarında hissetti, sadece yumuşak bir fırça. Sonra bir tane daha. Ve sonra... o ağzın okşaması daha aşağıya, Reece'inin ve altındaki tişörtün oluşturduğu V'ye indi.

Bu sırada kurt adamın dokunuşu Apex'in kalçasına, üst uyluğuna... iç uyluğuna doğru kayıyordu.

İnlediğinde, bunu da DL'de tutmak mümkün değildi. Yine de denedi. Bu büyüünün bozulmasını istemiyordu ve sadece çok tahrik olduğu için değil. Callum'un iyileşmesine yardım edebilirse? Ve bu da erkeğin hayatına devam edebilmesi için bunun bir parçasıysa?

Her ne kadar bu uzun vadede onu öldürecek olsa da, o iyi bir Samiriyeli değil miydi?

Callum karnının alt kısmından bir geçiş yaparken "*Siktir*," diye inledi.

En azından erkeğe uzanmaktan daha iyisini biliyordu: Her iki avucunu da Roor'un üzerine koydu ve kalçaları beklentiyle yuvarlanırken bile sabit kaldıklarından emin oldu.

Tug. Tug. Çek...

Reece'i ve tişörtü de yukarı doğru itildi ve sonra ten tene temas etti, kurt adamın avuç içi çıplak Resh'in üzerinde, bel kemerinin hemen altında kayıyordu. Ve şimdi Callum onun bacaklarının arasına giriyordu.

Yer açtığı için çok mutluydu.

Özellikle de üzerinde bacaklarının iç kısımlarına doğru ilerleyen iki el varken. Yine de temasa en çok ihtiyaç duyduğu noktadan kaçınıldı. Protestosunu bastırmak için alt dudağını ısırıldı-

Tug. Tug. Çek...

Oh, evet, bu sefer Ry'ın düğmesinde.

Bok damarlarında nükleerleşirken ve siki kendi kalp atış hızını geliştirirken, bunun daha yüksek amacına bağlı kalmak istedi, yani her ne oluyorsa, bunu içtenlikle hak eden bir erkek için bir tür hayati iyileşmenin parçasıydı. Ne yazık ki, bu netliği ön planda ve merkezde tutmak zordu.

Düğmeler serbest bırakılırken hafifçe çekiştirmek ve itmek onu neredeyse çıldırtacaktı-

Boxer giymiyordu. Külot da yok. Kesinlikle tanga da yoktu.

Bir an, sadece bir an, o parmaklar onun ereksiyonuna dokundu. Ve hemen ardından, sıcak şaftında serin bir his vardı.

Apex göğsünden aşağı baktı. Kurt adamın kısmen açıkta kalan ereksiyonunun üzerine eğildiğini görünce neredeyse boşalacaktı.

Bu yüzden gözlerini sıkıca kapattı.

"Bu sensin," dedi Callum kabaca. "Bu senin vücudun."

"Evet, *lanet olsun*, evet..."

Tug. Tug. Çek...

Her zaman üç. Ve bu sefer, pantolonu aşağı çekiliyordu. Zorlayıcı olmak için leğen kemiğini kaldırdı ve pantolon dizlerine kadar indi.

Bir bakış atma riskini göze aldı. Ereksiyonu kalın, sert ve hazır bir şekilde karnına doğru uzanıyordu ve Callum transa geçmiş gibiydi, o ısıltılı gözler onun için ve sadece onun için canlanan sekse kilitlenmişti.

"Sen... senin dilinde o kelime neydi?" Callum mırıldandı. "*Phearsom*?"

Erkeğin cevabı bulması iyi oldu. Apex bu noktada kendi adından emin değildi-

Kurt adamın dili dudaklarını yaladı. Ve sonra viraj geldi: Callum başını eğdi ve öne doğru eğildi-

"Boşalacağım amına koyayım," diye inledi

Apex. "Planımız bu."

Callum kendi kendine, *bunların hiçbirisi hakkında çok fazla düşünme*, dedi.

Uyarı gerekliydi çünkü zihninin korkunç bir şey kusup anı mahvetmeyeceğine güvenmiyordu. Ve bu yeniden bağlanma için uzun süre beklemişti. Bunu vampirle daha önce bir kez yapmıştı, geçmişte, tüm travmalarından önce. O buluşmanın bir başlangıç olması gerekiyordu. Onun yerine, bir veda olmuştu.

Uzun süren bir huşu ve azımsanmayacak bir korkuyla kalın şaftı kavradı ve Apex okşama başlarken başını geriye attı, üst dudağı güzel, uzun dişlerini çıkardı, siyah gözleri sertçe kapandı, kaşları birbirine çarptı. Vampirin nefesi sertçe pompalanıyordu, nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver-

Ve sonra oldu.

Kendisinin olmasa da Callum'un da bir şekilde hissettiğı rahatlama: Sıcak fısıkiyeler çıkıp karın kaslarını işaretlerken, topuklar Roor'u tekmelerken ve gövde yukarı doğru kavis çizerken... Bu, çok uzun zamandır olan ve iyi olan ilk şeydi.

Bu karmaşık değildi.

Bu basit, gerçek ve güçlüydü. Ve *iyiydi*.

Callum gözyaşlarını kırıştırdı ama yine de her şeyi görmeyi başardı. Ve çok güzeldi. Ham ve cinseldi... ve temizdi.

Orgazm biter bitmez, o güçlü, ağır kaslı vücut dururken, Callum'un inkâr edilemeyecek bir içgüdüsü vardı.

Hâlâ sert olan sikini kaldırdı ve iyice açtı.

Uzunluğu tam olarak yuttuğunda, Apex'in yüksek sesle havladığını belli belirsiz fark etti ve emme başladığında ses tekrar duyuldu. Callum boğazını açarak alabildiğı kadarını, ne varsa hepsini aldı ve bu çok fazlaydı ve boğulmak hoşuna gitti.

Daha da önemlisi, kapana kısılmak diye bir şey yoktu. Hareket etmekte özgürdü, kısıtlanmamıştı. Bunu o *seçiyordu*.

O... *bunu* istedi.

Symphath'ı düşündü. Ve yeniden dekore etmeyi.

Ve sizinle birlikte dava sürecini yaşamış insanlarla ilgili taze anılar, eski odalar için yeni mobilyalar olabilir.

Herkesi yeniden diriltten bir değişim, her şeyin yeniden başlaması.

Kendisini yukarı kaldıran ereksiyonun dibinden tutarak, elini Apex'in karın kaslarının çıkıntıları üzerinde genişçe gezdirdi. Vampirin ne zaman tekrar yaklaştığını biliyordu; nefesinin yeniden sertleşmesinden bunu anlayabiliyordu. Ve zamanı geldiğinde, o kalçalar sarsıldığında ve

ve erkek ağlamanın eşiğindeyken Callum bir karar vermesi gerektiğini biliyordu.

Dur çünkü bu çok fazlaydı. Ve geçmişte kal. Ya da devam et çünkü bu çok fazlaydı.

Ve yaşama yeniden katıl.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Genel olarak, iş o kadar da karmaşık değildi. BT açısından bakıldığında öyleydi.

Mayhem'in tek yapması gereken otuz iki kameradan gelen görüntüleri ve mikrofonlardan gelen ses akışlarını alıp bunları bir tasnif ve depolama platformuna kanalize etmekti; böylece kullanıcılar -her kim olurlarsa olsunlar- bunları eleyebilir, kalıcı 1les'lere ayırabilir ve ihtiyaç duyulan şeye bağlı olarak verileri aktarabilir ya da depolayabilirlerdi. Bu standart bir güvenlik izleme çalışmasıydı.

Herhangi bir aptal bile bunu yapabilir.

Tamam, 1ne, kendisi gibi kullanılan programı ve her bir ünitenin nasıl bağlanacağını ve neyin sorun giderilebilecek bir sorun olduğunu - sorun giderme mi? - ve neyin sadece anlık olarak beyin ölümü gerçekleşmişse yeniden başlatmayı veya bir bileşen arızalıysa değiştirmeyi gerektireceğini bilen herhangi bir aptal.

İşin üzerinden iki saat geçmişti ve Mayhem, Apex'in ne kadar zeki olursa olsun bu işi yapmak için gerekli mizaca sahip olmadığının farkındaydı. Sabır gerekiyordu, gerçek bir sorun çözme tarzı gerekiyordu. İkinci ünite arızasında adam silahını çıkaracak ve tavana nişan almaya başlayacaktı.

Yakalama olayını tam olarak neyin tetiklediğini tespit etmek zordu ama meşhur Marblehead'in üzerine ışık doğduğunda... Mayhem kendisinden ciddi şekilde etkilenmişti.

Bunu fark ettiğinde kiler merdivenlerinin tepesindeydi, alt katın girişinin hemen üzerine yerleştirdikleri bir ünitenin altında duruyordu, dizüstü bilgisayar avucunun üzerinde dengede duruyordu, lanet olası küçük kırmızı ışığın yeşile döndüğünü görmek için yukarı baktığında boynu geriliyordu-

Birden başını dikleştirdi, omzunun üzerinden geriye baktı ve saymaya başladı.

Bir... iki... üç...

Koridorun sonunda, ocağın ve hayvan kafalarının bulunduğ u büyük odada görebildiğ i kadanyla toplam on beş birim vardı.

Matematik devam etti. Aşağıdaki yatak odalarının her birinde bir sensör vardı. Ayrıca, gün ışığı alan panjurlara rağmen vampirler tarafından uyuması pek mümkün olmayan üst kattaki odalarda da. Bütün banyolarda. Mutfakta da. Tüm ev, görüntü ve ses için kablolanmış tı.

Sanki güvenlikle ilgili değı lmiş gibi... daha çok, gizlice dinlemekle ilgiliydi.

Ve arka uç da ilginçti. Beslemeler birleştirildi ve üç yere gönderildi-

"Merhaba."

Mayhem irkilerek dikkat kesildi. "Oh, hey. Seni görmedim." "Özür dilerim," dedi Mahrci usulca.

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Sen iyi misin? Burada biri mi var?" "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye fısıltıyla devam etti.

Başını salladı. "Elbette."

"Sizi zor duruma sokmak istemem. Ama... Apex hepimizin gitmesi gerektiğini çünkü bir tür zaman çizelgesinin ö ne alındığını söyledi. Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyebilir misin?"

Başını salladığında, bilgi karartması onu ne kadar sinirlendirmiş olursa olsun, Apex'in ona fazla bir şey söylememiş olmasına sevindiğini fark etti; çünkü bu, şimdi ve burada dürüst olabileceğ i anlamına geliyordu.

"Hiçbir şey bilmiyorum." Omuz silkti. "Apex'e yüzlerce kez sordum. Sadece her şeyi senkronize etmem ve birkaç kaynağ a beslemeleri sağlamam gerekiyordu. Söyleyeceğ i tek şey bu."

Kollarını göğ sünün üzerinde kavuşturdu. "Toparlandım. Pek bir şey getirdiğ im söylenemez."

Kendine, *çok güçlü olma*, dedi. *Sakin ol, sakin ol-*

"İstersen bizimle birlikte gidebilirsin. Kalacak bir yere ihtiyacın olursa benimle kalabilirsin - ya da istersen Apex seni yanına alır-"

"Hayır, kimseden bunu yapmasını istemem," diye mırıldandı. "Özellikle de babam için çalıştığı düşünülürse Apex'ten."

"Ben hâlâ bir seçeneğim. Sadece söylüyorum. Baskı yok."

Mahrci'nin Rush'ı yanaklarını aydınlattı, öyle ki onun ne kadar solgunlaştığını fark etti. "Teşekkür ederim ama gitmem gereken bir yer var. Ve kimse beni bulamayacak."

Demek öyle, diye düşündü göğsünde bir acıyla.

Azı dişlerini kilitlerken, kendi kendine posta kodunu ağzının olduğu yere koyması gerektiğini söyledi: Ona bir kez kullanıldığını söylemişti. Bunun arkasında durmalı ve geride bırakıldığı için küçük bir sürtük gibi davranmamalıydı-

"Güvende misin?" diye sordu. "Evinizde mi?"

"İşe yarar." Tek yatak odalı dairesinde, etraflarındaki kar yığınlarından daha fazla bubi tuzağı olduğunu söyleme zahmetine girmedi. "Benim için endişelenme."

Dizüstü bilgisayar cıvı cıvı bir ses çıkardığında, "İşin bitti mi?" diye sordu.

"Hayır, yaklaşamadım bile. Hâlâ üst ve alt katları yapmam gerekiyor." Tekrar etrafına baktı ve ondan başka bir şey göremedi. "Yine de iyi ilerleme kaydediyorum."

Ve ne biliyor musunuz, daha da hızlı çalışmaya karar verdi. Eğer bu işi bir an önce bitirebilirse, şafak sökmeden ortadan kaybolabilir ve gün boyu kalmak zorunda kalmayabilirdi.

Mahrci'yle bu vedalaşmayı uzatmak, bir an önce bitirmekten daha zor görünüyordu.

"Şimdi odanla ilgilenmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Ben hallederim, sen de sonra ne yapacaksan yapmakta özgürsün."

"Evet, tabii ki."

Birlikte alt kata indiler. Yatak odası soldaki ilk odaydı ve kapısı kısmen açıktı. Hâlâ eski sevgilisini oradan sürükleyerek çıkardığı için olup olmadığını merak ediyordu. Güzel günler, güzel günler.

Kenara çekilerek onun ilk önce içeri girmesini bekledi ve ah, adamım, kadın daha yeni duş almıştı. Şampuanın, saç kreminin ve sabunun kokusunu alabiliyordu, hem de sadece havada değil, onun üzerinde de.

Yukarıda fark etmiş olabilirdi ama boğucu bir dehşet duygusu dikkatini dağıtmıştı... muhtemelen bundan sonra onu bir daha göremeyecekti-

Hüzünlü çuvalldamasını durdurdu ve bir kez daha kaşlarını çatı. "İyi olduğuna emin misin?"

Mahrci ona baktı, elleri kazağının kollarında endişeliydi, onları yukarı itiyor, aşağı çekiyordu.

"Bana gerçekte neler olup bittiğini anlatabilirsin," dediğini duydu. Sonra tavandaki güvenlik ünitesini işaret etti. "Bu henüz sisteme bağlı değil."

"Sen zaten her şeyi biliyorsun."

"Pekala."

Ona devam etmesi için bir şans verdi. Devam etmeyince, daha önce vidaladığı bölmenin altına yürüdü ve dizüstü bilgisayarını açtı. Işığının değişmesini bekledi. Bildirime doğru girilip girilmediğini iki kez kontrol etti.

"Yatak odası bir, bunu arıyorum," diye

mırıldandı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır, ben hallederim." Banyonun hemen dışında duran Vuitton du e'ye baktı. "Sen de mi şafaktan önce gidiyorsun-"

"Benimle gelir misin?"

Mayhem nefes almayı kesti. Sonra dizüstü bilgisayarını yavaşça indirdi. "Ne... ne diyorsun?"

Yolun karşısındaki garaj bölümünde, Apex aklını kaçırmış ve aynı zamanda tamamen topraklanmıştı, özellikle de vücuduna tekrar baktığında ve uyarılmasının Callum'un ağzını gerdiğini, o dudaklara girip çıktığını ve emme nedeniyle kayganlaştığını gördüğünde. Ve sonra tabanında, onu kavrayan birincisi. Ve ayrıca taşaklarının etrafında da bir fincan vardı-

"Geliyorum," diye hırladı kendini tutmaya çalışırken. "Callum-"

Wolven tamamen aşağı indi ve büyük bir sürpriz, bu ondan boşalmaların patlamasına neden oldu.

Bunun üzerine derhal yutuldular.

Zevke doğru eğilen ve kendini bırakan Apex tam olarak olmak istediği yerdeydi; sadece diğer erkekten emin değildi.

Ancak Callum bir şeyler dışarı fırlayana kadar geri çekildi, kelimenin tam anlamıyla. Ondan sonra ikisi oldukları yerde kaldılar, Apex gevşek bacaklı ve sırtüstü yatıyordu, wolven ise az önce emdiği sikin üzerine tünemişti.

"İyi misin?" diye sordu Apex kısık sesle.

Bir kalp atışı kadar duraksama oldu. Ve sonra erkek dilini uzatarak, başını eğerek ve Apex'in karnının etrafını yalayarak cevap verdi. İlk seferinde her yerine boşalmıştı.

"Oh... lanet olsun..."

Karın kaslarının üzerinde gezinen o sıcak, kaygan dilin verdiği hisler, güzel zamanları üçüncü kez geri getirmeye yetmişti ve Callum'un ona doğru eğilmiş, kurt adamın kollarını iki yana açmış, buz mavisi gözlerinin indirdiği kapaklarının altından parıldadığı, sıcaklığın ve seksin her şeyi keskinleştirdiği ve aynı zamanda tamamen sarhoş ettiği görüntüyü asla ama asla unutmuyacaktı.

Apex yeniden sertleşirken "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Bu-"

Kendini durdurdu.

Callum da durakladı. "Bu... ne oldu?"

"Gerçekten uzun bir süre. Böyle bir şey yapmayalı." "Ne kadar zamandır?"

"Seni korkutmak istemiyorum," diye mırıldandı Apex.

Elde ettiği tek şey bir sürü dilsiz hareket ve kemerli bir kaş olunca, "On yıllardır kimseyle yüz yüze gelmedim," diye homurdandı.

Bu da onu göbek deliğinin tam üzerinden bir yalamayla daha ödüllendirdi. "Peki ya tek başına?"

"Buna cevap vermemeyi tercih ederim."

"Neden?" Yalamaya devam. Şükürler olsun. "Neden istemiyorsun-" "Sık sık değil, tamam. Sık değildi."

Ve bu olduğunda, tek düşündüğüm sendin, diye düşündü- Callum yine dondu *kaldı*. "Öyle miydin?"

Kahretsin, sanırım bunu yüksek sesle söylemişti. "Evet, öyleydin."

Bunu izleyen sessizlikte Apex ocaktaki küllere baktı. Sonra da hâlâ orada duran ve sanki bir oyuncakmış gibi üstü açık duran bavula.

vurulan kurban. Ve son olarak, kurdun güzel, erkeksi yüzüne döndü... özellikle de o dudaklara, o gözlere, o Rush'a.

"Aklına geldiğimde ne düşündün?" dedi Callum usulca. "Kötü bir şey değildi."

"Ne hayal ettin?"

Apex göz kapaklarını indirdi. "Seni öpmek üzereydim." "Öpmek üzere miydin?"

"Hepsi bu kadardı..."

Callum dudaklarını yaladı. "Şu anda beni öpmeyi mi düşünüyorsun?"

"Evet. Düşünüyorum."

Callum bir kurt sinsiliğiyle Apex'in göğsüne doğru ilerledi.

Sonra dudaklarını sadece birkaç santim uzakta

gezdirdi. "Bu kadar yakın mıydım?"

Apex yeniden ağır ağır nefes almaya başladı. "Evet."

Wolven kendini biraz alçalttı. "Peki ya... bu kadar yakın?" "Evet," diye fısıldadı Apex.

Biraz daha aşağı. "Peki ya bu kadar yakın?"

Apex'in tek yapabildiği başını sallamaktı çünkü aniden bir kez daha boşalıyordu, inlerken siki tekmeliyor, kalçaları aynı şeyi yaparken göğsü pompalanıyordu.

İşte o zaman Callum dudaklarını mühürledi ve daha da ileri gitti. Vücudunu yere bıraktı, sanki birlikte yaratılmışlar gibi tüm hatları Apex'inkilerle birleşti. Öpüşme devam etti ama Apex dikkatliydi. Kolları yanlarında kaldı.

Callum'un her an gitmekte özgür olduğunu bilmesini istiyordu.

Erkeğin gitmemesi için dua ederken bile.

Öpüşme... Callum'un yıllardır erişemediği parçalarını uyandırıyor. Onlarca yıl. O olmadan önce-

Hayır, oraya, o kadına ve muhafızlarına gitmiyordu. Tam *burada*, vampirinin tepesinde, geçmişin lanet küllerinin önünde kalıyordu.

Callum, Apex'in orgazmını bir kez daha hissetti; ıslaklık, sıcaklık, midelerini birbirine kaynaştırdı. Ve ağızdan ağıza inanılmazdı. Apex sertti

erkek, hapishane kaydı olan bir katil, birçok yönden uzak bir gizem. Ama lanet olsun, çok yumuşak dudakları vardı ve çıkardığı sesler? Bir mırıldanma, bir inleme, bir nefes alma-

Ve işte o zaman oldu. Callum kendini bırakmaya başladı.

Apex'e o kadar odaklanmıştı ki kendi vücuduna dikkat etmemişti: sertleştiği, serbest kalmak için zorlandığı, taşaklarının gerildiği gerçeği. Ve kalçaları, ereksiyonunu Apex'inkine karşı çalıştırmaya başladığında kontrolü ele aldı.

Dövüşleri bir engel olsa da, yeterince hissediyordu. O kadar çok şey hissetti ki.

Öpüşmeyi keserek yüzünü Apex'in boynuna gömdü ve titreyerek vampirin kollarına, omuzlarına, ne varsa tutundu. Sonra diğer erkeğin ellerine kilitlendi.

Çok iyiydi, çok doğruyd.

Sanki içten dışa doğru temizleniyor gibiydi. Sonunda sakinleştiğinde nefes verdi ve gevşedi.

"İyi misin?" Apex kabaca sordu.

Callum, o muhteşem rahatlama havası içinde belli belirsiz düşündü... vampir ona bu soruyu üçüncü kez yöneltiyordu.

Callum başını kaldırdı. "Olmaya çalışıyorum."

Apex siyah gözlerini kapattı. "Zorlamamalısın."

"Sanırım... Olabilirim," diye fısıldadı Callum.

Bunun mümkün olduğuna inanmak zorundaydı. İnanmak zorundaydı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Seninle geleyim mi?" Mayhem tekrarladı. "Nereye?"

Her ne kadar cevabım evet olsa da. Disney Dünyası mı? Tabii. Büyük Kanyon'un dudağına mı? Olur. Dünyanın ucunda mı? Tek yapması gereken-

"Sana sormanın biraz ileri gitmek olduğunu biliyorum." Mahrci elini uzattı. "Kendini idare edemeyeceğini düşündüğüm için de değil."

Oh, yani bu Remis ve Brooks-Brothers giyen haydutlar grubuyla mı ilgiliydi? Hey, en azından piçin adı 1t, çünkü Mayhem eminim ki

-

"Onun için endişelenmiyorum." Gülümsedi. "Ve bana karşı istediğin kadar açık sözlü olabilirsin. Sadece nereye gittiğimizi merak ediyorum."

Cevap veren bir sırtış ağzını okşadı. "Biz mi? Yani sen-"

"Sana söylemiştim." Kızın ona bakışını ezberlemişti. "Ben Row'la gidiyorum.

Ve sen... benim tarzımda bir

Row'sun." "Bu sadece...

teşekkür ederim."

Uzun bir an oldu. Sonra kendine engel olamadı. Ona doğru adım attı ve yüzüne dokundu.

"Bir şey değil. Yine de minnettar olması gereken kişi benmişim gibi hissediyorum. Ve bana hala cevap vermedin, ama bu iyi. Sadece nereye gideceğimi söyle, orada olacağım. Sana güveniyorum."

"İşin biter bitmez gidelim, tamam mı?" Gözlerindeki o endişeli bakış geri geldi. "Lütfen?"

"Elbette." Gerçekten işe dönmek istememesine rağmen. Aklında başka şeyler vardı. "Birkaç işim daha var diyelim.

Saatlerce mi? Ve Apex ile bazı son testler yapmam gerekecek."

Adamın nerede olduğundan tam olarak emin değildi ama bahçenin karşısındaki garajda olduğuna dair bir his vardı içinde. O wolven Apex için her zaman bir şey olmuştu. Belki de o şey.

Ne yol ama. Böyle bir geçmişle mi?

"Ah, dinle, fazla bir şey getirmedi," diye araya girdi Mayhem. "Apex cipi Caldie'ye geri götürmekte sorun çıkarmazsa? Hayalet gibi uçmakta özgürüm."

Mahrci'nin gülümsemesi geri döndü ve o da buna engel olamadı. Aşağı indi ve kendi dudaklarıyla onun dudaklarına dokundu. Kızın nefesi kesilince, adam geri çekildi.

"Belki de bunu yapmamalıydım. Yeri ve zamanı değil ve merak etmeyin, herhangi bir varsayımda bulunmuyorum."

Bir tane yapıyordu: Hâlâ ona karşı tamamen dürüst davranmıyordu. Evet, eski sevgilisi için endişeleniyordu; altıncı hissi bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu. Ama her neyse, ona zevk almaktan çok mutlu olduğu bir şey vermişti: Onu bir daha asla göremeyeceği düşüncesiyle boğuşuyordu ve ne biliyorsun, onun gibi bir erkek için?

Bu onun için doğru sıra değildi.

"Hayır... sorun değil," diye mırıldandı. "Bundan çok daha fazlasını yapmak istiyorum. Öpüşmeyi kastediyorum."

Hey-nannie'lerine bir hi-how're-ya değil miydi bu? "Ben de."

"Güzel." Biraz garip bir telaşla güldü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Sanırım seni yalnız bırakacağım-"

"Mahrci." Kadın duraklayınca, adam sesini hırıltıya indirdi. "Ben de babandan korkmuyorum. Açıklığa kavuşturalım."

Elini boğazının dibine götürdüğünde, sanki birinin canını sıktığını hissediyordu.

"Öyleyim," dedi kabaca. "Ondan korkuyorum."

Mahrci kendi kendine, önemli olan tek şeyin Hemmy'nin güvenli evinde ona katılmayı kabul etmesi olduğunu söyledi.

Gizlice satın aldığı, kendi döşediği ve hakkında sessiz kaldığı.

İkisi de güvende olduktan sonra gerisi halledilebilirdi: İlişkileri. Babası. Her haliyle gelecek. Eğer içinde bulunduğu durumdan kurtulabilirlerse, belki de hayatında ilk kez bir şeyi dört gözle beklemeye başlayacaktı.

Aniden, sanki kendi kendine konuşmak yerine bir sohbetteymiş gibi başını salladı. Sonra ağzından kaçırdı, "Gitmeden önce damarımı almanı istiyorum-"

O konuşurken Hemmy'nin kafası dikkat kesildi. Sonra dizüstü bilgisayarını düşürdü ve dengesini kaybetti, hepsi aynı anda oldu ve düşmeden önce kendini yakalamaya çalıştığında, ikisi de aynı anda botunun nereye düşeceğini hesapladılar: Bilgisayar. İçindeki tüm çalışmalarıyla birlikte.

Yalpalamayı düzeltmek için elinden geleni yaptı ama çok ileri gitti, ağır yükü çılgınca savruldu. O da yapabileceği tek şeyi yaptı. Kendini ona doğru fırlattı, onu geriye doğru yatağa itti ve her ikisi de yatağa çarptığında bir karmaşa içinde onun üstüne düştü. İkisi de zıplarken kadın da gülmek zorunda kaldı, adam da.

"Sanırım bu biraz sürpriz oldu," dedi onu yuvarlamaya giderken. Hemmy ellerini kızın kalçalarına koyarak onu sakinleştirdi. "Bu kadar hızlı nereye gidiyorsun, "Eğer rahatsan, ben de rahatım."

Onun gözlerinin içine bakarak acele etti. Vücudunun altında, kasları ve ağır kemikleri, kader gibi görünen bir hassasiyetle kendini içine soktuğu bir manzaraydı. Ayrıca göğüslerinin onun göğüs kaslarına nasıl baskı yaptığını ya da kalçalarının önündeki sertleşen uzunluğun onu düzgün bir şekilde kucaklama isteği uyandırdığını görmezden gelemezdi.

İhtiyaç, sıcak ve aç, damarlarında çiçek açtı.

"Ben burada iyiyim..." dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Ya sen?" Aynı derecede alçak bir ses tonuyla, "Ben çok iyiyim," diye cevap verdi.

Düşün, Mahrci. Düşün, ne diyordun?

"Ah, şu damar meselesi." Kendini silkeleyip tekrar odaklandı. "Tamam. Sana bir adres ya da başka bir şey vermek istemiyorum, böylece biri sana sorarsa dürüst olabilirsin. Nerede olduğumu bilmiyorsun. Ama kanımı alırsan, beni her zaman bulabilirsin ve nerede kalacağımızı da."

Uzanarak parmak uçlarıyla yüzünü çizdi. "Bu harika bir fikir. Sadece bir şey var."

"Neymiş o?"

"Bileğin olmalı." Adamın dokunuşu kadının şahdamarına kadar indi.

"Burası değil." Mahrci'nin nefesi kesildi. "Neden... orada değil."

"Benim için çok fazla." Başını hayıflanarak salladı. "Kendimi kontrol edebiliyorum ama *bunun* da bir sınırı var ve biz-ya da biz..." Ön parmağıyla damarını okşadı. "... oraya kadar git, bilekten almam gerekiyor."

Aniden dişlerini gösterip ikiz, keskin uçlarını boğazına götürdüğü görüntüsü onu daha da ateşlendirdi - ve bu bir sürpriz olmamalıydı, ama vay canına, stres ve endişe yerine zevkle gelen bir şeyi düşünmek ne kadar rahatlatıcıydı.

Kadın adamın dudaklarına baktı. "Bunun için zamanımız olacak. Daha sonra. Buradan uzaklaştığımızda."

Ondan çıkan yumuşak hırıltı, iliklerinde hissettiği türden bir şeydi. Ve aptalca olsa da, olacaklar hakkında bir ipucu istiyordu.

Bileğini adamın ağzına doğru götürdü. "Damarımı al. Şimdi."

Hemmy gözlerini kapadı ve yukarı doğru kalktı, kalçaları ona doğru yuvarlandı, uzun, sert ereksiyonu onun üst uyluklarına doğru itti. Bir iniltiyle bacaklarını adamın alt bedenine doladı.

İkisi de ihtiyaç içinde inledi. Yine de adamın eli nazikti ve kadının ön kolunu tutup sabitledi. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Sesine güvenmediği için tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Bir sonraki bildiği şey, adamın dudaklarının yumuşak ve sıcak bir şekilde avucunun ortasına değdiğiydi. Ve sonra topuğuna. Ve en sonunda... tam damarının üzerinde, onu oradan öperken.

"Yap şunu," diye emretti.

Dişlerini gösterdiğinde bir tıslama duyuldu ve sonra-

Isırık tatlı bir acıyla geldi ve başını geriye atıp onun adını haykırdı. Emme hissi, sıcak ve kaygan, beyni bir şeyleri birleştirene kadar tüm vücudundan geçti ve onu hissetti... seksinde. Kendini gevşek bırakarak, tek konsantre olmak istediği şey hissettiği şeydi ve

Onları çıplak, ten tene, erkeği bacaklarının arasında, ona nüfuz ederken hayal ederek ateşe benzin döktü.

Hemmy teması kesti ve onun altından kayarak yataktan sıçradı. Tökezlerken kendini duvara tuttu ve avucunu banyoya açılan kapının pervazına dayayarak ileri adımını durdurdu.

Nefesinin içine girip çıkarken çıkardığı ses, hayatında duyduğu en seksi şeydi.

Bileğindeki delinme yaraları kapanmadığı için onları yalayarak kapattı. Ve sonra belki de onun tadını beğenmediği için kaçıp gitmiş olabileceği paranoyasına kapıldı-

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Tuvalete girdi ve lavabonun üzerinde durdu, hâlâ o bükülme halindeydi. "*Lanet olsun.*"

"Hemmy?"

"Sadece yapmamaya çalışıyorum..."

"Kusmak mı?" dedi dehşetle öne doğru otururken. "Benim bir sorunum mu var-"

Hızlı bir dönüşle ellerini kalçalarına koydu ve yüzünde alaycı bir ifadeyle ona baktı.

Pantolonunun önünü zorlayan devasa ereksiyonu, altında durduğu baş üstü dokusu nedeniyle özellikle belirgindi.

Ortam aydınlatmanız hakkında konuşun.

"*Bununla* nasıl çalışacağımı bilmiyorum"-şeyi işaret etti
-"Yolda."

Mahrci dudaklarını yaladı. "Öyleyse neden onunla ilgilenmiyorsun? Ve bunu yaparken bana nelerden hoşlandığını göster."

O inilti tekrar geri geldi. "Öyle mi?"

Mahrci başını salladı. "Ben de izlemek istiyorum."

Hemmy kısık bir küfürle kot pantolonunun üzerinden kendini avuçladı ve bunu yaparken başı geriye düştü, boğazının kenarlarından yukarı uzanan kas ipleri Rexing. Merkezinde cevap niteliğinde bir zevk hissederken, kalçalarını birbirine sıkıştırdı.

"Seni görmeme izin ver," diye fısıldadı nefes nefese.

Kadının ısrarıyla, parmakları düğmeyi ve fermuarı kadının hayranlık duyduğu bir beceriyle açtı. Ve sonra iki tarafı arkaya doğru çekti-

Cinsel organı kalın, sert ve gururlu bir şekilde ortaya çıktı ve shaftın etrafında bir kavrama kaydırarak beklemedi. Hemmy kendini okşamaya başladı, kordonlu güç ön kolundan aşağıya ve eline doğru akıyor, hareketle birlikte geriliyor ve serbest bırakılıyordu.

Kendisi de biraz sürtünme arzusuyla bacaklarını birbirine sürttü, vücudu çok uzakta görünen ama yine de kışkırtıcı bir şekilde yakın olan şeye açtı. Göğüsleri ağırlaştıkça ve nefesi kesildikçe, adam ritmini hızlandırdı, kalçaları 1'inci yukarı ve aşağı inip çıkarken geri çekildi-

"Beni hissediyor musun?" dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

"İçinde..." "Evet," diye nefesi kesildi. "Oh, Tanrım-"

Daha sonra, adamın tezgâhtan bir havlu alıp ereksiyonunun başına koyduğu o elektrikli anı tekrar tekrar yaşayacaktı. Bu arada, onunla aynı anda orgazm olurken gözleri kapanıyordu - ilk kim orgazm olmuştu? Bunun bir önemi var mıydı?

Hayır, olmadı.

Tek umursadığı güvenli eve ulaşmaları ve baş başa kalabilmeleriydi; böylece bunu birkaç kez daha, çırılçıplak, yatakta yapabileceklerdi.

Nihayet kendine döndüğünde göz kapakları açıldı. Yatağın üzerinde bambaşka bir pozisyondaydı; ayaklarını altına sokmuş, dizlerini birbirine kenetlemiş, bir eliyle kalçalarının birleştiği yere bastırıyordu. Karşı tarafta Hemmy banyo lavabosuna sırtını yaslamıştı, havlusu hâlâ yerinde duruyordu.

Kapüşonlu gözleri onunkileri aradı. "Hayatım boyunca çalışmadığım kadar hızlı çalışacağım."

Mahrci acele etti ve gülümsedi. "Güzel."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saatler geçti. Apex bunu biliyordu çünkü sırtı ağrıyor ve ayakları üşüyordu. Ama umurunda değildi. Ateş söndüğünde Callum'la birlikte oldukları yerde kaldılar ve kurt adam uykuya daldığında ışıkları zihinsel olarak karartan da o oldu. Hatta erkeğin omzuna bir el atma riskini bile göze almıştı; bu, teslim olup kollarını kendi bedenine sımsıkı sarılmasına en çok yaklaştığı andı.

Lanet olsun, "Belki de Her Şeye Rağmen Bir Şansları Vardı "nın kayalık kıyısına geri dönmüştü.

İyimserliğin uzun süreceğine inanmaması gerektiğini bilse de.

Bir şeyi istiyor olmanız onun sizin olduğu anlamına gelmiyordu. Ve hâlâ erkeğin onsuz çok daha iyi bir şansı olduğuna inanıyordu-

Telefonu bir *bing* sesiyle çaldı.

Anında irkildi. İsteddiği son şey, bu anın birileri tarafından bölünmesiydi.

Bing! Bir mesaj daha geldi.

Azı dişlerini kilitleyerek hücrenin susmasını diledi. Neden zil sesini kapatmamıştı ki? Kimseyle konuşmak istemiyor gibiydi-

Bing!

Callum başını kaldırdı ve kurt adamın yarıya kadar açılmış, iri gözleri Apex'in o güne kadar gördüğü en güzel şeydi.

"Bunu sen mi almalısın?"

"Bilgin olsun, kimse beni aramaz ya da mesaj atmaz. Seninle birlikte olmadığım sürece."

Her ne ise, onu istemiyordu. Ama yirmi dört saat daha huzurlu kalması gerektiği için kalçalarını oynattı, bir elini kış cebine soktu ve cep telefonunu çıkardı.

"Sadece Mayhem," dedi rahatlayarak. "O bekleyebilir-"

Bing!

İçinden küfrederek tek eliyle kodunu girdi -çünkü yüz tanıma sistemine hiç güvenmemişti; biri sizi öldürüp ekranı ölü suratınızın önüne koyabilirdi- ve sonra metin bölümüne geçti.

Okumaya başladığında kaşlarını çatı, bu da Callum'un doğrulmasına neden oldu. Ve bu inanılmazdı; aradaki mesafe santim olarak çok küçüktü ama göğsünün ortası bir mengene gibi kilitlenmişti. Ama gerçekten, kurt adamın bir daha görülmemek ya da haber alınmamak üzere kaçıp gideceğini mi düşünüyordu?

Callum sanki bu soruya cevap veriyormuş gibi gözleri soğuk ocağa kayd ve yüzü gerildi.

"Hey," dedi Apex, muhtemelen kaçınılmaz olan zihinsel bir sarmaldan kendini kurtarmak için, "bize yiyecek bir şeyler hazırlamama ne dersin?"

Aç olduğundan değil.

"Ben iyiyim. Ama keyfine bak." "Tamam."

"Metin neydi?" Callum, konuştuğunun farkında olup olmadığı belli olmasa da, "Metin neydi?" diye sordu. Hâlâ boşluğa bakıyordu.

"Mayhem gitmek istiyor."

"Oh? Gidip onu görsen iyi olur."

Kurt adamın yeni bir kaybolma numarası yapmak üzere olduğunu hissetmek Apex'in vücudundaki tüm kasları gerdi. Ve sırf kendisine tamamen dolanmadığını kanıtlamak için, erkeğin prolle'ine bakıyor olmasına ve hiçbir yere gitmeye niyeti olmamasına rağmen başını salladı.

Tabii kovulmadıysa.

Sadece sessizlik olduğunda Apex kendine baktı ve pantolonunun hâlâ açık olduğunu fark etti. Fark etmemişti bile.

"Yani evet..." Ayağa kalkan Apex kendini toparladı. "Sanırım büyük eve gideceğim-"

"Ben de gidiyorum."

"Ah?" Apex hareketsiz kaldığını hissetti. "Gerçekten mi?"

"Yaklaşık bir saat önce sahibine istifamı sundum. Seni aramaya geldiğimde bunu sana söyleyecektim ama sonra... Seni pencereden gördüm ve..."

"Bir şeyler oldu."

Apex kendi kendine, aslında wolven'in gitmesinin iyi olduğunu söyledi. Ghreylke'ye yakında neyin geleceğini düşünersek daha güvenli. Callum için de daha iyi.

Yine de yas geri döndü, bir an için bırakılmış bir yük - ve şimdi kısa bir mola için iki kat daha ağırdı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorduğunu kendi de duydu.

"Bilmiyorum. Sadece biliyorum... burada değil. Sanırım yeni bir başlangıç arıyorum." "Yeterince adil." Ne diyordu bu? "Yani, aferin sana. Evet,

Bu gerçekten sağlıklı. Her neyse, sanırım gidip Mayhem ile konuşacağım-"

Callum yukarı baktı. Sonunda. "Buraya geri gelecek misin? Bu aceleye gelmiş gibi hissettiriyor. Aramızdaki şeyleri bu şekilde bırakmak istemiyorum. Zaten bir kez yanlış yaptım."

"Biliyorum. Ben de oradaydım." Soğuk ocağa bakan Apex, görüşünü netleştirmek için hızla gözlerini kırıştırdı. "Ama, evet, elbette. Geri geleceğim."

Callum ayağa kalktı ama bu bir tür kucaklaşma için değildi. Yatağına uzanmak için yanına gitti. Apex tavana bakarken, teknik olarak hâlâ aynı odada olmalarına rağmen ayrılışın çoktan gerçekleştiğini hissetti.

Tereddüt ettikçe, kendisi hakkında onsuz da yapabileceği bir gerçeği öğrendi: Bu gariplik, kurda söylediği her şeyin doğru olduğunu kanıtlıyordu, ancak her şeyin başka bir katmanı daha vardı.

Callum'un fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için bekliyordu.

Malikaneden ayrılmakla ilgili değil, Apex'in şu anda kalmasına ihtiyaç duymakla ilgili.

Kargaşa önemli değildi. İşin önemi yoktu. Büyük ev 1re'de olabilirdi ve o hala burada duruyor, hizmete çağrılmayı bekliyor olurdu.

Gerçek şu ki... Wolven için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Callum'un gitmesine izin vermek her şeyin sona ereceği yol olarak kalsa bile.

Gerçekten de yeni bir başlangıç.

Kapıya yönelirken, "Uzun sürmez," diye mırıldandı.

Belli belirsiz bir cevap aldı ve boğazının arkasından gelen bir ses olduğu için tekrarını istemesine gerek yoktu. A

İşten çıkarılma.

Apex kapıyı arkasından sessizce kapattı ve merdivenlerden indi. Büyük eve giden yolun yarısında garaja bir göz attı. Callum kalkmış ve ışıkları sonuna kadar açmıştı, pencereler gece gibi karanlıktı.

Lanet olsun, bu sanki tekrar o yatağın başında, hapishanede olmak, iyileşme için çay yapraklarını okumak ve nihayetinde hayal kırıklığına uğramak gibiydi-

Büyük evin kapısı açıldı ve Mayhem dışarı eğildi. "Geliyor musun, gidiyor musun?"

Günün sorusu bu değil miydi?

Apex yürüyüşe çıktı ve diğer erkeğin yanına geldiğinde, artık kontrol edemediği şeyleri düşünmek istemiyordu.

Hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

"Bitti mi?" Her ne kadar adamın mesajlarından biri bunu zaten söylemiş olsa da. "İyi miyiz?"

"Her şey hazır. Ama önce bir şeyler denemek istersin diye düşünmüştüm."

İçeri girerken kapıyı kapatan Apex, Mayhem'in Dick'ten aldığı siyah naylon çantasının hemen yanında LV du e'siyle Mahrci'yi görünce şaşırmadı. Cabela's. Her neresiyse.

Güzellik ve Jenerik.

İkili birbirlerine bakıp göz göze geldiklerinde, Apex'in gelecekleri hakkında alaycı olmaya yüreği elvermedi. O kim oluyordu da onların geçit töreninde kıyamet koparıyordu?

"Demek sen de gidiyorsun," dedi kadına.

Cevap olarak başını salladı ve takip etmeye zahmet etmediği bir konuşma duydu. Etrafta türlü türlü heceler uçuşurken gözlerini ikiliye dikti. Bavullar gibi yan yana duruyorlardı ve aralarındaki rahatlık barizdi. Karanlık duyguların yarattığı gölgeler yoktu. Günümüze pençelerini geçirip her şeyi berbat eden bir geçmiş yok. Sadece birbirlerinden etkilenen ve her şeyin nereye gideceğini görmeye hazır iki insan-

"Şanslısın," dediğini kendi de duydu.

Bu her ikisini de durdurdu.

Bu da onun içeri girip elini sıkması için bir ipucuydu. "Teşekkürler, Mayhem."

Erkek, dişisine ait olduğu belli olan şeye baktı. Sonra kendisine uzatılan eli sıktı. "Tamam. Ben gitmeden önce programı gözden geçirmeye ne dersin?"

"Hayır, sorun değil. Bir şey işe yaramazsa sana nasıl ulaşacağımı biliyorum."

Mayhem'in kaşları atıldı. "Evet, beni her zaman arayabilirsin. Ama emin misiniz? Yani, her şey alışıyor-"

"Sana güveniyorum."

"Yemleri test ettim ve tekrar test ettim-"

"Yaptığını biliyorum." Dönerek avucunu Mahrci'ye doğru uzattı. "İçimden bir ses seni bir daha grmeyeceğimi söylüyor."

Kadın gözlerini kaçırdı. "Asla bilemezsin." "Evet, biliyorum. Babana ne söylememi istiyorsun?" "Hiçbir şey. Bu benim sorunum, senin değil."

Sonunda anlayan biri çıktı, diye düşündü.

"Senden hep hoşlandım."

Dişi tam onun elini kendi elinin içine almak üzereyken bileğinin i tarafındaki ısırik izini gördü. İşler ilerlemişti, değil mi? Ve üzerinde alınan tek damarın bu olmadığına da bahse girmeye hazırды - gerçi boğazlı kazak giydiği için bunu söyleyemiyordu.

Bu onu ilgilendirmezdi.

"Cipi geri götürmekte sorun yok değil mi?" Mayhem sordu. "Ben de tam, bilirsin işte, onunla birlikte ortadan kaybolacaktım."

"Sorun değil. Zaten aracı burada bırakmayı düşünüyordum. Whestmorel'in."

O erkekle işi bitmişti, sadece bu kurulumla da değil. Sanırım herkes ortadan kayboluyordu.

Her ikisi de akıl sağlığından endişe ediyormuş gibi ona bakarken, kapıya doğru yürüdü.

ıkış yolunu gösterirken, "Kendinize iyi bakın," dedi.

"Sen de," dedi Mayhem bir eliyle iki çantayı da alırken, sonra bir kolunu Mahrci'nin omuzlarına doladı. "İhtiyacın olursa beni ara-"

"Bunu zaten söyledin."

Mutlu ift dışarı çıktı ve ardından Mayhem son bir kez omzunun üzerinden baktı. Bu noktada Apex erkeği görmeyeceğinden emindi

tekrar, ya.

Vedalaşmak için elini kaldırdıktan sonra gecenin içinde kaybolmalarını izledi.

Sonra orada öylece durdu ve kapı ardına kadar açıkken Whestmorel'in ısı faturasını artırdı. O çiftle kendisinin ve Callum'un durumunu karşılaştırıp durmamak imkânsızdı ama bu da neşe hırsızıydı, değil mi?

Garajın ikinci katındaki karanlık pencerelere bakarken, "*Evet, kesinlikle öyle*" diye düşündü.

"Sistemi iki kez kontrol etsem iyi olacak," dedi üzerine gelen soğuk esintiye doğru.

Değil mi? Ne de olsa burada olma sebebi işti. Bu kalp kırıcı diğer şey için değil.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Whestmorel gittikten sonra, Tohr sonraki üç izleyici için kaldı; bunların hepsi, büyük Kör Kral tüm kısıtlama simgelerini zaten kullanmışken, bir erkeğin takdir ettiği türden sağlıklı damak temizleyicileriydi: İki doğum ve bir çiftleşme kutsaması. Mükemmel.

Ve şimdi Tohr buz gibi soğuk havada dışarıdaydı.

Seyirci Evi'nin arka kapısından uzaklaşırken, Vishous'un FT Karargâhına giden kürekli yolu takip etti. Dönüştürülmüş ahır, adını kardeşinin Çukur'daki eski bilgisayar düzeninden almıştı. Kulelerine, monitörlerine ve klavyelerine Dört Oyuncak adını vermişti, bu yüzden bilişim dehalarından oluşan güvenlik beyin takımının araziye taşınması gerektiğine karar verdiklerinde, V ek binaya daha planlama aşamasındayken adını vermişti.

Tohr girişe yaklaştığı anda kapılar onun için açıldı ve içeri adımını atar atmaz iş istasyonları sırasının sonundaki cam kutuya doğru baktı. V'nin özel odasının buzlu gizlilik panelleri açılmıştı, böylece daha önce ayrılan kardeşi ve içerideki diğer erkek tamamen görülebiliyordu ve Vishous dönüp dışarı baktığında, her türlü acele işareti yapıldı.

Tohr orta koridorda hızlıca ilerledi, tüm erkek ve kadınların tamamen işlerine odaklandıkları, Kardeşliğin sahip olduğu veya kiraladığı mülkleri izledikleri, kimlik doğrulamaları yaptıkları, araştırılması gereken her şeyi araştırdıkları düşünüldüğünde bunu yapmak zor değildi.

Tam bir operasyonda-

Tohr cam kapıyı açarken V, "Söyle ona," diye emretti. "Hadi oğlum."

Camlı odadaki genç erkek içine kapanmış gibiydi. Ama Allhan böyleydi. Çocuk yıldırım zekâlıydı, öyle bir zekâsı vardı ki V'yi sadece kafasında biraz matematik yapabilen biri gibi gösteriyordu. Ama sosyal kaygısı gerçektir.

Tohr kendini daha küçük göstermek için masanın yanındaki sandalyeye oturdu. Kasıtlı olarak kısık bir sesle, "Bana neyi söyleyeceksin?" dedi.

V, lanet olası bekleme odasında bırakıldıklarından beri Tohr'u rahatsız eden sayfaları uzattı.

"Allhan?" Tohr belgeleri havaya kaldırdı. "Bununla ilgili bir şey bulabildin mi? Çünkü eğer bulduysan, önemli olabilir."

Neredeyse yetişkin bir erkek kadar uzun, ama gazoz pipeti gibi yapılı olan genç, dönüşümüne yaklaşıyordu ve V herkese, çocuğun kendisiyle ve Doktor Jane'le birlikte yaşamasının nedeninin bu olduğunu söylüyordu. Sırf değişim sürecinde ona yardımcı olabilmeleri için. Çünkü Jane bir doktordu. Ve Al yetim olduğu için.

Evet, bunun çocuğun entelektüel olarak V'nin mini-me'i olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu ve V, tüm keskin dış görünüşüne ve buz gibi soğuk ruh haline rağmen, çevresindeki insanları önemsiyordu.

Onun küçücük, minicik çemberi.

Bu çocuk, adı dışında her şeyiyle oğlu olan bu çocuğu da içeriyordu.

"Bu son sayfa," dedi Allhan. "Tabloların bir tür para birimi cinsinden yinelenen ücretleri yansıttığına katılıyorum ve ayda bir ve ardından dört üç aylık ödemeleri gösteren on altı farklı giriş olduğunu not ediyorum. Ancak son sayfa hiç de parayla ilgili değil. Bu bir mesaj."

Tohr son sayfaya döndü. Ve tüm rakamlara bakarken şöyle düşündü... Tanrım, ona göre bu sadece toplamlar ve toplamardan oluşan bir meyve salatasıydı.

"Bu bir kod," diye ekledi Allhan.

Tohr kaşlarını çatarak V.'ye baktı. Kardeşinin yüzündeki gurur o kadar belirgindi ki, adam ve keçi sakalı olumlu bir şekilde parlıyordu.

"Ne yazıyor?" Tohr birisinin bunu nasıl söyleyebileceğini anlayamıyordu bile-

"Bu bir isim." Çocuk yanına geldi ve uzun, ince bir parmakla işaret etti. "Bütün bunları görüyor musun? Bu sadece bir isim, hiçbir anlamı yok. Burada, merkezde. Sen

Bu toplamların aynı çizgi boyunca nasıl toplandığını görüyor musunuz? Her 1'inci rakam kendinden öncekinin toplamıdır ve sırayla numaralandırılmış alfabeyle karşılık gelir."

"Evet, tabii." Hiç de değil. "Ama bir şey gördüğümde emin değilim."

"Bu çok basit bir alfanümerik kod."

"Oh, tamam." Hala bir şey yok. Yok. "Mesajı benim için tercüme edebilir misin?" "Bir isim." Allhan üvey babasına tekrar baktı. "Bir isim."

"Söyle ona oğlum," dedi V.

"Whestmorel."

Kıpırdamadan, Tohr çifte baktı. Alfanümerik her neyse ona baktı. Tekrar yukarı baktı. "Emin misiniz?"

Allhan başını salladı. "Bu çok açık."

Tohr beyninin çalışmasına izin verirken, Vishous bir sigara yaktı ve oğluna başını salladı. "Harika bir iş çıkardın, seninle gurur duyuyorum."

"Gidebilir miyim?"

"Evet." Çocuk kapıya doğru yönelirken V, "Gidip bir şeyler yemeni istiyorum. İlk öğünü atladın, tamam mı?"

"Evet, efendim."

Cam panel hafifçe kapandıktan sonra V ona baktı. "Biraz kilo alması gerekiyor. Bu değişim bir yük treni gibi geliyor. Zaten çok iştahlı olduğu da söylenemez - her neyse, sürpriz sürpriz, küçük arkadaşımız lanet olası ascot ve parlak ayakkabılarla."

Tohr sayfaları tekrar karıştırdı. "Elbette tüm tabloları analiz ediyorsun. Ya da Allhan'a yaptırıyorsun."

"Evet, ama herhangi bir yönlendirme veya hesap numarası olmadan mı? Paranın kime ait olduğu ya da ne için kullanıldığı konusunda fazla ilerleyemeyiz. Tek emin olabileceğimiz ödemelerin gönderildiği ve alındığı. Ve açıkça bize iletilmek istenen mesaj, Whestmorel'in yetkili olduğudur."

"Broadius'un silah

koleksiyonu." "Ben de öyle

düşünüyorum."

Sonuçta iki olay birbiriyle bağlantılıydı.

Tohr, "O zaman gerçekten organize oluyor," diye mırıldandı, "bu geceki performansından sonra bundan şüphe etmemiştim."

Sadece V'nin sigara içerken çıkardığı yumuşak, hipnotik seslerle bozulan bir sessizlik dönemi oldu.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Koltuğunda geriye yaslanan Tohr, cam duvardan dışarıya, tüm beyinlere baktı. "Bence bu on altı kayıt, silah satın almak için para veren insanlar çünkü şiddetli bir devrime hazırlanıyorlar. Broadius aracıydı ve anlamayı o yaptı, ama belki de paranın bir kısmını cebe indirdi ya da kendini aştı ve ikili oynamaya çalıştı."

"Katılıyorum."

"Whestmorel'e gelince, bence o orospu çocuğu Wrath'a karşı tavır alıyordu. Broadius'la bir ilgimiz olmadığını biliyor ve saflarını kapatıyor. Buraya bu şekilde gelmesi açık ve net bir Rex'ti." Tohr kaşlarını çatı. "Asıl soru... bunu nasıl kanıtlayabileceğimiz."

Vishous elindeki cam kül tablasına vurdu. "Her zaman evine gidebilir, kafasına bir torba geçirebilir ve üzerinde biraz çalışabiliriz." Tohr masanın üzerinden düz bir bakış fırlattığında V omuz silkti. "Bu da bir seçenek."

"Ama bizim alacağımız değil." Tohr sayfalara baktı ve adamın tavrını düşündü. "Yine de çok yazık. Yine de evine samimi bir ziyaretin yersiz olmayacağını düşünüyorum."

V nefesini verdi ve avucunu havaya kaldırdı, elindeki sigaranın izmariti ucundan küçük bir duman çıkarıyordu. "Ben gönüllüyüm."

Tohr bakışlarını daralttı. "uval bezi torbası yok. Herhangi bir yerde çuval bezi görürsem görevden alınırsın. Bu aynı zamanda koli bandı da yok demek."

"Benim yolum daha hızlı."

Ayağa kalkan Tohr saatini kontrol etti. "Şimdiden bir iç savaşa doğru ilerliyoruz. Bu çatışmayı aceleye getirmeyelim, olur mu?"

BÖLÜM OTUZ ALTI

Mahrci yeniden şekillenirken kalbi küt küt atıyordu. Her şey düşünüldüğünde, gemide trazodon olmadan buharlaşmayı başarması bir tür mucizeydi. Ama Hemmy'yi babasının mülkünden çıkarmaya o kadar kararlıydı ki-

Erkek onun yanında bedenlendi ve eve döndüğünde gözleri kocaman oldu. "Oh... vay canına."

Derin bir nefes alarak o da eski ahıra doğru döndü. "Yani burası... benim evim. Gerçekten yaşadığım yer."

Çok sık gelmiyordu ama artık bu durum değişecekti. "Hadi," dedi elini tutarken. "Seni kadınla tanıştırmak istiyorum beni yetiştiren."

Aptalca bir nedenden ötürü, onu yürüyüş yoluna çekerken çok heyecanlıydı. Öte yandan, burayı satın aldığı andan beri çok hoşuna gitmişti. Ahır, ahır kırmızısına boyanmıştı ve tüm köşelerinde, tavan çizgisi boyunca ve pencerelerinin etrafında beyaz borular vardı. Karlı bir arazide yer alan bu yapı, dönüştürülmüş olan tahıl silosuyla birlikte, kalbinin şarkı söylemesine neden oluyordu.

Ve belki de bu kardiyak akapella'nın küçük bir kısmı onunla birlikte olan erkekti-

Ona her zaman bir hobbit girişinin nasıl görünebileceğini hatırlatmış olan kemerli üst kapı genişçe sallandı.

Yaşlı kadın görüldüğünde Mahrci gözlerinin yaşardığını hissetti. "Crawlyn!"

Önüne atladı ve o tanıdık kolların kendisine sarıldığını hissettiği anda neredeyse kendini kaybediyordu. Olan onca şeyden sonra gidebileceği tek yer burasıydı. Güvendiği tek kişi.

Geri çekilerek Hemmy'ye baktı. Şey... şimdi bir tane daha vardı. "Seni tanıştırmak isterim..."

O arkasından giderken Hemmy öne çıktı. "Hanımefendi, benim için bir zevk. Adım Mayhem ama bu bir tanımlama değil, söz veriyorum."

Avucunu uzatıp Crawlyn'in gözlerinin içine bakarken Mahrci yaşlı kadının gönlünü kazandığını biliyordu. Hatta onu "hanımefendi" derken bile yakalamıştı.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Crawie ellerini büyükanne önlüğüne sildi ve kırılaşan saçlarını düzeltti. "Ben Bayan Mahricelle'in dadısıyım."

Hemmy'nin selamı o kadar kibar, o kadar saygılıydı ki Mahrci gözlerini hızlıca kırpma zorunda kaldı. Belki de bu, ikisinin de burada güvende olduğu hissinden kaynaklanıyordu. Başardı. Sadece Remis'ten değil, efendisinden de kurtulmuştu.

"Gel, gel." Crawie geri çekildi ve ev gibi oturma odasını işaret etti. "İstedğin gibi arkadaşın için boş misafir odasını hazırladım."

Yine de gözlerindeki pırıltıya bakılırsa, "arkadaş" ın gevşek bir sanat terimi olduğunu biliyordu.

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedi iki çantayla birlikte kapıdan çıkarken.

Ana yaşam alanına girdiğinde Mahrci etrafına taze gözlerle baktı ve Hemmy'nin kır evi tarzını beğenmesini umdu. Crawie'yle birlikte geçen yıl boyunca her yeri birlikte dekore etmişler, rahat kanepeler ve sandalyeler, halk sanatı ve kilimler ve yüzyıllar önce olduğu gibi yaşayan bazı insanlardan el yapımı mobilyalar almışlardı.

Mahrci mutfığa girdiğinde masanın üzerinde duran çanta ve cekete kaşlarını çatarak baktı.

"Doğru ya," dedi. "Bingo gecesi."

"Evet, öyle. Yaklaşık üç saat içinde döneceğim." Crawie kırmızı krem yün ceketini çekti. "Buzdolabına bol miktarda yiyecek bıraktım. Keyfinize bakın- ve Mayhem, söylemeliyim ki, senin hakkında sadece iyi şeyler duydum. Son Yemek'i paylaşmak ve ilk elden daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Belinden tekrar eğildi. "Hanımefendi, sabırsızlanıyorum."

"Ve biliyorsun, evde bir erkeğin olması güzel bir şey, insanı daha güvende hissettiriyor ve eski moda inançlarım için özür dilemeyeceğim." Crawie

Mahrci'ye bir kez daha sarıldı ve bu sarılma uzun sürdü. "Yeterince iyi misin?"

"Evet, *mahmen*."

Yaşlı kadın geri çekildiğinde, onun da gözleri yaşlarla parlıyordu. Sonra elini Mahrci'nin yanağına koydu. "Bir olacak."

Öyle mi, diye merak etti. Tam olarak emin değildi ama bu önemli bir ilk adımdı.

Çıkışa doğru giderken, Crawie durakladı. "Oh, ve tüm yarışma programlarınızı kaydettim."

Onları izleme fırsatınız olup olmadığından emin değildim."

"Oh, izlemedim! Teşekkür ederim."

Yaşlı kadın bir el kaldırdı ve sonra ayrıldı. Ardından Mahrci

Hemmy'ye baktı. "O benim her şeyim. *Her şeyim*."

"Bunu görebiliyorum ve bu beni mutlu ediyor. Hayatında onun gibi birine ihtiyacın var." Kaşlarını çatı. "Ama şovları kaydetmek? Artık kimse bunu yapıyor mu?"

"Bu işi çok ciddiye alıyor. Parçalar için yedek VCR'ları ve eBay'den aldığı bir dolap dolusu boş kaseti var. Yeni bir teknoloji öğrenmek istemiyor. Beyninde buna yer olmadığını söylüyor ve tavuklu turtasını yediğinizde, hafızasının hiçbir kısmının yayın hizmetlerinin nasıl çalıştırılacağıyla değiştirilmesini istemeyeceksiniz."

Hemmy güldü. "Kulağa hoş geliyor. Yarışma programlarını sever misin?"

"Oh, severim! İyi bir bulmacaya bayılırım, özellikle de *Çarkıfelek* gibi kelime arama türlerine. Hadi, sana bizim odayı göstereyim" -ona göz kırptı- "*senin* odanı." Bodrum merdivenlerine açılan kapı uzakta değildi - çünkü küçük ahırda hiçbir şey uzakta değildi. Ve en altta üç yatak odası vardı: Crawie'nin her zaman uyumayı reddettiği bir ana süit ve sonra da diğer ikisi de banyoyu paylaşan yaşam alanı.

Mahrci süitin kapısının önünde duraksadı.

Sonra Hemmy'ye baktı.

Hepsi bu kadardı.

İlk kimin kimi öptüğü belli değildi. Ama dar kapı aralığından birlikte sıkışarak geçtiler, Hemmy ikisini de düşürene kadar iki çanta pervaza tutundu. Bildiği bir sonraki şey, adamın bavulları ayağıyla sürükleyip kalçasıyla kapıya vurarak kapatmasıydı.

Yatağa doğru. Yatağa. Adam üstteydi.

Kadın adamın pantolonuna uzandı. Adam da onunkine.

Ve sonra Büyük Ayakkabı Fiyaskosu geldi.

Sabırsızlıkları yüzünden birbirlerine dolanmaları epikti ve birbirlerinin bağcıklarını çözmeye çalışırken ikisi de gülüyordu.

Üstlerine ne giydiklerini boş ver. Pantolonun her iki tarafı da yırtıldığında, adamın botları ve kızın patika ayakkabıları Roor'un her tarafına tekmelendiğinde, onu tekrar üzerine çekti. Yukarı doğru eğilerek bacaklarını ayırdı ve aşağı uzandı ama adam dokunuşuyla çoktan oradaydı.

Onunla göz göze geldiğinde, ne kadar erken olduğu düşünüldüğünde muhtemelen kendine saklamak daha iyi olacak olsa da, ortaya çıktı.

Ama en azından kelimeleri de söyledi:

"Sanırım seni
seviyorum-" "Seni
sevdiğimi biliyorum-"

Kız biraz ağlamaklı olurken ikisi de güldü. Sonra adam çok ciddileşti. "Bunun anlık bir şey olduğunu biliyorum Mahrci. Biliyorum... Kendimi tutmamı gerektiren tüm nedenleri biliyorum. Ama ben Sıra ile gidiyorum ve sen benim istediğim kişi ve şeysin."

Mahrci onun yüzünü okşadı, parlak bir mutluluk ışıltısı onu akkor gibi hissettirdi. Ancak o sırada gerçekten olup biten her şey onu neredeyse mahvediyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi ciddiyetle. "Sizden önce-"

"Seninle ilgili fikrimi değiştirecek bir şey olduğunu düşünüyorsan yanıyorsun. Buradayım, her şeye varım ve kalma konusunda ciddiyim. Kendimi idare edebilirim, kimseden ya da hiçbir şeyden korkmuyorum... ve adını ya da yüzünü bilmesem de bir ömür boyu seni aradım."

"Ama ama ama-"

"Aması yok. Eğer farklı hissediyorsanız, bir. Sorun değil. Ama benim açımdan bana söylemen gereken bir şey yok."

Üzüntüyle nefes verdi. "Ne dediğinin farkında değilsin."

"Evet, biliyorum. Hapishanede yaşadım. Kırk yıl boyunca." Alaycı bir ifade takındı. "Dürüst olmak gerekirse, bunun nedeni yapacak başka bir şeyimin olmaması ve hayatta kalıp kalamayacağımı görmek için eğlenceli bir meydan okuma olacağını düşünmemdi."

Şimdi başka bir nedenle gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim, az önce... hapse mi girdiniz?"

"Evet, fırın biraz sıkıcı olmaya başlamıştı. Ben de biraz renk katayım dedim ve içeri girdim. Bunu en iyi macera turizmi olarak düşünün. Apex'le böyle tanıştım."

"Sen... şey, biraz şaşırdım. Ama bir suçlu olmandan iyidir." "Biliyorsun, herkes böyle söylüyor. Ve bu Tanrı'nın dürüstlüğüdür. Sadece sor Apex."

"Sanırım pek çok şey görmüşsünüzdür..."

"Size kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylediğimde çok ciddiymim." Başını iki yana salladı. "Ama bu konuda konuşmayı bırakabiliriz. *L ile* başlayan dört harfli kelimelerle devam edelim."

Derin bir nefes aldı. "Seni buna zorlamayacağım. Yarın gece uyanırsan ve on iki farklı şekilde seks yapmış olursak-"

"Seviştik." Elini gömleğinin altına soktu ve karnının üzerinde tuttu. "Bu seks değil, en azından benim için değil."

"Ben de öyle."

"Şüphelerinizi kabul ediyorum, ama ben bağlı bir erkeğim - her zaman söyledikleri gibi çabuk oldu. Bu yüzden sen kim olduğumuza inanana kadar bizi bir arada tutacağım. Acele etme. Ben iyiyim."

"Seni gerçekten sevdiğimi düşünüyorum," diye fısıldadı. "Ve konuşmaya devam edeceğiz - sonra."

"Sonrasında, evet," dedi adam onu tekrar öpmeye başladığında.

Biraz daha soyunduktan sonra dudaklarını kadının boğazından aşağıya, göğüslerinin üzerinde gezdirmeye başladı. Ağzına doğru eğilen kadın, ellerini adamın ensesindeki uzun saçlara götürdü.

"Şimdi... Biliyorum..." diye soludu, "kefallerin ne için olduğunu-"

O sarışın dalgaları kavradığında, birleşme istediği her şeydi, derin ve eksiksiz. Ve birlikte hareket etmeye başladıklarında, ona en iyi işe yaradığını öğrettiği şeyi yaptı. Sıra ile birlikte gitti.

Onların durumunda bu başka bir kelimeydi... Gerçek aşk için.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Tabii ki her şey doğru yapıldı.

Apex güvenlik sistemini çalıştırır çalıştırmaz tüm yayınlar hazırды ve görüntüler ve sesler istediğı üç yere yönlendirilmişti. Sorun yok, gecikme yok. Arıza yok.

Bir saat sonra büyük evden çıkarken, Mayhem'i projeye bu yüzden getirdiğini düşündü.

Erkek bir insanı duvara toslatabilirdi ama teknik becerileri benzersizdi. Yine de, belki de Apex'in kendisi biraz alıngan bir taraftaydı.

Daha önce attığı adımları takip ederken, üzerinde ağır bir yük olduğunun farkındaydı. Garajın ikinci katındaki pencereler hâlâ karanlıktı ve meşhur sırtını döndüğünde Callum'un çoktan gitmiş olduğunu hayal etti.

Tıpkı eskisi gibi.

Yollarının tekrar kesişmesi için bir otuz yıl daha mı geçmesi gerekecekti? Pek umutlu olduğunu söyleyemezdi.

Kamyonun ve devre dışı bırakılmış pulluğun etrafından dolaşarak garajın yan kapısını açtı ve merdiven boşluğundaki hareketle etkinleşen ışık yandı. Merdivenlerden yukarı baktı. Buraya gelmeden önce, eşyalarını büyük evin ön kapısının yanına koymuştu. Yeniden paketlemek zor olmamıştı. Bavulunu hiç açmamıştı. Uyumak da yoktu.

Dişlerini fırçalamıştı.

Belki de giden o olmalıydı? Denemek için iyi bir teoriydi, ama hadi. Onun içinde yoktu-

Mu ed'in bağıırışı, gerçek zamanda mı yoksa hayalde mi duyduğundan emin olamadığı türden bir şeydi çünkü her zamanki gibi, travmayı bizzat yaşadığı için değil, sevdiği kişi yüzünden kendisinin olan bir geçmişe geri dönmüştü.

Ses tekrarlandığında soğuk bir panik dalgasına kapıldı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak kapıdan içeri daldı-

Acının boğuk iniltisi yataktan geliyordu ve kapı açık olduğundan, çarşafların içinde çırpınan wolven'i görmek için yeterli ışık vardı: Artık çıplaktı ve Apex bir an için *Symphath*'ın daha fazla "tavsiye" vermek için geldiğine ikna oldu.

Tanrım, Callum'un vücudu çok güzeldi.

Ama yükselen küfür zevkle ilgili *değildi*. "Callum," dedi koşarak yanına gelirken. "Uyan, uyan-"

Bir boğuk çığlık daha havaya karıştı ve Callum kalçalarının üzerinde dikleşti, beyaz çerçeveli, dehşet dolu gözleri Apex'in omzunun üzerinde bir o yana bir bu yana dönüyor, göğsü inip kalkıyor, kolları yorgana tutunurken geriliyordu.

"Callum." Apex wolven'in omzunu okşadı. "Sorun yok, güvendesin-"

"Apex?"

Yüzünü merdiven boşluğundan içeri süzülen ışığa doğru çevirdi. "Evet, benim. Bana bak, bu doğru. Bu iyi bir şey. Orada değilsin. Benimlesin ve senin evinde güvendeyiz."

"Oh, Tanrım..." Callum gözlerini kapattı. "Bunu daha fazla yapamam. Bu şekilde yaşayamam artık-"

"Sadece derin bir nefes al. Nefes al-"

"*Sik beni*." Kurt adam Apex'in kollarına yapıştı. "Beni becermeni istiyorum-
sik beni!"

Bu beklediği son şeydi ve Apex o anda ikiye bölündü: Bir yanı kesinlikle hayır diyordu. Sevdiği erkekle ilk kez bu şekilde, bu çaresiz, çılgınca karışıklık içinde seks yapmayacaktı.

Uzun zamandır bekleyen diğer yanı anında sertleşti.

Ve sonra Callum onu öpmeye başladı, ağzı Apex'inkini arıyor, yalvarıyor, dili dışarıdayken bile konuşuyordu.

"Becer beni, beni becermene ihtiyacım var..."

Apex'in dudaklarına karşı boğuk yakarışını defalarca tekrarladı; ta ki teması kesip Apex'in pantolonunu çıkarana ve yüzüstü dönene kadar. Omzunun arkasından bakarken, sırtını dikleştirip kığını kaldırırken gevezelik ediyordu.

"Becer beni," diye gözyaşları içinde yalvardı. "Onu içimden söküp atmalısın.

Lütfen-sadece sik beni-"

Arkaya uzandı ve Apex'i öne doğru çekti. Onun üstüne.

Ağırlık hissedilir hissedilmez iniltinin sesi değişti. Ya da Apex kendine öyle olduğunu söyledi. Kim bilir-

Callum bacaklarını açtı ve Apex'in siki ne yapması gerektiğini biliyormuş gibi bacaklarının arasına girdi. İşinin ne olduğunu. Ne için kullanıldığını, ne için doğduğunu.

Elini yalayan Apex vücutlarının arasına uzandı ve sonra 1nding-

Kurt adamdan çıkan inilti düzensizdi. "*Becer beni.*" Penetrasyon gerçekleşirken bir şey kırıldı. İkisinde de.

Anında ritim bozuldu, Apex kalçalarını serbest bıraktı, öyle ki kaldıraç olarak yatak başlığının demir çıtalarına tutunmak zorunda kaldı. Yatak çarparken, Callum homurdanırken ve vücutları birlikte hareket ederken Apex gözlerini duvara dikti.

Tüm bu tutkunun ortasında, içinde öldü.

İkisi de aynı anda orgazm olurken bile.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayır, pençe tokmağı da getiremezsin," diye mırıldandı Tohr, gitmek için Vishous'un cam kapısına yönelirken. "Whestmorel'e geliyorsan biraz sakın olmalısın."

"İyi. O uslu durduğu sürece ben de uslu duracağım, doğru mu?" V'nin elmas gözleri monitörlerine kaydı. "İzin verin çıkışımı yapayım-"

Kardeşi kaşlarını çatıp sessizleşince Tohr ona bir dakika verdi. Tam bir dakika gibi. "V? Neler oluyor?"

Yanıt gelmeyince kardeşine sesini yükseltti: "Ne oluyor?"

Tamam, işte V.'yle ilgili sorun da buradaydı. Birlikte geçirdikleri onca yüzyıldan, savaşta mücadele ettikten, Gazap'ı hayatta tuttuktan, felaketleri ve kaldırılamayacak ölümleri atlattıktan sonra, Tohr bu ifadeyi adamın üzerinde daha önce de görmüştü ve asla ama *asla* iyi şeylerle ilişkilendirilmemişti.

"Vishous, Bloodletter'ın oğlu," diye tersledi, "sinirlerim bozuldu. son iki geceden sonra-"

"Neye baktığımı bilmiyorum."

Masanın arkasından dolaşan Tohr kaşlarını çattı. Sonra sanki bir işe yarayacakmış gibi öne doğru eğildi.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı.

Devasa ekranlardan birinde, iki inç'e iki inç'lik karolardan oluşan birleşik bir görüntü vardı. Ve bunların her biri, bir evin farklı bir bölümünün anlık görüntüsü gibi görünüyordu.

V, "Tanrım, bu boka daha fazla kabuk kullanabilirler miydi?" dedi. "Ve bu lanet hayvan kafaları da neyin nesi?"

"Bunu daha önce hiç gördünüz mü? Bu evi?"

"Hayır. Rehv'in George Gölü'ndeki evine benziyor. Aynı dönem ama... o değil." Vishous küçük resimlerden birinin altını çizdi ve büyüttü, çalışma masası ve kitap rafları olan bir çalışma odası daha iyi görünmeye başladı. "Bütün bu du e çantaları da neyin nesi? Ve sanırım ses var-"

Hoparlörlerden bir ısıtıcının hafif *vızıltısı* geliyordu. "Bunu neden görüyorsun?" Tohr sordu.

"Bilmiyorum. Bu bir korsan yayını, harici bir kaynaktan yönlendirilmiş ve cep telefonu numaramla senkronize edilip buraya yönlendiriliyor gibi görünüyor. Sofistike bir çalışma. Biraz etkilendim."

Faresini hareket ettiren V, rastgele görüntülere tıkladı ve her seferinde yeni odalar ve farklı arka plan gürültüleri elde ettiler.

"Güzel mutfak," diye mırıldandı Tohr. Sonra kardeşinin omzunun üzerinden uzandı ve ortadaki bir resmi işaret etti. "Şunu dene -yani, daha büyük yapabilir misin-"

İşaret verildiğinde, bir yatak odasının görüntüsü neredeyse ekranın tamamını kaplıyordu.

V etrafı tıklamaya devam etti, daha yakın çekimler ön plana çıktı. "Evet, bu güvenlik yayınları için bir tür depolama platformu, ama neden iznim olduğunu bilmiyorum-"

"Hey, şuraya tıkla. Biri geliyor-"

V zaten üzerindeydi. Karoyu çağırdığında hoparlörlerden gelen ses tonu değişti ama net bir konuşma yoktu. Eve giren erkekler o kadar alçak sesle konuşuyorlardı ki, pek bir şey anlaşılmıyordu.

"Güzel kapüşonlular," diye mırıldandı V. "Lanet olası yüzlerini saklıyorlar." "Burada bir soygun mu izliyoruz?"

"Bu bir hırsızlık değil. B&E yok."

Davetsiz misafirlerden dördü kapüşonlu siyah sweatshirt giyiyordu ama takım elbiseli, etrafı tanıyor gibi görünen bir adam da vardı.

"Ben onu tanıyamadım, ya sen?" Tohr sordu.

"Hayır. Ama konuştuğumuz gibi yakın çekimin ekran görüntüsünü alıyorum."

V, grubun evdeki ilerleyişini takip etmeye devam ederek karoların üzerine tıkladı.

Tohr, "Burayı soymak için orada değiller," dedi.

"Hayır, birilerine zarar vermek için buradalar ve bu her kimse onu arıyorlar."

Grup tekrar ön salonda bir araya geldiğinde, takım elbiseli adam etrafı işaret etmeye başladı. Erkekler teker teker siper alıp kendilerini korudular... ve beklediler.

Gözlerini ovuşturan Tohr, kalçasını masanın kenarına dayadı ve saldırıya uğrayacak kişi için üzüldü.

"Lanet olsun," dedi V bir el sarması yakarken. "Bu Büyük Birader, kötü anlamda..."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Callum, Apex'in hareketsiz bedeninin altında yatarken yüzünü yana çevirdi ve nefesini tutmaya çalıştı. İçinin derinliklerinde, vampirin siki şiddetli bir orgazmın ardından seğiriyordu. Callum için de aynısı olmuştu. O kadar sert boşalmıştı ki kafatasının patlayacağını sanmıştı. Ve şimdi fırtına bittiğine göre... bunun yanlış olduğunu biliyordu.

Sessizlik içinde, bir çizginin aşıldığının çok farkındaydı. Apex kendini geri çekip yatağın ucuna oturmadan ve pantolonunu yukarı sıyırmadan önce bile bu belliydi. Hem de hiçbir şey söylemeden.

Apex ilk kez ona iyi olup olmadığını sormadı. Çünkü Apex iyi değildi.

Omzunun üzerinden bakan Callum göğsünün ortasında delici bir acı hissetti. Özellikle de Apex, Callum'un her gece kendi aynasında gördüğü türden lanetli bir ifadeyle merdivenin açık kapısına bakarken.

"Özür dilerim," dedi Callum çatallaşan bir sesle. "Bunu yapmamalıydım."

"Sorun değil," diye ölü bir yanıt geldi.

Hayır, değildi. Sanki her şeyini diğer erkeğe bulaştırmış gibiydi. "Ben artık gidiyorum." Apex nihayet şöyle bir baktı. "Sadece... şimdi gitmem gerekiyor."

Callum sırt üstü dönerek yorganı çıplaklığını örtecek şekilde çekti ve doğrulup oturdu. "Teşekkür ederim."

Apex gözlerini kapattı. "Böyle söyleme. Her ne olduysa ondan sonra olmaz." "Seks için değil. Diğer her şey için."

Vampir kapıya doğru yürüdü. Kahretsin, çoktan gitmişti ve onu kim suçlayabilirdi ki? Callum onu bir şeytan kovucu gibi kullanmıştı, bir şeytanı kovmak için.

kurtulmak kendi elindeydi. Yine de nasıl yapacağını bilse lanet ederdi ve o kayıp, beceriksiz haliyle, ruhunun derinliklerinde güzel bir şeyi mahvettiğinin çok farkındaydı.

Apex anlaşılmayan bir şey söyledi ve ardından erkek merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Callum yüksek sesle, "Özür dilerim," diye tekrarladı. Buna yanıt gelmedi.

Aşağıdaki kapı kapandığında gözlerini kapattı. Karanlık ilk kez aklına o dişiyi getirmedi. Onun yerine, yıllar önce vampirinin ona getirdiği o kırılğan Rower'ları gördü.

Hepsini öldürmeyi başarmıştı. Gerçekten başardı.

Yataktan kalkarken ayak parmağını açık bavula çarptı ve tek yapabildiği orada öylece durup içine ne koyacağını düşünmek oldu. Fazla bir şey yoktu çünkü fazla eşyası yoktu. Sadece birkaç gömlek, birkaç pantolon ve çorap. İç çamaşırı yoktu. İki çift bot.

Gerçek değeri olan hiçbir şeyi yoktu. Belki de hepsini atmalı ve bir sonraki bekçinin karıştırması için bırakmalıydı.

Hüzünlü bir şaşkınlık içinde merdiven boşluğundan çıplak olarak indi. Apex'in cinsel uyarılmasının kokusunu hâlâ alabiliyordu - kendi teninde, içinde, bacaklarının arasındaydı. En alttaki dar sahanlığa vardığında, yan kapıyı açarken üstünü değiştirmeye başladı.

Böylece ortaya çıktığında dört ayak üzerindeydi.

Kurdunu bırakarak, birleşik bilinçlerinin arkasından hayvani tarafının onu uzaklara, çok uzaklara götürmesini izledi. Vazgeçmek rahatlatıcıydı -her ne kadar kurdunun onu nereye götürdüğünü bilse de çünkü her zaman temel düzeyde iletişim kurmuşlardı. Canavar Mahrci'yi nasıl koruyacağını, o çakalların iyi olup gittiğinden nasıl emin olacağını biliyordu. Ve Apex'e ya da Mayhem'e nasıl zarar vermediğini.

Ve neden erkek ön verandada konuşurken Apex'in yanında kalmanın önemli olduğunun farkındaydı. Erkeğin onlar için hayal ettiği hayat hakkında.

Evet, Wheaties'i bile seviyordu, diye düşündü Callum. Tüm bunları duyduğuna dair neden yalan söylemişti?

Muhtemelen o zamanlar çok fazla yakınlık olduğu için. Oh,
Tanrım, ne yapmıştı.

En azından kurdu onu götürüyordu, böylece daha fazla zarar veremeyecekti.
Başladığı yere, doğup büyüdüğü yere geri dönüyorlardı. Geyik Dağı'na ve
bir zamanlar evi olan kaplıcalı mağaraya.

Onu hak ettiğinden çok daha fazla seven vampirden çok çok uzaklara. Asla
geri dönmemek üzere.

KIRKINCI BÖLÜM

Oh, harika. Dangalak geri dönmüştü.

Apex gri BMW'nin tamponunu geçerken, gezegende muhatap olmak isteyeceği son kişi Mahrci'nin eski sevgilisiydi. Ama hey, gecenin berbat geçeceği belliydi, neden olmasın?

Pyrocant'ın doğru kelime olduğuna inanıyordu. Sizi yok etmek zorunda olan biri ya da bir şey.

Ne zaman Wolven'la bir kez daha dibe vurduğunu düşünse? Daha da boktan bir şey ortaya çıkıyordu. Ya şimdi? Ondan geriye sadece boktan bir şey kalmıştı. Verandaya çıkan basamakları tırmanıp büyük eve girerken içi bomboştu. Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve çıkışta bıraktığı çantanın yanından geçerek çalışma odasındaki boş çantalara baktı. Oldukça iyi bir koleksiyonu ama Mayhem'in de dediği gibi en azından düzenliydi.

Hepsini o SUV ile Caldwell'e geri götürme fikri, sahip olduğundan çok daha fazla enerji gerektiriyordu. Araç gibi onları da bırakacaktı.

Whestmorel bir sonraki gece buraya geldiğinde her şeyi halledebilirdi. Bu not üzerine Apex tavana monte edilmiş güvenlik ünitesine baktı.

Evet, o da bırakıyordu. Yapmak için yola çıktığı şeyi yapmıştı ve şimdi işlerin yoluna girme zamanıydı. En azından yapacağını bilmenin tatminini yaşayabilirdi-

"Nerede o?"

Erkek sesiyle birlikte Apex ocağa doğru baktı. Remis o şeyin yanında duruyordu, bir ayağı insanların ısınmak için oturduğu çıkıntının üzerindeydi.

gri takım elbise ceketinin düğmeleri açıldı, yüzündeki morluklar şimdiden şişmeye başlamıştı.

"Kim nerede?" diye sordu Apex.

"Arkadaşın." Aristokrat ayağını yere vurdu. "Bana saldıran kişi."

"O burada değil." Adamım, bütün bu saçmalıklardan çok sıkılmıştı. "Gitti." "Nereye gitti?"

"Gitti, tek bildiğim bu. O bir serseri, bu yüzden hayır, nerede yaşadığını bilmiyorum, ama telefon numarası bende var ve onu alabilirsin. İkinizin arasında her ne olduysa benimle bir ilgisi yok."

"İşte burada yanılıyorsun."

Apex duasını kaldırdı. "Seninle aramızda bir sorun olmasına gerek yok."

"Bunun için biraz geç-"

"Kendine zarar vermeden önce seni durdurmama izin ver." Tavanı işaret etti. "Patronun Whestmorel'in dikkatinin dağılmasından ne kadar nefret ettiğini biliyorsun ve şu anda benimle aptalca bir şey yaptığın için yaşam destek ünitesine bağlı kalman en kötüsü. Pahalıdır ve iyileşmesi uzun sürer, bu yüzden gecikmeli olarak gelir."

O aristokratın geceleri zaten sayılı olmadığından değil.

Remis, bir mokasenini diğerinin önüne S-eğrisi şeklinde koyarak, sanki bir süper modelmiş gibi yürüdü. Sol gözü kan çanağına dönmüştü. Belki de kapı tokmağı soktuğu içindir.

"Bana arkadaşının nerede olduğunu söyle, sonra gitmekte özgürsün." "Zaten gitmekte özgürüm."

"Hayır, değilsin."

Belki de bu salağı kum torbası olarak kullanmak o kadar da kötü olmaz, diye düşündü Apex torbayı tekrar yere bırakırken.

Ya da aptalın beynine hemen şimdi ve burada bir kapak koyabilir ve onun-

Kafasının arkasına aldığı darbe aniden geldi.

Roor onu karşılamak için koşarken, "Orospu *çocuğu*" diye düşündü. *Bu acıtacak...*

Ve gördüğü son şey, tüm o hayvan kafalarıydı; camdan gözler, sanki onu evdeki ölü şeyler kulübüne davet ediyormuş gibi ona bakıyordu.

Kendinden geçerken boğuk bir sesle "Callum," dedi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Mayhem sandalyesini mutfak masasından geriye itip bacak bacak üstüne atarak kalçasına vurmaya başladığında gün ağarmak üzereydi. Mahrci'yle arasında yarısı yenmiş bir cevizli turta, turta izleri ve erimiş vanilyalı dondurma bulaşmış üç tabak ve dibinde çeyrek santim soğuk kakao bulunan üç fincan vardı.

Tamamen aşık olduğu Crawie yaklaşık yirmi dakika önce yatağa gitmişti.

Ve evet, şimdiye kadar yediği en iyi tavuklu turtaydı.

Ne yazık ki midesi her şey bozulmuş gibi gıcırdıyordu.

"Gördüğünüz gibi," diye bitirdi Mahrci, "bu iş çok karışık. Her şey."

Mayhem parmak uçlarına vurmayı bıraktı ve gözlerini ovuşturdu. Hiç baş ağrısı çekmezdi. Şimdi bir tane vardı. Gerçek bir uğultu.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dediğini duydu. "Efendin hem Kara Hançer Kardeşliği'ne hem de büyük Kör Kral Gazap'a savaş ilan etmek üzere. Arkasında aristokratlardan oluşan bir konsorsiyum var ve sen onların silahlanıp tahtı devirecek ve babanı bir tür başkan olarak seçecek bir ayaklanmaya hazırlandıklarını mı düşünüyorsun?"

"Evet." Derin bir nefes aldı. "Yaklaşık bir yıl önce, beni Remis'le birlikte olmaya ve çiftleşmeye zorlamaya başladığında şüphelenmeye başladım. Beni ya da kiminle birlikte olduğumu hiçbir zaman önemsememişti ve ben de bunun nedenini hep biliyordum."

"Neden?" diye sordu.

"Sanırım çiftleştiklerinde *mahmenim* zaten başka birinden hamileymiş. Çok güzeldi, yükselişte olan bir erkek için mükemmel bir statü sembolüydü ve ben erkek olsaydım, belki işler farklı olabilirdi. Daha sonra kanlı oğullarıyla birlikte doğum yatağında ölmesi Whestmorel'in planının bir parçası değildi ve sanırım beni sadece ilerisi için potansiyel bir koz olarak tuttu. Kendi adıma, dünyanın hiçbir yerine ait olmadığımı biliyordum ve Crawie'den başka kimsem yoktu, bu yüzden her zaman onun gözüne girmeye çalıştım. Bir gece, yaklaşık bir ay önce... Remis'le silah almaktan bahsettiklerini duydum. Sonra Broadius adında bir erkek evimize gelmeye başladı."

Başını iki yana salladı. "Babam, Remis benimle çiftleşirse erkeğin kilitleneceğini biliyordu. Bunu insanlara yapıyor. Bu yüzden Apex'e tüm o kameraları kurdurdu. Aristokratları Adirondack'teki evde bir toplantı için bir araya getirecek ve konsorsiyumda çatlak olmadığından emin olmak için her şeyi kaydedecek. Eğer bu adamları ihanet etmeye hazırlarken kaydettiyse? Ömür boyu ellerinde olacaklar. Dışarı çıkmaya çalışırlarsa tek yapması gereken onları ifşa etmekle tehdit etmek."

Mayhem kaşlarını çattı. "Apex... tüm bu saçmalıklara dahil mi?"

"Bilmiyorum. Ona sormanız gerek. Yaklaşık iki yıldır babamın güvenlik şefi. Yani, ben periferideyim ve bunu öğrendim. Erkeğin bunu bilmediğine ve üzerinde çalışmadığına inanmak zor."

İlk düşüncesi bunun tanıdığı Apex olmadığı oldu. Lanet kralı devirmek mi? Hadi ama. Ama adamı görmeyeli uzun zaman olmuştu. Belki bazı şeyler değişmişti.

Ayrıca, ne kadar yakındılar ki?

"Apex meşru güvenliği sağlıyor," diye ekledi. "Remis ise diğer taraf, her ne kadar kendini kibar bir erkek gibi göstermeye çalışsa da. Bu yüzden senin için endişeleniyorum."

"Evet, o hâlâ bir sorun değil." Mayhem tekrar arkasına yaslandı çünkü ne yapacağını bilmiyordu. "Ve sen de Kardeşlik'i ihbar etmeye çalıştın?"

"Evet. Crawie'den -belki de yapmamalıydım- bu belgeleri onlara gizlice götürmesini istedim. Bir bahaneyle Seyirci Evi'ne gitmesini ve onları geride bırakmasını sağladım." Kadın turtaya baktı. "Babam onu unutmuş."

Bunca yıldır ona destek olduğumdan ya da bu evi satın aldığımdan haberi yok. Şu anda nerede olduğuma dair hiçbir fikri yok ve umurunda da olmayacak. Benim gibi birinin onun gibi birini alt edebileceği fikri? Akıl almaz."

"Teslim ettiğin kağıtlar ne?"

"Onları çöpte buldum. Parçalanmış olmaları gerekiyordu. Silahlar için katkı payı olduğunu düşünüyorum ama babam aptal değil. Veriler körleştirildi - bu yüzden insanların kim olduğunu bilmiyorum ve gerçekten sadece bahsettikleri silah ödemeleriyle ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyorum." Koyu renk saçlarını geriye çekti. Omuzlarına dökülmesine izin verdi. "Kardeşlik'e bir şekilde efendim hakkında bilgi vermek istedim ve bu numaralardan oluşan sayfayı hazırladım. Sana söylediğim gibi, bulmacaları ve çalışmaları hep sevmişimdir - *Çarkıfelek* gibi, değil mi? Her neyse, orada birinin bu ismi çözebilecek kadar zeki olacağını düşündüm."

Ani bir saldırganlık dalgası dişlerini karıncalandırdı. "Remis ve baban senden şüphelenmiyor mu?"

Uzun bir sessizlik oldu ve onun duygularını kontrol altında tutmaya çalıştığını biliyordu. Bu yüzden uzandı ve onun elini tuttu.

"Hayır, hiçbir zaman onlar için bir tehdit olarak görülecek kadar önemli olmadım," dedi kabaca. "Remis'ten ayrıldım ve sonra Crawie'ye belgeleri Seyirci Evi'ne götürmesini söyledim. Ghreylke Kampı'na sadece onun iyi olduğundan ve Kardeşlik'e gitmesinden bir şey çıkmayacağından emin olacak kadar uzun bir süre için gittim. Bir şeyler ters giderse babamı ve Remis'i yanıma çağırabileceğimi düşündüm. Eğer başım beladaysa, bir. Onu her zaman koruyacağım."

"Sonra Apex ve ben geldik."

"Ve hepimiz canavarın karnına gittik."

"Tanrım," dedi, ilk kez değil. "Demek Apex bu yüzden bana iş hakkında hiçbir şey söylemedi. Bu lanet olası bir ihanet komplosu."

Korkuyla elini kış cebine soktu ve kullandığı kullan-at telefonu çıkardı. Ama adamla ne tür bir konuşma yapabilirdi ki?

"Apex'i mi arıyorsunuz?" dedi.

"Bilmem gerek." Telefonu kaldırdı. "Ne diyeceğini görmeliyim ve sonra Kardeşlik'e gideceğim. Bu tür karanlık işlere bulaşmayacağım."

Lanet olsun, hayatta olmaz. Ve sonuçta bu güvenlik yayınlarını ben kontrol ediyorum. Onlara erişim izni verebilirim."

"Apex'e, hatta Kardeşliğe bile nerede olduğunu söyleyemezsin. Üzgünüm ama kime güveneceğimi bilmiyorum."

"Oh, yerimi gizli tutacağım." Boğazını temizledi. "Ben de ona güvenebileceğimden emin değilim."

Erkeğin numarasını gönder tuşuna bastığında bir dizi zil sesi duydu. Ve sonra anonim sesli mesaj. Aramayı sonlandırdı.

"Telefonu açmadı."

Mahrci başını salladı. "Özür dilerim. Belki de o..."

"Başından beri bana ne yaptığımız hakkında hiçbir şey söylemeyi reddetti-"

Telefonu çalmaya başladı ve hemen cevap verdi. "Ne oluyor lan?"

Bir kıkırdama oldu. "Kargaşa mı? Senin adın bu mu?"

Ayağa kalkarak, "Remis? Ne yapıyorsun lan sen?"

"Seni arıyordum. Yani, birini buldum. Ama o sen değilsin -her ne kadar sana son derece sadık olsa da. Ona neler yaptığımı inanamazsın ve bana hala nerede olduğunu söylemiyor-"

Mayhem sert gözlerle Mahrci'yi süzdü ve ön kolunu dudaklarına götürdü. *shhhh.*

"-Ona ne yaparsam yapayım."

"Beni istiyorsun." Mayhem mutfakta sinsice dolaşırken dişleri tamamen aşağı inmişti. "Bana sahip olabilirsin. Apex'i rahat bırak."

"Şey, bu noktada, ondan geriye pek bir şey kalmadı, çoooooooook." "Sana geleceğim. Akşam karanlığında. Ama eğer ölmüşse-"

Erkek sıkılmış bir ses tonuyla, "Ne yapacaksın?" diye araya girdi.

"Senin üzerinde kaybolacağım. Bunun neresi eğlenceli? Ona daha fazla zarar verme yoksa beni alamazsın."

Mayhem aramayı sonlandırdı ve tekrar sandalyesine yığıldı.

"Aman Tanrım," dedi Mahrci. "Ne-"

Zıplayarak ayağa kalktı ve koşarak çantalarının bulunduğu bodruma indi. Kendi çantasını karıştırırken kişisel dizüstü bilgisayarını buldu,

Öyle bir şifrelemişti ki, uzay boşluğunda bile olabilirdi.

Oturum açarak Apex'le birlikte kurdukları tüm güvenlik birimlerini kontrol eden programa erişti. Diğer erkeğin talimatları açtı: Yayınların üç farklı yere gitmesi gerekiyordu, Apex'in numarasına ve tanımadığı diğer ikisine, en azından biri Whestmorel'in olmalıydı.

Ama kendi yarattığı bir arka kapı sayesinde gizli bir dördüncüyü eklemişti. Çünkü... şey, belki de onun snl testi biraz yanlıştı-

Büyük salondan gelen canlı yayına bakarken "Oh, kahretsin," diye nefes aldı.

"Ne oldu?" dedi Mahrci köşeden dönerken.

"Dur," diye emretti çatallaşan bir sesle. "Bunu görmeni istemiyorum-"

Onu hemen becerdi ve omzunun üzerinden ekrana baktı... Apex'in bir sandalyeye bağlanmış resmine, yüzü o kadar kanlıydı ki, kimliğinin tespit edilebilmesinin tek yolu kıyafetleriydi.

"Oh, Tanrım," diye inledi kadın çekiştirirken.

Mayhem dizüstü bilgisayarını tokatlayarak kapattı. "Remis'i öldüreceğim. Akşam karanlığında onu öldüreceğim."

"Ben de seninle
geliyorum-" "Sen ne
sikimsin-"

"İçeri girmenin gizli yolunu biliyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve sürpriz unsuru isteyeceksin. Arka planda dört erkek vardı ve ihtiyacın olan son şey, senin evde olduğunu bildikleri için onu öldürmeleri."

Ne yazık ki haklıydı.

Ve bir göz kırpışından diğerine kadar Mayhem'in görebildiği tek şey eski dostuna bakan o hayvan kafalarıydı.

Boş cam gözleriyle.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Bir noktada, acı reseptörlerini yıprattı.

Yeterince çektiğinizde, ya beyniniz ya da vücudunuz kısma düğmesine basıyor ve her şey geri çekiliyordu. Bu erteleme asla kalıcı değildi, ama gerçekleştiğinde o kadar mutlu oluyordunuz ki, umursamıyordunuz.

Apex bunu son otuz yılda öğrenmişti. Callum'un yasını tutarken.

Ne yazık ki, şu anki molası sona ermişti: Bunu anlayabiliyordu çünkü boynunun ağrıdığını fark ediyordu. Aslında biraz aptalcaydı. Yüzü ve gövdesinin üst kısmı dayaktan nasibini almıştı. Öte yandan, başı ne kadar zamandır omzunda sallanıyordu?

Gözlerini açmaya gittiğinde, yalnız olup olmadığını bilmediği için fazla hareket etmemeye dikkat etti. Remis'in bugünlük güzellik uykusunu alabilmek için alt katta yattığına şüphe yoktu-

Whrrrrrrrrrrrrrr.

O ses de neydi öyle? Kepenkler. Akşam karanlığı olmalı.

Göz açma olayına geri dönelim. Harika, bir tanesi o kadar şişmişti ki yerinden oynatamadı.

"-bu gece. Hayır, yarın daha iyi. Her şeyin hazır olduğundan emin oluyorum.

-Evet, bir an önce buluşmak istediğinizi biliyorum ama yarım kalan işleri tamamlamamız gerekiyor."

Remis'in sesi. Sanki telefondaymış gibi.

"-ve bunu doğru şekilde yap. Bir geceye daha ihtiyacım var. Özür dilerim. Karışıklık istemiyor musun? Hiçbirinin bizde olmadığından emin oluyorum. Onlar

Her ikisi de güvenlik sistemi üzerinde çalıştı, bu yüzden en iyisi bu riskleri ortadan kaldırmak." Ayak sesleri. Yaklaşıyor. "Bana hep sabrın savaşı ve muharebeyi kazandığını söyledin. O yüzden yapılması gerektiği konusunda anlaştığımız şeyi yapmama izin ver." Erkek tam önünde durdu. "Evet. Elbette. Hayır, geriye hiçbir şey kalmayacak. Güneş elimizdeki en iyi temizleyici. Evet. Evet. Tamam. Evet, yapacağım. Güle güle."

Apex yavaşça nefes alıp vermeye dikkat ediyordu.

"Uyanık olduğunu biliyorum."

Bir an sonra, Apex'in başı yeniden konumlandı ve Remis tam orada, göz göze geldi. "Etkileyici olduğunu söylemeliyim. Neyse ki arkadaşın Mayhem telefonunu aradı - bana kodunu verdiğini hatırlamadığına eminim. Verdiğin tek bilgi buydu. Her neyse. O gelene kadar seni hayatta tutuyorum-"

"Bırak onu..." Lanet olsun, bu onun sesi miydi? "... yalnız."

"Üzgünüm, ilk o bana sataştı. Gençler böyle söylemez mi? Ve bunu bitireceğim."

"Bırak-"

Tokat soldan geldi ve iyi bir şekilde takip edildi, Apex'in ağzından bir makara kan çıktı. Ve hey, şimdi başı diğer omzuna yatıyordu, bu yüzden tüm o gergin kaslar geriliyordu. Bonus.

Bu arada kendini acı bulutuna bıraktı. Arka planda, Remis'in duruşunu ve yanında getirdiği dört muştacının koçluk yapan bir rugby takımı gibi etrafta dikildiğini belli belirsiz fark ediyordu.

Apex tekrar vurulduğundan oldukça emindi. Birkaç kez. Ta ki Reece'inin üzerine kan damlayana kadar. Tekrar.

Sorun değildi. Bu işten canlı çıkamayacaktı ve bu sorun değildi. Zaten dün gece itibariyle işi bitmişti. Gerçekten endişelendiği tek şey Mayhem'di ve Tanrım, o dişinin kendisiyle gelmekte ısrar etmemesini cehennem gibi umuyordu.

En çok da Kara Hançer Kardeş Vishous'un bu evden haber almasını umuyordu.

Bu sandalyede ölecekti, ama eğer Kardeşlik diğer ikisini kurtarmak için zamanında buraya gelebilseydi-

Bekle, yapması gereken bir şey daha vardı.

"Remis," diye mırıldandı.

"Oh, geri dönmüşsün." Erkek tekrar onun seviyesine indi. "Biliyor musun, o göz pek iyi görünmüyor-"

"Oğlunu öldürdüm."

Kaşlarından biri kibirle kalktı. "Affedersiniz?"

Apex derin bir nefes aldı. "Broadius..." İsim ancak bir tıslamadan daha fazlası olarak çıktı, bu yüzden isme daha fazlasını ekledi. "Broadius. Onu ben öldürdüm."

Başını düz tutmaya zorlayarak ocağın sağ tarafına monte ettiği kameraya baktı. Neyi görüntüleyeceğini pek bilemezdi. Ama eğer onu öldüreceklerse, aristokratların saçma sapan bir şey yapıp suçu başkasının üzerine atmadığından emin olması gerekiyordu. Apex, *Glymera*'nın sonuç almak için bir şeyler uydurma konusunda uzun bir geçmişi olduğunu ilk elden biliyordu. Tüm esir kampı onların ajandalarının kurbanlarıyla doluydu.

"Git... du e'mi getir." Kameraya baktı. Sanki Kardeşler'in gelmesini isteyebilirmiş gibi. "Ön kapıdan. Bunu... kanıtlayacağım."

Remis bir komut verdi. Bir süre sonra kapüşonlu adamlardan biri çantayı getirdi.

"Aç..."

Remis fedaisine, "Fermuarı açsana lan," dedi. "Yap şunu-"

Hoodie görevini yerine getirdi ve Apex'in Broadius'un köhne McMansion'ına girdiği gece giydiği beyaz parka ve kar pantolonunu çıkardı, güvenlik sistemini kurarken kendi belirlediği kodla devre dışı bıraktı ve merdivenlerden gizlice çıkarak sürtüğü soyunma odasında buldu.

"Kolunda... kan şeridi var."

Apex piçi kasten yatağına yatırmıştı. Çünkü yattığın yerde uyursun. Ve bunu yaparken, kendini de karıştırmıştı.

"Kan kokusu... ayrıca altın bir cu mürekkebi ve telefonu var. En altta."

Apex çalışan gözüyle kamerasına baktı ve kaçınılmaz soruyu bekledi.

"Aklınızdan ne... geçiyor? Neden bizimle böyle dalga geçiyorsun?" Remis nefes aldı.

"Kara Hançer Kardeşliği'ne borçluyum," dedi Apex kameraya. "Ve ne yaptığınızı biliyorum. Whestmorel ve sen Kral'a karşı komplo kuruyorsunuz. Kardeşler esir kampını özgürleştirdi... bu yüzden onlara borçluyum ve onları yok etmenize izin veremezdim-"

Remis başını Apex'inkinin önüne koydu ve ardından görüşünü aynı açıyla izleme ünitesine doğru eğitti.

Apex, daha fazla kan tükürmesine neden olsa da gülmeye başladı. "Söyle... peynir, orospu çocuğu. *Gizli kameradasın-*"

Remis sanki biri onu sırtından bıçaklamış gibi bağırdı. Çünkü... biri yapmıştı.

Ve silahı çıkardı.

Her şey ağır çekimde ilerlerken, namlu Apex'in kafasına doğru sallanırken, ani bir çarpışma oldu, cam kırıldı-

Büyük beyaz bir kurt üç camlı pencereden içeri girdi, iki muazzam sıçrayış yaptı ve Remis'i yüzünden ısırıldı. Saldırının gücü o kadar şiddetliydi ki erkeği yere devirdi.

Ne yazık ki, kapüşonluların hepsi de silahlıydı. Ve biraz eğitimliydi.

Üçü kurda nişan aldı.

Biri Apex'e nişan aldı.

"Callum!" diye bağırdı. "Dikkat et!"

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tohr, korkunç bir amaç ve tam teçhizatlı silahlarla, Rehvenge'inkinden daha büyük olan ve göl kenarında olmayan tarihi bir Adirondack büyük kampına ışınladı. V, gün boyunca odalarda görüntü eşleştirme aramaları yaparak güvenlik yayınlarında hangi mülkün öne çıktığını bulmuştu.

Tüm Kardeşlik Apex'in bilgi için işkence görmesini izlerken.

Ve ne biliyorsunuz, Whestmorel malikaneyi ve tüm arazisini iki yıl önce satın almıştı.

Tohr, kardeşlerinin içeri girmek için kendisine katılmasını beklerken evi inceledi. Evin etrafı orman büyüklüğünde sedir kiremitlerle kaplıydı ve sayısız elmas camlı pencereden ışıklar süzülüyordu. Ön verandanın yakınına park edilmiş gri bir BMW ve siyah bir Suburban vardı.

-

Sol taraftaki kurdu ilk gören Tohr oldu; karın üzerinden alçaktan ve hızla geliyordu ama yırtıcı hayvan onlara odaklanmamıştı. Vahşi bir hayvanıne hiç benzemeyen maksatlı bir şekilde evi hedef alıyordu.

Bir wolven? Lucan gibi mi?

Bir şey oluyor, diye düşündü Tohr bir başkası belirirken. Ve bir tane daha. Ve-

İlk kurt, sanki cam diye bir şey olduğunu bilmiyormuş gibi kendini ön camlardan birine fırlattı. Ve tam çarpışma sesi duyulduğunda, ateş başladı-

"Çok mu geç kaldık?" dedi V, bedenselleşirken, hâlâ telefonunun ekranına bakıyordu. "Are-"

"Oraya girmeliyiz!" Tohr havladı. "Şimdi-"

Diğer kardeşler geldiğinde, ikisi çoktan aralarındaki mesafeyi aşmış, kurtlar da kendilerini 1. Roor'un pencerelerine atmışlardı. Bu bir Pella kâbusuydu ve Pella saldırıdan yararlanarak acı bakla tarafından yaratılmış açıklıklardan birine atladı.

Kırkklı yaşlarında yere indi ve Apex'i yüzünden vurmak üzere olan kapüşonlu erkeği seçerek bir kurşunu erkeğin kafatasının yan tarafından içeri soktu. Tüm o gri madde çıkış yarasından buharlaşırken, V ilk kurdu vurmak üzere olan başka bir erkeğe nişan aldı. Ancak kardeşin silahı havaya uçtu çünkü ikinci bir kurt ondan önce davranarak kapüşonlu saldırganı Roor'a doğru sürükledi.

İki tane daha kaldı. Tohr hızlı bir dönüş yaptı ve duvardan çıkacakmış gibi monte edilmiş yarım bir ayının arkasına siper almış olana nişan aldı. İlk atış boz ayıyı vurdu.

İkincisi tetikçinin omzuna girdi. Erkek silahını Tohr'a doğrulttuğunda, bir anlığına göz göze geldiler. Sonra Tohr düşmanından bir nanosaniye önce tetiği çekti-

Silahı tutukluk yaptı, arıza otomatik silahının içindeki mekanizmayı dondurdu ve haznesindeki bir sonraki merminin olduğu yerde kalmasına neden oldu. Bu da kendi göğüs bölgesine doğrultulmuş namludan temiz bir atış yapıldığı anlamına geliyordu.

Pop!

Tohr sarsıldı ve reRex'in yanında ellerini boğazına götürdü, acıya hazırlanıyordu, kurşun geçirmez yeleşinin onu kurtaramayacak kadar alçak olduğunu biliyordu-

Tetikçi dizlerinin üzerine çökmüştü.

Adamın arkasında, Mayhem ayının uzak tarafındaki duvarda bulunan gizli bir bölmeden dışarı fırladı, bir kadın da hemen onun peşindeydi. İkisinin de silahı vardı ve erkeğin tam bir şok içinde omzunun üzerinden bakışına bakılırsa, ölümcül derecede doğru nişan alanın kadın olduğu açıktı.

Bundan sonra, nefes alış verişler ve damlayan kan dışında sadece sessizlik vardı.

Ve çığneme.

Tüm çatışmalar gibi bu da başlamadan bitmişti ve Tohr ile kardeşlerinin daha fazla saldırganın gelme ihtimaline karşı silahlarının namlularını etrafa çevirdiği bir an vardı. Neredeyse ölümcül bir olaydan sonra duyularını bu kadar çabuk toparlayabilmesi, birçok kez vurulmuş olmanın tek faydasıydı: Beyni kıl payı kurtulmaya alışmıştı.

Ama birkaç gün boyunca doğru dürüst uyuyamayacağını biliyordu.

Bu sırada, yolun karşısındaki Mayhem ve dişi silahlarını Roor'a doğru indirdi ve ellerini havaya kaldırdı-

"Sen birsin," diye bağırdı Tohr. "Rahat ol."

Bunun üzerine kurtlar geri çekildi, yırtıcı hayvanlar kırık pencerelerden dışarı çıkıp kış gecesinin içinde kayboldular. Biri hariç. Remis'i yem yapan beyaz yırtıcı hâlâ içeride, avının başında duruyordu.

Tohr, Rhage'a "Evin geri kalanını boşalt," diye emrederken telefonunu çıkardı ve acımasızca Apex'e yöneldi. Çok sık aradığı bir numarayı gönder tuşuna bastığında, zil hemen cevaplandı. "Jane, sana ihtiyacımız var-"

V eğildi ve beyaz kar giysilerinden bir takım aldı. Sonra bir du e'nin içine uzandı ve ışıktaki altın gibi parlayan bir şey çıkardı.

Apex, yani ölmüş olması gereken erkek, "Ben yaptım. Broadius'u ben öldürdüm..."

"Biliyoruz," dedi V, siyah bir hançeri kınından çıkarıp her türlü kablo başını kesmeye başlarken. "Bana gönderdiğin yayında her şeyi duydum."

Ve sonra Apex bayılır gibi oldu - ya da belki de bu onun ölüm itirafıydı.

Bu sırada beyaz kurt dönüp iki cesedin üzerinden atlayarak erkeğe ulaştı.

Büyük yırtıcı inledi ve Apex'in kolunu dürttü. Sonra yere uzandı ve bir çift buz mavisi göz Tohr'a bakarak yardım için yalvardı.

"Yolda," dedi hayvana. "Onun icabına bakacağız."

Eğer yaşarsa, Tohr kendi üzerine ekler.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Apex'in kokusunu aldığı ilk şey bir Rower'dı.

Tüm yaralarının yoğun karanlığında, bunun ne tür bir gül olduğunu, hatta etrafının neresinde olduğunu bile tespit edemedi. Ama birinin ona bir gül getirdiğini biliyordu.

Göz kapaklarını açmak bir arabayı kaldırmak gibiydi ama nerede ve neden olduğunun gizemini cevaplamaya o kadar mecburdu ki-

"Bu... sensin," diye mırıldandı.

Callum yatağın başucunda, onun hemen yanında oturuyordu. Kurt adam dikkatini topladığında, o pırıl pırıl, boğuk gözler onunkilere kilitlendiğinde akmamış gözyaşlarıyla parlıyordu.

Daha doğrusu, içinden görebildiği.

"Uyanmışsın." Callum onun elini tuttuğunda, bu dokunuş, bu bağlantı ona herhangi bir ilacın yapabileceğinden daha fazlasını yaptı. "Geri döndün."

Apex başını sallamaya çalıştı ama lanet olsun, boynu ağrıyordu. O yüzden sadece "Bana gül mü getirdin?" dedi.

Callum, ince vazosundaki çiçeğin düzgün bir şekilde görülebilmesi için yana doğru hareket etti. Beyaz değildi. Kırmızıydı. Bu renk...

"Beyaz Rower'lardan hoşlandığımı hatırladın," dedi kurt adam kabaca. "Bu yüzden senin için Rorist'e gittiğimde, onun neyi seveceğini düşündüm. Bu vampir benim için hangi Kürekçiyi seçerdi?"

İşte o zaman diğerlerini gördü. Sarı papatyalar, mavi bir şey ya da diğerleri ve pembe spreyleler vardı. Hepsi küçük, ince vazoların içindeydi.

"Çok güzel," diye hırıldadı Apex. Gerçi tomurcuklardan mı yoksa erkekten mi bahsettiğinden emin değildi. "Neredeyim ben?"

"Kardeşliğin eğitim merkezi. Oradaki klinik."

Apex etrafına bakındı ve bir hastane yatağını çevreleyen her türlü tıbbi ekipmanı gördü. Pürüzsüz ve yumuşak, çok güzel çarşafklar çıplak göğsünün üzerine katlanmıştı ve başının altındaki yastıklar oldukça lüks görünüyordu.

"Ne kadar..."

"Üç gece." Callum başparmağını Apex'in iç bileğinde ileri geri gezdirdi. "Ve güvenli bir şekilde serbest bırakılabilmen için bir süre geçmesi gerekecek."

"Burada mıydın?"

"Tüm zaman boyunca." Callum hıçkırarak ağladı. "Ve bana söylemediğin sürece gitmeyeceğim-"

"Asla."

"Bunu söylemek zorunda değilsin."

"Biliyorum." Apex doğrulmaya çalıştı ama bunu başaramadı, bu yüzden güzel yatak takımının üzerine yığılıp kaldı. "Neden büyük eve geri döndün? Nereden... biliyorsun?"

O kurdun tam zamanında pencereden içeri dalıp Remis'in peşinden sanki paket yaptırdığı bir yemekmiş gibi gidişini asla unutamayacaktı.

Callum sustu ve gözlerini sildi. "Tüm bunları şimdi yaşamak istediğine emin misin?"

"Bilmem gerekiyor. Çok yakındı. Neredeyse benim için her şey bitmişti."

Kurt adam kendini toparlamaya çalışırken bir an durdu. "Mayhem Lucan'la temasa geçti - kuzenime ulaşması neredeyse o günün tamamını aldı ve sonunda bağlantı kurduklarında Lucan benim mağaramdaydı. Sen ve ben ayrıldıktan sonra... o affedilmez hatayı yaptıktan sonra kuzenimi buldum... ve konuştuk. Bütün gün boyunca. Ben sadece... her şey hakkında konuşmaya devam ettim ve kafamda bazı şeyleri daha iyi sıraladım. Güneş batana kadar Lucan nihayet telefonunu kontrol etti ve başının ciddi bir belada olduğu mesajını aldı. Kardeşlik oraya vardığında biz de oradaydık."

"Benim için geldin..."

"Her zaman yanımda oldun. Her zaman. Hak etmediğim zamanlarda bile. Aynı şeyi senin için nasıl yapmam?"

Apex başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Fiziksel olanla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyiyle ruhuyla ilgili olan acı, serumundan pompalanan tüm ilaçlara rağmen onu sarsıyordu.

Callum öne doğru eğilerek Apex'in yüzünü okşadı. "Çok üzgünüm. Olanlar için. Çaresizdim, Roundering... Bu iyileştirme işinin neredeyse travmanın kendisi kadar şiddetli olduğunu öğreniyorum."

Derin bir nefes almak iyi olurdu. Ama bu mümkün değildi. Bir insanınkinden çok daha iyi olan iyileşme yeteneklerine rağmen Apex durumunun kritik olduğunu biliyordu.

Ve bu kırık bir kalbi eklemekten önceydi-

"İlk seferimizin... böyle olmasını istemedim," diye fısıldadı Callum. "Ve hayatımın geri kalanında bundan pişmanlık duyacağım. Ama yapmayacağım şey, bana yapılanlardan kurtulmaya çalışmaktan vazgeçmek. O dağın tepesinde oturup çok ama çok aşağıdaki vadiye bakarken fark ettim ki, eğer kendim için savaşmazsam..."

Sesi takıldı ve boğazını temizledi. "Eğer kendim için savaşmazsam, *bizim* için de savaşmam."

Apex'in gözleri tekrar Wolven'a kaydı. Callum'un ifadesi acımasız ama yoğundu, içsel inancı öylesine güçlüydü ki bir tür aurayla parlıyor gibiydi.

"Kendime çeki düzen vereceğim. Onun kazanmasına izin vermeyeceğim. Bu çirkin bir mücadele olacak Apex ve doğrusal olmayacak. Ama sen bana *kendimi* geri isteme arzusu verdin."

Bir anda dünya dalgalandı ve Apex yanağında sıcak bir gözyaşı hissederken Callum uzanıp ıslaklığı sildi.

"Bana onca yıla mal oldu," dedi kurt adam kabaca. "Onları geri alamam... ama eğer bir mucize olur da bana bir şans daha verirsen, son bir şans, seninle Wheaties yemek istiyorum. Her gün batımında, her gece, ne kadar yaşarsak yaşayalım."

Apex nefes verdi. "Sen... beni duydun."

"Evet, yaptım." O güzel, boğuk gözlerini indirdi. "Bu benim için çok fazlaydı. Çok kırıldım, Apex. Ve bunu senin acıman için söylemiyorum."

Çünkü gerçek bu. İyi bir bahis değilim, biliyorum ve bu, yaşayanlar diyarına geri dönmek için uzun, zorlu bir yürüyüş olacak. Yine de gerçekten deneyeceğim-"

"Seni seviyorum."

Wolven tamamen hareketsiz kaldı. Bakışlarını kaldırdı. "Bunu söylemek zorunda değilsin."

Apex sahip olduğu tüm gücü kullanarak elini diğer erkeğe doğru uzattı ve onun elini tuttu. "Sen tanıdığım en cesur insansın. Ve ayrıca... Bu kadar uzun süre dayanabildim. Şafak sökmeden hemen önce neden ölmek isteyeyim ki? Ben bundan daha güçlüyüm, tıpkı senin geçmişten daha güçlü olduğun gibi."

"Ben de seni seviyorum," dedi Callum yatağın üzerine eğilirken boğuk bir sesle. "Ve bunu kazanacağım, bilesin diye söylüyorum."

Apex, kırık çenesinin uğuldamasına neden olsa da biraz gülümsedi. "Tabii ki yapacaksın. Ve evet, hayatımın geri kalanında seni Wheaties yerken izlemek istiyorum. Ama bilmeni isterim ki ben... daha çok Cap'n Crunch adamıyım."

Gülmeye başladılar, en azından Apex inleyip durmak zorunda kalana kadar. Ve sonra... Apex'in sonsuza dek ilk öpücükleri olarak kabul edeceği şey geldi. Son öpücüklerinden çok ama çok uzaktı.

EPILOG

Elbette Kardeşlik önce tüm konağı temizlemişti.

Bir hafta sonra, Mahrci büyüdüğü büyük tuğla evin ön kapısında dururken, sanki daha önce hiç gitmediği bir yermiş gibi büyük girişe baktı: Siyah-beyaz mermer Roor'u, büyükbabasının saatini ve salona açılan kemerden annesinin yağlıboya tablosunu tanımasına rağmen... bileşim yankılanmıyordu.

Yine de her şeyin çoğu yalandı. "İçeri girmek zorunda değilsin."

Mayhem'e baktı. Mayhem onun yanındaydı, sessiz ve yoğun varlığı hiç sarsılmıyordu - Mayhem'in burada olmasını istemediğini bilse de. Ama gelmek zorundaydı. Tüm bunları kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

"Evet, biliyorum," diye fısıldadı. "Son bir kez daha içeri girmeliyim-"

Koridorun en ucunda, kilerdeki Rap kapısı açıldı ve lacivert gözlü, asker tıraşlı, önünde beyaz şerit olan Kara Hançer Kardeş Tohrment ortaya çıktı. Ortaya çıkışı hoş karşılanmıştı. Mayhem ile ihtiyacı olan her şeye sahip olmasına rağmen, etrafta başka insanların da olduğu fikri onu biraz daha az paranoyak yapmıştı.

Savaşçı yanlarına geldiğinde, "Gelmeme izin verdiğiniz için teşekkürler," dedi. "Her zaman. Her zaman bekleriz."

Erkekler birbirlerini el çırparak selamlarken, yemek odasına doğru yürüdü ve orada babasıyla yediği yemekleri hatırladı. Sonra kütüphane, çalışma odası ve... salon vardı. Resmi merdivenin dibine geri döndüğünde, ikinci Roor'a doğru baktı.

"Sen de oraya çıkabilirsin," dedi Tohrment. "Ve istediğin her şeyi alabilirsin." "Nerede o?" diye fısıldadı. Bunun cevabını bildiği halde.

Babası Whestmorel ortadan kaybolmuştu.

Ghreylike Kampı'ndaki korkunç olayların yatıştırılmasının ardından bir grup Kardeş buraya gelmiş ve malikâneyi, misafirhaneyi ve garajı kullanılmaz halde bulmuştu.

Erkek, stal'ı da yanında götürmüş. Ve anladığı kadarıyla evdeki tüm bilgisayarları da.

"Onu yakalayacağız," dedi Kardeş.

Bundan daha ileri gitmedi. Yine de, Kardeşlik onu gözaltına aldıktan sonra babasının başına gelecekler kelimelere dökülemeyecek kadar korkunç olacaktı.

Mayhem elini onun omzuna koydu. "Ben de seninle geleyim mi?"

Başını sallamadan önce bir süre geçti. Ve sonra onun gözlerinin içine baktı. "Odamdan hiçbir şey istemiyorum. Ben sadece... belki hepsi verilebilir ya da başka bir şey."

"Kesinlikle," dedi Tohrment. "Safe Place giysi ve ayakkabıları alacak ve ihtiyacı olan kadınlara verecek."

"Güzel. Bu... iyi."

İhanetinin bir sonucu olarak, Eski Yasalar'ın hükümlerinin bir parçası olarak babasının tüm mal varlığına Kral tarafından el konulmuştu. Ama banka hesaplarının o gitmeden önce boşaltıldığından emindi -Hestmorel buna hazırlıklıydı, şüphesiz planlarının halka açıklandığı ve Kardeşlik'in peşine düştüğu an için çalışıyordu.

Efendisi artık büyük Kör Kral'ın bir düşmanıydı. Her ne kadar ona karşı sevgi hissetmese de, başına açtığı işlerden dolayı büyük bir korku duyuyordu.

Bir ürperti ile Mayhem'in bedenine doğru adım attı ve bir kolunu onun beline doladı. Başını eğdiğinde, tam da Mayhem'in göğüs kafesine denk geldi. artık ona evi gibi geliyordu.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemedi - çünkü asla yalan söylemezdi ve babasının tüm sahtekârlıklarına ve entrikalarına rağmen kaya gibi sağlam dürüstlüğü, onda en çok değer verdiği özelliklerden biriydi. Sadece onun yanında durdu, güçlü ve uzun boylu, bir dağ gibi sabit.

Ona tamamen güveniyordu. Ve bu, Crawie'nin güvenliğiyle birlikte, hayatta ihtiyaç duyduğu tek şeydi.

"Hadi gidelim." Mahrci derin bir nefes aldı. "Apex ve Callum yarım saat içinde bizim eve gelecekler ve sen de masayı hazırlamaya yardım etmek istedin."

Adam başını sallayıp kızın dudaklarına bir öpücük kondurduğunda, kız kendini yeniden iyi hissetti. Şimdiki zamana odaklanmak, başka türlü yaşayamayacağınız bir geçmişle başa çıkmanın yoluydu. Ve Lassiter, sizi tüm kalbiyle ve ruhuyla destekleyen bir eşe sahip olmanın yardımcı olduğunu biliyordu.

"İrtibatı koparmayın," dedi Tohrment. "İhtiyacınız olan her şey için biz buradayız."

Mayhem alaycı bir şekilde gülümsedi. "Vishous bana iş vermek gibi şüpheli bir karar aldı. Sanırım yaptığım tamirattan etkilenmiş."

Kardeş gülümsedi. "Bunu yapacağını duydum. Düşünüyor musun?" "Oh, ben varım." Hemmy ona baktı. "Yapmak istediğimiz hiçbir şey Kral'a yardım et."

"Evet," diye yineledi. "İkimiz de Gazap'a bağlıyız. Yüzde yüz." Tohrment belinden eğildi, bu onun için kaybolmayan bir onurdu.

Komikti, çünkü babası ne kadar gösterişli olursa olsun, hiçbir zaman böyle bir saygı görmemişti. Ve şimdi, güç arayışının bir sonucu olarak, kendisine soğuk bir mezarı garanti edecek türden bir ilgi için yalvarıyordu.

Ama ihanetin sonuçları kaçıp kurtulabileceğiniz türden bir kader değildi. Hele ki Kara Hançer Kardeşliği için başındayken.

Gazap'ın oğlu, Gazap'ın efendisi, büyük Kör Kral Gazap'ın peşinden gittiğinde değil.

"Hadi eve gidelim aşkım," diye fısıldadı.

"Sen ne dersen," diye cevap verdi Hemmy. "Ve gitmek istediğin her yere."

Şehir dışında, Caldwell'in iki yüz küsur kilometre kuzeyinde, Apex her şeye rağmen hatırladığı gibi duran bir vitrinin önünde yeniden şekillendi. Otuz yıl sonra mı? Şansı neydi ki?

Ama evet, Bloomin' Buds Çiçek Dükkânı hâlâ faaliyeteydi.

Connelly kasaba meydanının geri kalanı da hemen hemen aynıydı. Birkaç yeni işyeri, ama yine de Noel kartlarındaki mükemmel küçük kasaba. Orada

Kaldırım lambalarını birbirine bağlayan ışıklar ve çelenkler bile vardı ve halka açık parkın ortasındaki çardağın yanındaki büyük çam ağacı hâlâ kırmızı, yeşil ve altın renginde yanıyordu.

Onun yanında Callum yeniden şekillendi ve wolven cisimleşir cisimleşmez ikisi el ele tutuşup öpüşmek için eğildiler.

"Demek burası?" Geri çekilirken Callum sordu. "Evet.

Her gece buraya gelirdim."

"İçeri girebilir miyiz?"

Apex saatini kontrol etti. "Kapanıştan hemen önce. Neden olmasın?"

İlerlediler ve Apex küçük bir zil çalarak kapıyı açtı. Dükkân eskisinden iki kat daha büyüktü ve farklı bir şekilde düzenlenmişti, sadece buzdolabı ünitesi aynı yerdeydi. Artık satılık her türlü kart, çay fincanı, fotoğraf çerçevesi ve süs hayvanı vardı... ayrıca kar küreleri, süs eşyaları, sepetler ve bebek battaniyeleri... ve tabii ki Kürekler.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Kadın sesi kesilince Apex kasaya doğru baktı. Artık yazar kasa yok, bir dizüstü bilgisayar var. Artık kağıt makbuzlar yoktu. Daha fazla dağınıklık yok.

Ama yarım yamalak yapılmış bir kırmızı gül aranjmanının yanında duran kadın da aynıydı.

Neredeyse aynıydı. Otuz yıl yaşlanmıştı, saçları bembeyazdı, yüzü çizgilerle kaplıydı, elleri damarlar ve kemiklerle doluydu.

"Bu... sensin," diye fısıldadı.

Apex siyah kıyafetlerine baktı ve üzerindeki tüm silahları düşündü. Ghreylke Kampı'nda olanlardan sonra, bu kadar kuzeye silahsız gitmeyecekti - kahretsin, hiçbir yere silahsız gitmiyordu. En azından bunu daha önce hiç yapmamıştı.

"Evet," diye yanıtladı. "Öyle."

Gözlerini tekrar kadına çevirdiğinde, vampirlerle kuyruksuz fareler arasındaki karışmama kuralının hâlâ geçerli olduğunu düşündü. Ama aşkını buraya geri getirmek zorundaydı. Bu onların ortak geçmişlerini geri kazanmalarının bir parçasıydı.

Örneğin bir gece önce o *senfath* ile çok güzel bir Son Yemek yemişlerdi. Ve gelecek hafta başka bir akşam yemeği için geri döneceklerdi.

Onların deyimiyle duyarsızlaştırma.

Yani, evet, buraya gelmek zorundaydılar-

Bing!

Zil çalınca üçü de kapıya doğru baktı. Arkasında bir adamla bir kadın içeri girdiğinde, bir başka "işte buradasın" vakası yaşandı: Bu, işin "tomurcuklar" kısmının diğer yarısıydı ve Apex kadının geçen sefer kendisinden nasıl korktuğunu hatırladı. Çantasını nasıl kendine yaklaştırmış ve telefona sarılıp polisi arayacakmış gibi bakmıştı.

"Merhaba," dedi. Sanki onu tanıyormuş gibi.

"Merhaba..." diye nefes aldı ona bakarken.

O da yaşlanmıştı, yüzü kırışmış, saçları da beyazlamıştı. Yanındaki adam da aynıydı, daha yaşlı ve pısrıktı ve Apex ona yaklaşıp kolunu ona dolamasını onayladı: Bu koruma dürtüsü yaşlı bir adam tarafından yapılmış olabilirdi ama bu, dış görünüş yaşlanmış olsa da ruhun canlı kaldığının bir kanıtıydı.

"Bu..." Apex geri çekildi ve Callum'u işaret etti. "O Rowers'ı kimin için alıyordum?"

Tezgâhın arkasındaki kadın dışarı çıktı, yüz ifadesi şoktan şaşkınlığa dönüştü. "Bunca yıldır. Size ne olduğunu merak ediyordum."

"Ben de," dedi diğeri. "Hep senin hakkında konuşurduk."

Apex elini Callum'un eliyle yeniden birleştirirken başını salladı. "Uzun zaman oldu.

Ama onu tekrar buldum. Buraya gelmek zorundaydık." "Bizi tanıştıracak mısın?" dedi yaşlı adam.

Yanındaki kadın başıyla onayladı. "Bu benim kocam, Ernie. Ve bu da..."

Apex, "Dükkânın eski bir müşterisi," diye yanıtladı.

Hatırladığı kadarıyla, onu gördüğünde hüznün doluydu.

Hüzün hissediliyordu. Ama

artık orada değildi.

"Sanırım kader ikimize de iyi davrandı," dedi kabaca.

Başını yana eğerek eşinin eline de uzandı. "Evet, öyleydi."

Diğeri wolven'a "Tüm o beyaz Rower'ları sevdin mi?" diye sordu.

Callum konuştu. "Evet, hanımefendi. Evet, aldım. Beyaz güller benim favorimdir. O kırmızı olanları tercih ediyor."

Kadın iş ortağına baktı. Sonra iki büklüm oldu ve buketten mükemmel bir çiçek çıkardı.

Elindeki gülü uzatarak yaklaştı. "Al. Bunu ona ver. Evin üzerine."

Callum hediyeıı kabul etti ve yaşlı kadına yumuşak gözlerle baktı. "Çok nazıksınız." Sonra Apex'e döndü. "Senin için, aşkım."

Apex derin bir nefes aldı ve düşündü...

Gerçekliğın, onlar için uydurmak zorunda kaldığı hayattan daha iyi olabileceğini kim bilebilirdi? Çünkü bu garip ve mükemmel kavuşmayı, yaşadıkları şekilde rol yaptığı günlerde kendi zihninde kurgulamasına imkân yoktu. Aslında, şu anda birlikte yaptıkları her şey, seks, uyku, konuşmalar -şu an tam burada- o kadar mükemmeldi ki zihninde yaratmaya çalıştığından çok daha fazlasıydı.

"Teşekkür ederim," dedi çiçeğı alıp burnuna götürürken ve içine çekerken. "Oh, vay canına. Bu çok güzel."

Tıpkı onun Wolven'i gibi.

Tıpkı gelecekleri gibi. Bundan sonra ne olursa olsun, inişler ya da çıkışlar, denemeler ya da zaferler, burada ya da nereye giderlerse gitsinler... onlar birlikteydiler.

Ve tek istediğı de buydu.

TEŞEKKÜRLER

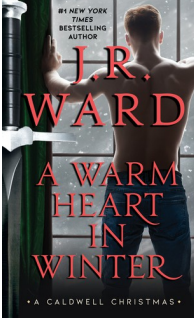

Kara Hançer Kardeşliği kitaplarının okurlarına çok teşekkür ederim! Bu uzun, muhteşem, heyecan verici bir yolculuk oldu ve hepimizin sevdiği bu dünyada bundan sonra neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca Meg Ruley, Rebecca Scherer ve JRA'daki herkese ve Hannah Braaten, Carrie F@#*^ Feron, Jamie Selzer, Sarah Schlick, Jennifer Bergstrom, Jennifer Long ve Gallery Books ve Simon & Schuster'daki tüm aileye teşekkür etmek istiyorum.

Waud Ekibine, hepinizi seviyorum. Gerçekten. Ve her zaman olduğu gibi, yaptığım her şeyi hem köken aileme hem de evlat edinen aileme sevgi ve hayranlıkla yapıyorum.

Yazar Köpeğim II Naamah'a, Eğitimdeki Yazar Köpeğim Obie'ye ve kitaplarım için en az benim kadar sıkı çalışan Bar-bar'a da teşekkür ederim!

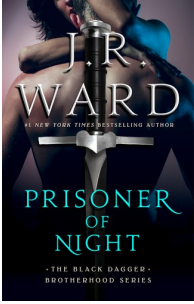
Bu Seriden Daha Fazlası

[Kışın Sıcak Bir Kalp](#)

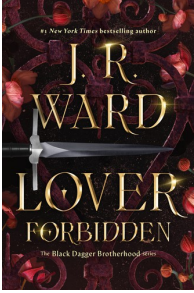

[Kışın Sizi Bulduğu Yer](#)

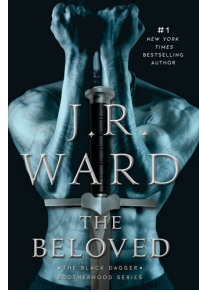

[Gece Mahkumu](#)

Yazardan daha fazlası

[Yasak Aşk](#)

[Sevgili](#)

YAZAR HAKKINDA

J. R. WARD, *New York Times*'ın 1 numaralı çok satan Black Dagger Brotherhood serisi de dahil olmak üzere altmıştan fazla romanın yazarıdır. Romanlarının dünya çapında yirmi milyondan fazla kopyası basılmıştır ve yirmi yedi farklı ülkede yayımlanmıştır. Ailesiyle birlikte güneyde yaşamaktadır.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:

SimonandSchuster.com/Authors/J-R-Ward

SimonandSchuster.com

[!\[\]\(7cfa772f0dae59435777cc87abb45782_img.jpg\)](#) [!\[\]\(2dd556f7f5a7cb767f8e33f40e41c232_img.jpg\)](#) [!\[\]\(10cbf6e79caf13db91cd2ffb99baf98d_img.jpg\)](#) @GalleryBooks

J. R. WARD TARAFINDAN

KARA HANÇER KARDEŞLİK SERİSİ

Karanlık Aşık

Ebedi Aşık

Uyanmış Aşık

Açığa Çıkmış

Aşık

Bağlanmamış

Aşık

Kutsallaştırılmış

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden Birinin Rehberi Aşık

İntikamını Aldı

Aşık Benim

Aşık Serbest

Bırakıldı Aşık

Yeniden Doğdu

Aşık Sonunda

Kral

Gölgeler

Canavar

Seçilmiş

Hırsız

Kurtarıcı

Günahkar

Aşık Açığa

Çıktı Aşık

Ortaya Çıktı

Lassiter

Darius

Sevgili

KARA HANÇER EFSANESİ SERİSİ

Kan

Öpücüğü

Kan
Yemini
Kan Öfkesi

Kan Gerçeği

KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ: ESİR KAMPI

Çakal

Kurt

Engerek

KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ DÜNYASI

Sevgili Ivie Gecenin

Tutsağı

Kışın Sizi Bulduğu Yer

Kışın Sıcak Bir Kalp Kışın

Bir Çiçek

WOLVEN'IN İNİ

Sonsuza

Kadar

Benim

İTFAİyecİLER SERİSİ

Tüketildi

DÜŞMÜŞ MELEKLERİN ROMANLARI

Covet

Crave

Envy

Rapture

Possession

Immortal

BURBON KRALLARI

The Bourbon Kings

The Angels' Share

Devil's Cut

Galeri Kitapları

An Imprint of Simon & Schuster, LLC

1230 Avenue of the Americas

New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Love Conquers All, Inc. tarafından alınmıştır.

İlk Galerî Kitapları ciltli baskısı Kasım 2024

GALLERY BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, LLC'nin tescilli ticari markalarıdır

Simon & Schuster: 2024'te Yayıncılıkta 100. Yılını Kutluyor

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım: Davina Mock-Maniscalco Ceket

tasarımı: Faceout Studio

Adobe Stock ve Shutterstock'tan ceket illüstrasyonları

Andrew Hyslop tarafından çekilen yazar fotoğrafı

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2024935749

ISBN 978-1-9821-8028-7

ISBN 978-1-9821-8029-4 (e-kitap)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.